

Bất Phụ Như Lai Bất Phụ Khanh

Contents

Bất Phụ Như Lai Bất Phụ Khanh	1
1. Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chương 1-2	4
3. Chương 2	9
4. Chương 3	12
5. Chương 4	15
6. Chương 5	19
7. Chương 6	22
8. Chương 7	24
9. Chương 8	27
10. Chương 9	29
11. Chương 10	33
12. Chương 11	36
13. Chương 12	40
14. Chương 13	43
15. Chương 14	45
16. Chương 15	48
17. Chương 16	51
18. Chương 17	54
19. Chương 18	58
20. Chương 19	61
21. Chương 20	64
22. Chương 21	68
23. Chương 22	70
24. Chương 23	73
25. Chương 24	77
26. Chương 25	81
27. Chương 26	84
28. Chương 27	87
29. Chương 28	90

Bất Phụ Như Lai Bất Phụ Khanh

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cung đình, quân thần, cường cường, 1×1, HEEdit + Beta: Mặc Nhiên, Graylain (chương 16 về trước)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-phu-nhu-lai-bat-phu-khanh>

1. Chương 1-1: Tiết Tử

Đại Hàn năm ấy, Cung Dư Mặc bị mẫu phi kéo từ trong chăn ra, rồi được bao bọc thật kỹ đến nỗi chỉ lộ ra một đôi đồng tử nâu nhạt, trong suốt sáng ngời như ngọc lưu ly, lười biếng chớp chớp.

“Tiểu nhi tử của ta, Cung Dư Mặc.” Bàn tay nhỏ bé được phụ vương cầm lên đưa đến người trước mặt. Dư Mặc dụi dụi mắt thấy được thân hình cao lớn của người nọ. Nó ngứa đầu, có lẽ là vì ngược sáng nên Dư Mặc nghĩ rằng cả người người đó đều vô cùng ấm áp, mái tóc màu nâu ngắn và ánh mắt cùng màu hòa vào dương quang bên ngoài điện, tuần mỹ đến mức thiên nhân cũng phải ganh tỵ.

“Điện hạ.” Người nọ cười nhẹ với nó, hơi cúi đầu hành lễ.

Dư Mặc nghiêng đầu nhìn hẩn, cười đến thiên chân vô tà, “Tiêu tướng quân mạnh khỏe.” Thanh âm non nớt mang theo tiểu ý, khuôn mặt loãn loãn. Người trong thiên hạ đều hiểu được, người duy nhất có thể cùng Thiên triều bệ hạ bình khởi bình tọa chỉ có thể là ngự điện đệ nhất tướng, Tiêu Hoài Viễn.

“Còn đây là nhi tử của ta,” Tiêu tướng quân cười, đem tiểu hài tử một thân nhung trang, trên cổ quấn một chiếc đuôi hồ ly màu bạc đẩy về phía trước, “Tiêu Vân Hiên. Vân Hiên, đây là nhị hoàng tử.”

Cung Dư Mặc chăm chú nhìn tiểu oa nhi trắng bóc như con búp bê trên bàn học của nó, cảm thấy đôi mắt phượng đen như mực kia thật là đẹp.

Tiếng đọc sách vang lên đều đều.

Các hoàng tử cũng đã bắt đầu đến học đường đọc sách. Hoàng thượng vì bận quốc sự không rảnh bận tâm đến hậu cung nên ngoài trừ hoàng hậu sinh hạ đại hoàng tử Cung Dư Thư cùng công chúa Tây Vực sinh hạ nhị hoàng tử Cung Dư Mặc và tiểu công chúa Cung Dư Xu thì hoàn toàn không có con khác. Tuy nhiên con của các đại thần có tuổi xấp xỉ với các hoàng tử cũng không phải ít, thành ra liền chọn mấy người thông minh nhanh nhẹn làm bạn học cùng, để hoàn cung to lớn này bớt đi cảm giác tịch mịch.

“Ngư, ngã sở dục dã, hùng chương, diệp ngã sở dục dã, nhị giả bất khả đắc kiêm, xá ngư nhi thủ hùng chương giả dã. Sinh, diệp ngã sở dục dã, nghĩa, diệp ngã sở dục dã, nhị giả bất khả đắc kiêm, xá sinh nhi thủ nghĩa giả dã...”

Khó có được ngày bệ hạ rảnh rỗi, bớt chút thời gian đến kiểm tra việc học của đám nhỏ, cả tập thể gật gù đắc ý ngậm nga thi văn.

“Các người có hiểu được ý tứ của những lời này không?” Trong lúc nghỉ giữa giờ, hoàng đế bệ hạ buông chén trà, cười hỏi.

“Hiểu được.” Giọng trẻ con non nớt đồng thanh trả lời.

Hoàng đế tùy ý chỉ một hài tử, nó đứng lên ưỡn ngực, lại gật gù đắc ý giải thích ra. Cái loại thanh âm mang theo mấy phần non nớt rồi lại cố gắng sống chết bắt bước theo kiểu của người lớn tựa hồ khiến bệ hạ chí cao vô thượng trầm ngâm suy nghĩ. Một hồi lâu, hài tử kia thấy hoàng đế không cho nó ngồi xuống, không gật đầu khen tốt cũng không lắc đầu bảo không được, liền thấp thỏm bất an.

Đến khi bệ hạ định thần lại, hài tử kia đã cuống đến sắp khóc. Hẩn cười cười trấn an, “Nói rất hay. Vậy trầm hỏi các người, giang sơn là thứ tốt phải không?”

“Vâng!”

“Mỹ nhân cũng là thứ tốt?”

“Vâng”

“Nếu... không thể lấy cả hai thì sao?”

“Bỏ mỹ nhân! Lấy giang sơn!” Các tiểu hài tử đồng thanh reo lên, ngực đều ưỡn ra như sợ thua kém người nào. Hoàng đế hài lòng gật đầu, rồi quay sang ba đứa nhóc không phản ứng cười hỏi, “Dư Thư, con nghĩ thế nào?”

Cung Dư Thư nhìn phụ vương cao cao tại thượng kia, suy nghĩ một chút, “Con muốn mỹ nhân, giang sơn bọn họ ai cũng có thể giữ.” Vừa nói vừa chỉ các tiểu hài tử đầy nhiệt huyết kia.

“Đều muốn.” Tiêu Vân Hiên cố gắng mở to đôi mắt hắc sắc trong suốt, làm cho mình nhìn có vẻ kiên định hơn một chút. Bệ hạ cười khanh khách rồi quay đầu nhìn đến Cung Dư Mặc vẫn im lặng.

“Tốt nhất là cái gì cũng không cần.” Cung Dư Mặc nhìn ánh mắt của phụ hoàng, híp mắt cười nói. Tiêu Vân Hiên quay đầu trừng mắt liếc nó, nó cũng chỉ tiếp tục cười tùm tùm đáp lại.

Cung Mộc Minh nhìn bọn họ, phảng phất như thấy được ánh dương quang ấm áp ngày đông, cũng như khi xưa, hắn cũng còn nhỏ thế này, đưa tay nói, sau này khi làm hoàng thượng, ta sẽ lấy vàng xây cho người một cung điện rộng trăm gian.

Bây giờ nghĩ lại, thật sự đáng chê cười.

Trăng tròn treo cao, được soi đêm thoai, quân cờ như tinh tú.

“Chúng ta đã bao lâu không ngồi xuống đánh một ván cờ tốt như vậy rồi?” Năm tháng như thoi đưa, vẻ non nớt trên khuôn mặt không còn trẻ của hoàng đế đã bị xóa đi, chỉ còn để lại uy nghiêm cao cao tại thượng vốn có của bậc đế vương.

“Không nhớ rõ.” Tiêu tướng quân một thân bạch y như nguyệt, suy nghĩ rồi hỏi, “Ngày mai sẽ tiễn ta chứ?” Ngày mai hắn phải xuất chinh, đối mặt với Đột Quyết phía bắc luôn mơ ước giang sơn này.

“Tất nhiên rồi.” Hoàng đế đáp, rồi như nhớ ra gì đó, nói tiếp.

“... Trẫm còn nhớ trước đây, mỗi lần người muốn đi đánh giặc cùng lão tướng quân, buổi tối trước đó trẫm luôn cùng người ở chung một chỗ cả đêm, có sao thì đêm sao, không có thì ngắm trăng, cái gì cũng không thì cứ lặng lẽ như vậy ngồi trên nóc phòng.” Hoàng đế cười nói, “Đêm nay, có rất nhiều sao.”

“...” Tiêu Hoài Viễn an tĩnh uống trà,” Ta nghĩ, ta cần phải trở về.”

Hoàng đế lắc đầu, vẫn cười như cũ nói, “Người trước đây sẽ không nói như vậy.”

“Người trước đây cũng không phải như thế.” Tiêu tướng quân đứng dậy, cười cười. Mở mắt, nhắm mắt, đảo mắt hồng trần hai mươi năm, trời xanh sâu thẳm, mây mù cuộn cuộn, sơn sơn thủy thủy, thế gian phù trầm, vùng vẫy cùng năm tháng, đều không còn được hình dáng ban đầu.

Hoàng đế nhìn hắn, hồi lâu mới thở dài nói, “Hoài Viễn, người không biết sẽ không sợ. Ngay thơ cũng là một loại dũng khí, chỉ sợ chúng ta không thể trở lại thời ngay thơ đó, cũng không tìm về được dũng khí khi xưa.”

Tiêu tướng quân nghe vậy, nhẹ nhàng gật đầu rồi cáo lui. Cung điện to như thế, gió đêm thổi vào cung đăng, mờ mờ ảo ảo.

Nhất sinh nhất thế nhất song nhân.

Nghị thức dài dòng kết thúc xong, tướng quân cười ngựa trắng hiên ngang oai hùng, hoàng đế kéo cương ngựa của hắn nhưng không lên tiếng. Tướng quân tuần mỹ vô song chỉ mỉm cười, nhìn giờ rồi xoay người đi, đem hoàng thành bỏ lại phía sau.

Nhị hoàng tử ở một bên kéo lấy chân của tiểu Tiêu tướng quân, “Không được không nhớ đến ta nhé.”

“Nhớ đến người làm gì, buông tay! Không buông sẽ đánh người đấy!”

“Không được thụ thương, không được...”

Không đợi nhị hoàng tử nói xong, Vân Hiên tiểu tướng quân đã nhện không nổi, đá một cước vào khuôn mặt yêu nghiệt của nhị hoàng tử, phần chân cầm cương thúc ngựa đi mất.

Dư Mặc xoa xoa chóp mũi bị đập hồng, mang gương mặt ủy khuất xoay người nhìn Thái tử ca ca, chỉ vào bóng người xa xa nói, “Hắn có tính là phạm thượng hay không?”

Dư Thư cười hì hì xoa xoa đầu của đệ đệ rồi chọt chọt mũi của hắn nói, “Đáng đời người.”

Tiêu tướng quân thấy con trai của mình mặt mày hưng phấn đuổi theo. Thật lâu về trước, hắn cũng từng như vậy theo sau phụ thân của hắn, chờ mong kiến công lập nghiệp, chờ mong rong ruổi sa trường chinh phạt, chờ mong trở về có thể ngẩng cao đầu trước mặt người kia, uốn ngực mà nói, “Nhìn đi, giang sơn của người, ta giữ được.”

Chỉ là, thế sự vô thường. Người đem người kia đặt sâu trong tâm khảm, cũng chịu đến mức người kia không còn biết sợ hãi là gì, vốn có thể tự do du sơn ngoạn thủy, cuối cùng người kia lại mang hết tài phú khắp thiên hạ đưa đến trước mặt người mà nói, ta sẽ vì người xây dựng cung điện hoàng kim rộng trăm gian, nhưng không thể từ bỏ giang sơn mà cùng người thiên thượng địa hạ, bởi người bích lạc hoàng tuyền.

Còn người chung quy không nở, không nở để ngồi bút như xà của sách sử ghi lại, bảo rằng người kia hôn quân vô đạo, vậy nên người không thể làm gì khác hơn là mỉm cười từ chối cung điện hoàng kim, nắm chặt binh phù trong bàn tay, bảo vệ vận mệnh giang sơn của hắn vô lo vô biên, xã tắc an ổn.

Người xem, sự đời là như vậy đấy, người hiểu được nỗi khổ của hắn, hắn cũng biết được suy nghĩ của người, nhưng chỉ có thể làm bộ cái gì cũng không rõ. Hắn ngồi ở trên điện phủ thật cao, hết lần này đến lần khác ban cho người vinh quang vô thượng, sau đó sẽ đến phiên người khoác lên quân trang, lại tiếp tục lần này đến lần khác viễn hành.

Nếu có thể buông xuôi tất cả, từ đó ngao du giang hồ, tự do tự tại thì thật tốt.

Người nọ thúc ngựa, tiêu sái lác lư ra khỏi hoàng thành, thật sự cũng không trở về nữa...

Gray: ọ v ọ... bị xót bạn Tiêu cha và bạn hoàng thượng...

Aki: ;____; bạn cũng vậy...

2. Chương 1-2

“Phụ tướng, con nghe nói vết thương cũ của người lại trở nặng, có đau lắm không ạ?”

(phụ tướng: tướng = tướng quân -> cha của bạn Hiên là tướng quân nên bạn gọi ông ấy là phụ tướng, cũng giống như các hoàng tử gọi cha mình là phụ hoàng vậy)

Tiêu Vân Hiên vén màn che nơi cửa lều đi vào, vừa đi vừa chà xát hai bàn tay đã đỏ ửng vì lạnh. Tiêu Hoài Viễn nhìn dáng vẻ của hắn, cười cười, đứng dậy giúp hắn phủi tuyết bám trên áo choàng.

“Sưởi ấm một chút sẽ không sao. Con lạnh lắm hả? Vào đây sưởi ấm đi.”

“Dạ... Ở đây mùa đông thật là lạnh không chịu nổi.” Tiêu Vân Hiên cùng ngồi xuống với phụ thân, hai người dựa sát vào nhau, “Trước đây ở kinh thành không cảm giác được, thì ra tuyết rơi lạnh đến vậy. Gió ở đây thổi còn phát ra tiếng ô ô ô, hồi đó ở kinh thành chưa từng nghe thấy.”

Tiêu Hoài Viễn lắc đầu.

“Đã là mùa đông thứ hai con ở đây rồi, vậy mà còn chưa thích ứng được sao? Kỳ thực kinh đô mùa đông cũng rất lạnh, chỉ là mỗi lần tuyết rơi các con đều chui rúc trong nhà, có ra ngoài cũng là cùng nhau ném tuyết chơi đùa, vận động này nọ bảo sao lạnh được.” Dứt lời liền véo mũi đứa con cưng của mình, “Cha nói đúng không? Tiêu thiếu gia?”

“Dạ...” Tiêu Vân Hiên gật đầu, tiếp đó lại thở dài, “Giờ này ở kinh thành... chắc hẳn đang còn chui rúc trong chăn.”, nói xong đứng lên, đi ra ngoài nhìn sắc trời một chút, “Giờ tỵ canh ba rồi... Phóng chừng cũng không ai dám đến gọi hắn rời giường.” Trước đây đều là mình đến lật chăn lôi hắn dậy...

Tiêu tướng quân nhìn nhi tử của mình tựa vào cửa, miệng lẩm bẩm gì đó, mắt vẫn hướng đến kinh thành, đột nhiên ông nghĩ — hình như đem Tiêu Vân Hiên theo đến đây là sai lầm rồi. Nhìn nhi tử, lại như thấy được mình năm xưa, xuất chinh phải lo biết bao quân vụ, nhưng lòng chỉ tâm tâm niệm niệm đến người kia — không biết hắn ở kinh thành ăn có ngon không? Ngủ có được không? Hắn buồn có ai giúp hắn giải sầu?

Lúc hần lười biếng có ai đến kéo hần đi đọc sách viết chữ? Hần có biết rằng ở đây còn có người luôn nhớ đến hần không?

Biên quan chinh chiến, bão cát dày vò, diện mục thô ráp, hùng ưng chao liệng, địa thế rối rắm, tướng sĩ dững mãi... ngoài trừ mấy thứ này ra thì chẳng có gì. Chốn tịch mịch này, Phó Thanh Y từng nói, nếu người một mình ở đây suốt khoảng thời gian dài, việc duy nhất có thể nghĩ đến chỉ có người kia, nghĩ mãi nhớ mãi sẽ thành ma chướng, thế giới của người dần dần chỉ còn lại mỗi tên người đó, người sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra được.

Chỉ là từ nhỏ đến lớn, hơn ba mươi năm đã trôi qua, bảo là ái mộ cũng được, ma chướng cũng được, nói chung hần đã tập thành thói quen trở thành vũ khí của người kia, vì người kia chinh chiến sa trường, vì người kia che mưa chắn gió, bảo vệ chắc chắn cho người kia.

Nhưng con hần còn quá nhỏ, cát vàng biên cương có thể biến một Tiêu Vân Hiên phấn điêu ngọc mài trở thành một nam tử hán đỉnh thiên lập địa, nhưng không thể kéo nó ra khỏi u mê. So với nơi chốn mênh mông hoang vắng này, kinh thành vẫn là một nơi đầy lôi cuốn.

.
. .

“Hắt xì!”

“Nhị thiếu gia sao vậy? Không phải là cảm lạnh rồi chứ?” Mỹ nhân thân thể mềm mại không xương, cầm bình rượu nạm vàng nạm ngọc dựa sát vào nam nhân cười khanh khách, sóng mắt lưu chuyển.

“Ha hã, vừa có rượu ngon vừa có giai nhân, ta sao lại cảm lạnh được chứ?” Nam tử một thân hoa phục, thân hình cao gầy, khóe môi mang theo ý cười, đôi mắt như thu thủy, tựa như giấu trong đó là sóng nước ôn nhu nhất thế gian, cả người lười biếng tựa trên nhuyển tháp có lót đệm mềm, duỗi người một chút, nhận lấy rượu ngon mỹ nhân dâng lên, nhấp qua một ngụm, “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm. Túng ngã bất vãng, tử ninh bất tự âm?”* Sao nàng không nghĩ là có người đang tương tư ta?”

(*) 4 câu trong bài Tử Khâm (thuộc Kinh Thi), tạm dịch: Màu xanh là áo của người, triền miên không dứt là lòng của ta. Đành là ta chẳng đến chơi, nhưng sao người lại không lời hỏi thăm? (muốn biết thêm chi tiết, xin liên hệ google đại ca)

“Ha hã, bởi vì người tương tư thiếu gia nhiều nhất đang ở trước mặt thiếu gia đây, ta không tin trên đời này còn có người tương tư thiếu gia hơn ta.”

“Ta mỗi tuần đều đến thăm nàng vài lần, nàng còn tương tư gì nữa?”

Mỹ nhân cười duyên, phất tay áo, một thân hỏa hồng giữ trời đông lạnh giá khiến người nhìn vào thấy được thêm vài phần ấm áp, mở miệng ngâm xướng, “Bỉ thải cát hề, nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề! Bỉ thải tiêu hề, nhất nhật bất kiến, như tam thu hề! Bỉ thải ngã hề, nhất nhật bất kiến, như tam tuế hề!” *

(*) Toàn bài Thải Cát (thuộc Kinh Thi): cả bài nhieu vậy chứ ý chỉ là 1 ngày không gặp như cách 3 năm, nói lên nỗi tương tư ấy mà.

“Hảo!” Nam tử cười vỗ tay, sóng mắt càng hiện lên ôn nhu, “Không hổ danh là đầu bài của Nhạc Âm Các Lý, nếu mỗi ngày đều có thể nghe nàng xướng tam đoạn tiểu khúc, chẳng phải là đang sống đời thần tiên sao. Ngưng Phương, nàng sao không suy xét lại chuyện theo ta đi, sau này ngày ngày đều hát cho ta nghe?”

Ngưng Phương kéo tay áo lại, ngồi xuống ghế gỗ, cười nói, “Thiếu gia đừng đùa nữa, Ngưng Phương sẽ cho là thật đó.”

“Ta vốn đang nói thật mà.” Nam tử cười dài nhìn ca cơ ngồi đối diện mình, “Ngưng Phương không tin ta?”

Vừa hỏi xong liền thấy Ngưng Phương đứng dậy đi đến bên cạnh, một lát sau tầm mắt đã bị che phủ bởi một chiếc khăn lụa màu hồng, bên tai nghe tiếng người cười nói.

“Nhị thiếu gia đừng trêu chọc ta nữa, ánh mắt của thiếu gia thật câu nhân, bị thiếu gia nhìn như thế chỉ sợ hồn phách của ta không giữ nổi. Nhạc Âm Các Lý tuy không phải chốn giàu sang phú quý, nhưng tuyệt đối cũng không là nơi nghèo khó, Ngưng Phương là một người biết hài lòng với thực tại, hiểu được có những chuyện cho dù muốn cầu cũng cầu không được. Mong rằng nhị thiếu gia thành toàn.”

Nam tử kéo khăn lụa che mặt mình xuống, cười nói, “Ngưng Phương từng cầu ta chuyện gì mà ta không cho sao? Chỉ cần nàng mở miệng, cho dù là thiên hạ trần bảo, phượng linh lân sừng ta đều hai tay dâng lên, nàng sao lại nói cầu mà cầu không được?” Bỗng nhiên nam tử lại nhớ đến chuyện gì, vẫy tay gọi thị vệ đứng canh ngoài cửa, “Tần Phong, hôm nay trạm dịch có thư của Vân Hiên không?”

Thị vệ chấp tay đáp, “Không có ạ.”

“Lần cuối cùng hần gửi thư đã là năm trước.” Nam tử có chút suy nghĩ, “Đã là nguyên tiêu rồi, sao còn không gửi thư?”

“Tết đến có lẽ Tiêu thiếu gia bận rộn nhiều việc, ngài đừng quá lo lắng. Năm mới nhiều người gửi thư về nhà, người của trạm dịch cũng không thể một lúc mang theo quá nhiều được, không chừng hai ngày nữa sẽ có thư.”

“Cũng đúng.” Đứng dậy vươn người vận động vài cái, nam tử giương mắt nhìn sắc trời ngoài cửa sổ. “Không còn sớm nữa, cũng đến lúc về rồi, tốt xấu gì nguyên tiêu cũng phải hồi cung.” Dứt lời liền đi qua cầm tay Ngưng Phương, cười nói, “Ta phải về đây, hôm nay nguyên tiêu chắc nàng phải biểu diễn cả đêm? Nhất định sẽ mệt chết đi được, ta để lại mấy thứ tốt cho cổ họng, nàng nhớ kỹ mỗi lần xuống đài phải uống một chút, lần sau trở lại ta sẽ mang thêm cho nàng.”

Ngưng Phương cười, “Thuốc bổ mấy lần trước nhị thiếu gia đưa ta còn chưa uống hết, lần tới đừng mang thêm nữa.” Dứt lời suy nghĩ một chút, lắc đầu nói, “Mà thôi, cho dù ta có nói thiếu gia cũng sẽ không làm theo.” Tiếp đó lấy áo choàng treo một bên, tỉ mỉ khoát lên cho nam tử, bao bọc hần thật kín, “Bên ngoài trời lạnh, đừng để bị cảm.”

Nam tử vừa đi, tiểu nha đầu trong gánh hát liền hùng hổ chạy tới, “Ngưng Phương tỷ tỷ, mau hóa trang thôi, xú lão đầu thúc giục này giờ rồi đó.”

Ngưng Phương cười, dùng ngón tay điểm điểm chóp mũi của tiểu nha đầu, “Ngươi nha, dám gọi bầu gánh như vậy, cẩn thận bị đánh đòn.”

“Ta không sợ!” Tiểu nha đầu cười quỷ quái, “Ngưng Phương tỷ tỷ, mới vừa rồi là công tử nhà nào a? Bộ dáng trông thật đẹp mắt, so với hoa đán trong gánh hát của ta còn đẹp hơn nhiều!”

“Tiểu nha đầu này!” Ngưng Phương vội vàng cắt ngang lời nàng ta, lắc đầu nói, “Mấy lời này đừng để người khác nghe thấy, vị công tử đó không phải người mà gánh hát chúng ta có thể so được, trong kinh thành mà dám mặc y phục màu vàng, người hiểu rồi chứ?”

“A!?” Tiểu nha đầu vội vã che miệng mình, “Tỷ tỷ... người là nói... hần là, hần là...”

“Hất xì!”

“Điện hạ, không phải cảm lạnh thật rồi chứ?” Tần Phong đang đánh xe hồi cung, nghe chủ tử hất xì, không khỏi lo lắng hỏi.

“Không biết chuyện gì nữa.” Nhị hoàng tử Cung Dư Mặc lười nhác ngồi trên ghế mềm trong mã xa, “Không phải cảm lạnh, người đừng để ý ta, nhanh vào cung thôi, nếu đến trễ không chừng hoàng huynh sẽ lo lắng.”

Ngày hội nguyên tiêu, trong hoàng cung cũng có hội đèn lồng, chơi đồ đèn. Được giải nhất hiển nhiên là thái tử điện hạ Cung Dư Thư, nhị hoàng tử cũng qua được vòng thứ ba, xem như giai đại vui mừng. Đêm khuya, trời dần lạnh hơn, sau khi hoàng đế rời khỏi được một lúc, những người khác cũng bắt đầu tản đi. Cung Dư Mặc uống khá nhiều rượu, có chút say, liền bãi biệt mọi người, lên mã xa trở về phủ của mình.

Hoàng đế không có nhiều hài tử lắm, ngoại trừ công chúa Cung Dư Xu ra, hai vị hoàng tử đều đã được ban phủ đệ riêng.

“Chủ tử, ngài đã về rồi!” Cung Dư Mặc vừa xuống xe, lính canh cửa liền vội vã hô to nghênh tiếp.

Dư Mặc cười nói. “Việc gì mà ngươi gấp vậy? Phũ bị cháy sao?”

“Không không không.” Lĩnh canh vội vã lắc đầu, nói, “Là Tiêu thiếu gia tới.”

“Tiêu thiếu gia?” Cung Dư Mặc sững sốt một chút, “Tiêu thiếu gia nhà nào?”

“Tiêu Vân Hiên thiếu gia nhà Tiêu tướng quân.”

“Vân Hiên!?” Cung Dư Mặc nghe tên liền tỉnh rượu, “Hắn không phải đang ở biên cương sao? Không nghe ai nói đội quân trở về cả.”

“Tiểu nhân cũng không rõ lắm, dù sao thì tiểu nhân thấy đó đúng thực là Tiêu thiếu gia, buổi chiều đã đến, vẫn một mực ngồi trong đại sảnh chờ ngài trở về.”

Nghe đến đó Cung Dư Mặc vội vã chạy đến đại sảnh. Trong sảnh có thấp mấy trần đèn lồng, ánh nến chập chờn khi mờ khi tỏ, vừa tới cửa liền thấy có người nghênh đón.

“Nhị điện hạ.” Thấy Cung Dư Mặc trở về, Tiêu Vân Hiên vội vã đứng dậy.

Trong quân doanh lúc có người ngoài, Tiêu Vân Hiên gặp phụ thân cũng phải hành lễ, nên lúc này vô thức quỳ một gối xuống, nhưng là đợi một hồi lâu cũng không thấy Cung Dư Mặc gọi mình đứng lên, không khỏi nghi hoặc ngẩn đầu.

Thế nhân từng khen Phan An dung mạo tuyệt hảo, thần tình diệc giai, không ai sánh bằng, nhưng Tiêu Vân Hiên nghĩ, cho dù dung mạo thế nào, gặp phải Cung Dư Mặc cũng chỉ có thể than thở uất hận, cổ nhân đôi lúc cũng lừa người.

Cung Dư Mặc tưởng chừng vừa mới hoàn hồn, vội vã khom người đỡ Tiêu Vân Hiên đứng dậy.

“Vân Hiên với ta đâu phải xa lạ gì, gặp ta sao còn hành lễ như vậy?” Vừa nói vừa vỗ vỗ vai đối phương, cười nói, “Hoàng thúc từng nói với ta, Tiêu tướng quân khi còn trẻ có thể xem là kinh thành đệ nhất mỹ nam tử, ta không tin, nhưng giờ cũng phải tin.”

Hai người hàn huyên một lúc sau, Cung Dư Mặc kéo Tiêu Vân Hiên đến cùng ngồi ở ghế chủ tọa trong sảnh đường, “Sao ngươi lại về đây? Chưa từng nghe nói đại quân hồi kinh nha, Tiêu tướng quân thì sao? Có về cùng không?”

Tiêu Vân Hiên sững sốt một chút, “Không phải ngươi gọi ta về sao?”

“Ta...” Cung Dư Mặc đang muốn hỏi ta gọi ngươi về khi nào, lại đột nhiên nhớ tới lần trước nhận được thư Tiêu Vân Hiên nói biên quan mùa đông rất lạnh, liền hỏi âm bảo hắn nguyên tiêu trở về ngắm hoa đăng, tức khắc sửa lời, “Ta là nhớ ngươi nên mới viết vậy, không nghĩ tới ngươi thật sự có thể trở về...” Từ Nhận Môn Quan về đây, ra roi thúc ngựa nhanh nhất cũng phải mất nửa tháng.

“Không sao cả, dù gì ta cũng đã hai năm chưa về nhà.” Tiêu Vân Hiên cười nói, “Hơn nữa từ sau mùa đông bọn man di thân mình còn lo chưa xong, sẽ không quấy rối, biên cương yên ổn, cha cũng đã phê chuẩn cho ta trở về, thành ra liền về.”

Cung Dư Mặc nghĩ nghĩ, vội vã đứng dậy gọi Tần Phong, “Nhanh đem toàn bộ đèn lồng trong phủ đều đốt lên cho ta.” Tiếp đó lại kéo tay Tiêu Vân Hiên, “Là ta sơ sót, đã bảo sẽ cùng ngắm hoa đăng, nhưng hiện tại hội hoa đăng sợ đã tan rồi, mong rằng Tiêu công tử đừng chấp nhặt, cùng tại hạ ở trong phủ xem có được không?”

Tiêu Vân Hiên thấy hắn trêu ghẹo mình, liền hòa theo tiếp lời, “Thịnh tình của Cung công tử không thể chối từ, tại hạ đương nhiên làm khách phải theo chủ, thỉnh.”

“Hảo!” Cung Dư Mặc cười hì hì túm hắn ra cửa, xoay người phân phó quản gia, “Đánh thức tất cả mọi người trong phủ, tối nay mặc kệ lớn nhỏ, cùng nhau vui vẻ náo nhiệt cho ta. Ta mở hội hoa đăng ngay trong phủ, ngắm đèn lồng giải câu đố, ai đứng đầu sẽ được thưởng!”

“Vâng ạ!” Lão quản gia lĩnh mệnh lui xuống, vội vã sai bọn nha đầu dán câu đố lên đèn. Nhìn cả phủ bận rộn náo nhiệt, Cung Dư Mặc kéo Tiêu Vân Hiên, nói, “Ngươi tới đột ngột quá, ta không kịp chuẩn bị gì,

cũng không thể cùng người chơi hội hoa đăng thật sự, đành phải xem đây như hội hoa đăng, cùng nhau hảo hảo chơi đùa, xem như đền bù, được không?”

“Phần lễ này người đưa ta cũng nặng quá đó.” Tiêu Vân Hiên cười, sau đó bước đến hành lang, đưa tay vuốt tờ giấy đỏ bọn hạ nhân vừa dán lên đèn, “Nhị hoàng tử điện hạ, đêm nay nếu ta thắng nhất, người sẽ thưởng ta gì đây?”

Nghe vậy, Cung Dư Mặc liền cười lớn, “Nếu là Vân Hiên mở miệng, có gì mà ta không cho được chứ?”

Ban đêm, toàn bộ vương phủ đèn đuốc sáng trưng, bên trong cười nói không ngừng, náo nhiệt cho đến tận hừng đông.

“Vân Hiên, không cần chuẩn bị khách phòng, chúng ta cùng đến ngủ ở thư phòng được không?” Lúc bọn họ mệt mỏi đi tắm rửa chuẩn bị ngủ, Cung Dư Mặc hỏi. Tuy là hơn hai năm không gặp, nhưng lúc hai người ở cùng nhau hoàn toàn không có cảm giác xa lạ, tựa như chưa từng xa nhau bao giờ. Dù sao bọn hạ nhân còn đang ngắm đèn lồng, gọi họ chuẩn bị thêm một gian phòng cũng không tốt lắm.

Tiêu Vân Hiên cài nút tiết y, bước đến nhìn chiếc giường to đủ cho hai người nam nhân trưởng thành nằm, “Ta nhớ lúc nhỏ chúng ta cũng hay ngủ cùng một giường.”

“Đúng vậy, hồi đó cũng không nhớ là nói mấy thứ loạn thất bát tao gì mà có thể nằm nói đến hừng đông.” Cung Dư Mặc chui vào trong chăn trước, ý bảo Tiêu Vân Hiên cũng nhanh lên. Lúc Tiêu Vân Hiên vào nằm, hắn liền cẩn thận dịch chăn, đảm bảo Vân Hiên bị chăn vây kín.

“Được rồi, ta hôm nay đi suốt một ngày đường, mệt muốn chết, ngủ thôi.” Tiêu Vân Hiên nói.

“Ừ.”

Đợi đến sáng hôm sau, Tiêu Vân Hiên theo thói quen dậy sớm, cảm giác cánh tay có chút tê liền nhìn sang, nguyên lai tối qua Cung Dư Mặc đang ngủ thấy lạnh liền chui vào lòng hắn, cả đêm đều gối lên tay hắn mà ngủ.

Tuy rằng đã tỉnh, nhưng bây giờ rời giường cũng không tiện — khuôn mặt say ngủ đến không biết trời trăng của Cung Dư Mặc khiến hắn không đành lòng quấy rối. Thế là Tiêu Vân Hiên liền hưởng thụ một lần lười biếng nằm lại giường lâu rồi mới có, chớp mắt quan sát khuôn mặt người bên cạnh.

Khi còn bé, Cung Dư Mặc đã xinh đẹp cực kỳ, hiện tại ngũ quan trưởng thành trông càng đẹp mắt, bất quá tính tình vẫn không khác lúc nhỏ là bao. Cung Dư Mặc đối đãi với ai cũng đều rất ôn nhu, khiến những người từng tiếp xúc với hắn đều nghĩ bản thân mình trong lòng hắn rất đặc biệt, đặc biệt hơn hẳn những người khác...

Tiêu Vân Hiên biết, Cung Dư Mặc chẳng qua chỉ là thuận miệng nói một câu muốn hắn trở về, kỳ thực hắn biết Cung Dư Mặc cũng không đến mức tâm tâm niệm niệm, tha thiết hy vọng chuyện hắn trở về cùng đón tết nguyên tiêu như trong thư đã viết, chỉ là bản thân hắn từ trước đến nay đều không đành lòng khiến Cung Dư Mặc có chút thất vọng, mặc dù Cung Dư Mặc chẳng để chuyện đó trong lòng...

Qua một lúc lâu, Cung Dư Mặc cuối cùng cũng tỉnh ngủ. Thấy Tiêu Vân Hiên đã dậy từ lâu, liền gọi người đến hầu hạ bọn họ rửa mặt chải đầu thay y phục, sau đó hăng hái bùng bùng kéo Tiêu Vân Hiên đi chơi khắp kinh thành, muốn dùng hai ngày này bồi đắp hai năm Tiêu Vân Thanh không ở kinh thành.

“Người còn muốn đi chỗ nào không?” Đi dạo cả buổi trời, những chuyện mới lạ này họ đều đã xem xong, Cung Dư Mặc kéo Tiêu Vân Hiên vào tửu điểm nổi danh nhất kinh thành.

“Không có, chỉ là phụ thân có chút nhớ Thiệu Vương điện hạ cùng Phó bá gia, chút nữa chúng ta đến đó thăm là xong.”

“Hôm nay cũng đã muộn rồi, hay để ngày mai đi.”

“Ngày mai ta phải trở về.”

“Trở về?!” Cung Dư Mặc thất kinh, “Người phải về Nhận Môn Quan?”

“Đó là đương nhiên. Ta đi đã nhiều ngày rồi, nếu còn không trở về sẽ phạm vào quân kỷ, phụ thân nhất định sẽ theo quân pháp xử trí.” Tiêu Vân Hiên cười cười nhún vai, “Ta định khoảng trưa mai sẽ lên đường.”

“...” Vốn định nói ‘ngươi rõ ràng hôm qua mới tới’, nhưng lại nhớ tới từ Nhận Môn Quan đến đây phải hơn mười ngày, như vậy đúng thật là đi đã nhiều ngày, Cung Dư Mặc nhất thời không biết phải nói sao, chỉ đành tiếp lời, “Đi, chúng ta đến Thiệu Vương phủ, hôm qua hoàng thúc còn bảo ta có rảnh nhớ đến chơi.”

Hai người dùng cơm xong liền đến Thiệu Vương Phủ, Cung Mộc Thiên cùng Phó Thanh Y thấy Tiêu Vân Hiên xuất hiện đều kinh ngạc, hàn huyên một lúc rồi thôi, cũng không giữ họ lại lâu, chỉ bảo Tiêu Vân Hiên về Nhận Môn Quan nhớ nói với Tiêu Hoài Viễn bọn họ đều tốt, đều rất nhớ hắn, bảo hắn mau trở về.

Đêm đó Tiêu Vân Hiên tiếp tục ngủ lại phủ của Cung Dư Mặc, sáng sớm hôm sau dùng điểm tâm xong liền lên đường, hướng đến Nhận Môn Quan vẫn còn bị bao trùm trong tuyết trắng.

3. Chương 2

Giữa biển người mênh mông, chúng ta nếu có thể nhận ra nhau trong ánh mắt đầu tiên là tốt rồi...

Thiên hạ cửu tắc, nhận môn vi thủ, Nhận Môn Quan.

Tiêu Hoài Viễn đứng ở quan khẩu, trăng sáng sao thưa, gió đêm phơ phất, vết thương cũ từ nhiều năm trước lại bắt đầu âm ỷ đau.

“Phụ tương, người nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dưới ánh trăng, gò má của niên thiếu tướng quân vừa cương nghị lại kiên định, đó chính là con của hắn, một thân quân trang áo giáp ánh lên ngân sắc băng lãnh, “Ngủ sớm một chút, sáng mai ra trận, chúng ta và Đột Quyết cùng phân cao thấp một phen. Xong trận này là có thể trở về kinh thành, phải không ạ?” Lúc nói như vậy, đôi mắt của con hắn như đang phát sáng, con người hắc sắc xinh đẹp phảng phất như sao trời, hắn có thể thấy bên trong ánh sáng trong trẻo đó đều là vui sướng cùng hy vọng.

Vân Hiên khẳng định cũng rất nhớ kinh thành... Tiêu Hoài Viễn cười vỗ vỗ vai nhi tử, “Đúng, ngày mai đánh xong trận đó, chúng ta sẽ trở về kinh thành.”

“Không biết chúng ta chiến thắng trở về, hoàng thượng có xuất thành nghênh đón chúng ta không?”

“Ha hã, con nghĩ hoàng đế rất rảnh rỗi sao? Hắn xuất thành nghênh tiếp là một đại sự đấy, sẽ không đâu. Thế nhưng thái tử cùng nhị hoàng tử sẽ đến.” Tiêu Hoài Viễn cười sờ sờ đầu nhi tử, “Được rồi, đi ngủ đi. Ngày mai thống thống khoái khoái đánh một trận, sau đó phụ tương mang người cười hân huyết bảo mã trở về kinh thành.”

“Vâng!” Tiêu Vân Hiên dùng sức gạt đầu, xoay người chạy xuống vọng tháp.

Nhìn dáng vẻ chờ mong như vậy của nhi tử, Tiêu Hoài Viễn không khỏi nghĩ, lần đầu tiên hắn tựa hồ cũng là như thế này, chờ mong chiến thắng trở về, so với việc trở thành trạng nguyên, nhận thưởng ở kim loan điện còn sung sướng hơn. Nhưng bây giờ cảm xúc tựa hồ cũng đã tê dại, không còn vui sướng được như thế nữa. Ý nghĩa của chiến thắng trận này dường như chỉ là để có thể bên người kia nhiều thêm một chút thời gian... Được một đoạn thời gian như vậy, cũng chỉ cần bấy nhiêu thời gian thôi, rồi lại phải tiếp tục tiến hành một cuộc viễn chinh khác. Có lẽ suốt cả đời hắn, quá trình ấy sẽ tiếp tục không ngừng.

Hắn chưa từng nghĩ tới, điểm cuối cùng ở nơi đâu, chỉ là đột nhiên cảm thấy có chút mệt mỏi.

.

.

.

Viễn giác tranh minh, sa trường bất diệt, dũng tướng dùng cự đao chém liệt mã, tiên huyết văng khắp nơi, tiếng vó ngựa, tiếng gào thét, còn có tiếng trống trận thùng thùng thùng thùng xa xôi đè ép màng nhĩ. Hắn lãnh tĩnh đứng trên đài cao, không ngừng biến hóa đội hình.

“Tại sao lại dùng Tiết Hình trận tấn công?!” Tiêu Vân Hiên một đường xông lên trạm thai, “Phụ tướng! Tuy rằng bày binh bố trận ta không bằng người, thế nhưng loại tình huống này dùng Tiết Hình trận không khác nào tự sát người người...”

*Tiết hình: hình dạng dinh/ mũi tên aka tấn công trực diện.

“Đương nhiên ta biết. Nhưng lúc này không giống như ngày xưa, Vân Hiên con phải nhớ kỹ, binh pháp trên sách vở cũng chỉ là binh pháp chết.” Tiêu Hoài Viễn xoay người lại, một thân áo giáp ngân bạch ánh lên hàn quang băng lãnh, tựa như bảo kiếm được tuốt ra khỏi vỏ, lộ ra phong mang cường liệt làm người ta không dám nhìn thẳng.

“Người...” Tiêu Vân Hiên ngốc trệ một hồi vẫn nhớ rõ phụ thân luôn là ôn nhuận cười nói với hắn về binh pháp bố quân trận, hắn đều thiếu chút nữa đã quên phụ thân nhưng thật ra là một võ tướng, là đại tướng quân thống suất binh mã thiên hạ, xét về văn trí hay võ công, phụ tướng của hắn từ trước đến nay đều không thua kém ai!

“Vội lại, ta muốn đích thân xuất trận.” Tiêu Hoài Viễn đạm nhiên nói, vẻ băng sương trên mặt làm nổi bật hàn khí của áo giáp khiến không ai dám đến gần, chiến ý lãnh liệt uy nghiêm bao phủ dày đặc.”Nếu Khả Hãn của đối phương đã đi ra, chúng ta lúc này cũng phải đáp lễ!”

Đây mới chính là đương kim khuynh thế danh tướng, Ngự Điện đại tướng quân, Tiêu Hoài Viễn!

“Phụ tướng, ta cũng muốn xuất chiến!” Tiêu Vân Hiên vội vã kéo lấy Tiêu Hoài Viễn nói. Tiêu Hoài Viễn nhìn nhi tử, gật đầu, “Được.” Con của hắn, cũng nên trưởng thành...

Tiêu Vân Hiên lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với tử vong như vậy

Không thể tưởng tượng nổi, nhưng hắn cũng không có quá nhiều sợ hãi, có lẽ là hắn đã không còn chút khí lực dư thừa nào để tự hỏi cái gì gọi là sợ. Trường đao dính máu trong tay phảng phất như có ma tính, chỉ dẫn hắn huy vũ, chỉ dẫn hắn tung hoành, chỉ dẫn hắn một lần rồi lại một lần kết thúc sự sống, thẳng đến hai mắt của hắn tựa hồ cũng bị huyết sắc nhuộm đỏ, cả thế giới đều là một mảnh hồng sắc.

Hắn hít thở, trong hơi thở có mùi tanh của máu, chói chang của mặt trời cùng vị đạo của sa trường, trầm trọng mà chậm rãi, ngực phập phồng, thở dốc, gào thét, kêu rên hắn nghe được tiếng gào thét của bão cát cuộn cuộn, hắn thấy được chiến mã bị chém xé cùng huyết hoa tung tóe, hắn nghe được tiếng kêu thảm thiết xé rách cổ họng, cùng với tiếng hồng tề ách của mã đề.

Đây là chiến tranh, đây mới là chiến trường

Máu đỏ, xương trắng, hai chân của hắn bị nhuộm đến ẩm ướt dính dấp, bước chân hắn đạp lên thi thể cứng rắn, dưới chân là kẻ thù xâm lược, cũng có huynh đệ của bọn hắn. Mặc dù như vậy cũng phải tiến bước, nếu không đi tiếp, hắn cũng sẽ trở thành huyết nhục rên rỉ nằm trên mặt đất.

“Phụ tướng...” Tiêu Vân Hiên vô thức la lên, đảo mắt tìm kiếm, phụ thân của hắn đâu? Hắn vừa rõ ràng thấy phụ thân của hắn xuống tới, phụ thân của hắn đâu?

“Phụ...” Hắn thấy một thân ảnh ngân sắc, cao lớn trưởng thành. Hắn chặt vật từng bước tiến đến, người che chắn ở phía trước không nhiều lắm, hắn có thể tiến đến. Tiêu Vân Hiên nỗ lực bước đến trước, nhưng chỉ thấy một đầu mũi tên nhanh như gió bắn lại, đâm rách ngực phụ thân của hắn, “Cha !”

Một khắc kia khi mũi tên đâm xuyên qua ngực, Tiêu Hoài Viễn dùng hết khí lực cuối cùng đâm lợi kiếm thật sâu vào ngực của Đột Quyết Khả Hãn.

Một khắc kia, hắn cảm nhận được sự an tĩnh chưa từng có.

Thanh âm bên tai cũng dần dần cách xa hắn, hắn cô độc đứng lặng giữa khoảng không trời đất mênh mông. Sau đó, hắn nghe được có người mỉm cười gọi tên của mình, “Hoài Viễn, Hoài Viễn” một tiếng rồi lại một tiếng, phảng phất là một người, phảng phất là rất nhiều người. Bỗng nhiên thiên quân vạn mã gào thét chạy vụt qua hắn, nhưng tai lại càng nghe rõ ràng, hắn nghe được thanh âm kia từng tiếng gọi “Hoài Viễn” càng ngày càng gần, gần như thể người nọ đang ở bên cạnh, đưa tay là có thể chạm tới, nhưng khi hắn thật sự đưa tay ra, lại bắt không được.

Hắn thấy thật lâu trước đây, khi đó hắn còn có thể gọi người kia “Mộc Minh”. Phải rồi, người hiện tại chỉ cao vô thượng kia, tên là Cung Mộc Minh. Hắn, đã từng, có thể không kiêng nể gì gọi tên người kia, tay cầm tay, hắn cùng người kia chạy đi rất xa. Mùa xuân bọn họ cùng nhau thả diều, mùa hè cùng nhau nghịch nước, mùa thu cùng nhau ngắm trăng, mùa đông cùng nhau chơi tuyết. Bọn họ từ lúc còn rất nhỏ đã ở cùng một chỗ, như thể mọi kỷ ức đều từ người kia mà bắt đầu.

Sau này, Cung Mộc Minh thành hoàng đế bệ hạ, ngồi trên long ỷ thật cao, còn hắn chỉ có thể cúi đầu đứng ở dưới bậc thang.

Hoàng đế nói, Hoài Viễn, trăm tặc người trăm dặm trường đình được không? Trăm dùng hoàng kim xây cho người một cung điện trăm gian, người có thích hay không?

Hoàng đế cười hỏi hắn, chỉ là trong nụ cười của hoàng đế đã không còn hình bóng của Cung Mộc Minh. Hắn biết, thân trong đế vương gia, nếu như đương thời lên ngôi không phải là bệ hạ bây giờ, thì Cung Mộc Minh của hắn sẽ được ban cho một trượng bạch lăng* hoặc là một chén độc tửu. Hắn cảm thấy rất may mắn, trong cuộc chiến sinh tử đó, sống sót chính là hai huynh đệ Cung Mộc Minh cùng Cung Mộc Thiên. Chỉ tiếc là, hai người kia cuối cùng cũng không thể trở về bản thân khi xưa.

*trượng bạch lăng là một dải lụa trắng để thắt cổ tự tử.

Hắn nghe được chính mình nói, thỉnh bệ hạ ban cho ta trăm vạn ta tinh binh, thống lĩnh thiên hạ quân mã, vì bệ hạ mà cống hiến sức mình.

Hoàng đế mỉm cười, nụ cười của hoàng đế rất khó nhìn. Hoàng đế nói, Tiêu Hoài Viễn, người thực sự là ái khanh của ta.

Hắn nói, bệ hạ có nhớ Hoài Viễn đã từng nói, bệ hạ nếu muốn làm khuynh thế đế vương, vậy Hoài Viễn liền làm khuynh quốc tướng quân của người.

Từ một khắc kia bắt đầu, qua Thiên Sơn, xuyên Thiên Giang, viếng Trường Cung, bắn Thiên Lang, bao nhiêu năm, ly thương bao nhiêu.

Cho đến cuối cùng, bệ hạ của hắn nói, người không biết sẽ không sợ. Ngậy thơ cũng là một loại dũng khí, chỉ sợ chúng ta không thể trở lại thời ngây thơ đó, cũng không tìm về được dũng khí khi xưa.

Âm thanh bên tai tựa hồ rõ ràng hơn một chút, hắn thấy một khuôn mặt quen thuộc nhào đến, trên mặt còn dính máu đen, ánh mắt kia đã không còn sự vui sướng trước kia mà chỉ có nỗi sợ thật lớn...

Sợ hãi?

Không phải sợ, nhi tử... nhi tử của Tiêu gia chúng ta, cái gì cũng không sợ... Cha không còn gì có thể lưu lại cho người, thế nhưng người phải nhớ kỹ, nam nhi Tiêu gia chúng ta, cho tới bây giờ đều không sợ, không hèn nhát, dũng cảm mà tiến lên chứ quyết không lùi bước.

Cho nên bệ hạ của ta, dũng khí của ta vẫn luôn còn đây, chỉ vì ngài mà tồn tại. Nó luôn ở trong lòng ta, cùng ta hô hấp.

Chỉ một mũi tên không thể nào phá hủy được, vô luận cái gì cũng không thể phá hủy nó.

Bên tai người có gọi hắn, hắn nghe không rõ, phảng phất như tiếng ca ôn nhu mà ngọt ngào, con người trông rõ ràng không tiêu cự cố gắng tập trung vào đôi môi mấp máy của nhi tử, hình như con hắn đang nói về nhà, về nhà, trở về kinh thành...

Đúng vậy, hắn phải trở về kinh thành, nơi hoàng quyền cai quản, nơi đó có người đang chờ hắn.

Người nọ chưa bao giờ nói thế nhưng hắn hiểu, hắn vẫn luôn hiểu...

Thủ lĩnh quân địch đã chết, đội quân tan tác dĩ nhiên bị bọn họ dễ dàng quét sạch. Tiêu Vân Hiên nhào tới, nhìn phụ thân lay động một cái liền vội vã đỡ lấy, điên cuồng rống lên, “Quân y đâu! Sao còn không mau đến đây!!” Phụ thân của hắn đã đứng không vững, phụ thân của hắn ngã vào trong ngực hắn, môi mở ra rồi khép lại, phụ thân hắn nói, “Kinh thành...”, phụ thân hắn nói, “Nhận Môn Quan...”

Tiêu Hoài Viễn nhìn về phương hướng của kinh thành, thật là xa... Nơi này cách hoàng cung thực sự rất xa, chỉ sợ dùng hết hơi thở cuối cùng cũng không kịp trở về mất rồi.

Nhưng mà nơi đó có bệ hạ của hần, có bầu trời của hần, chúa tể của hần, tín ngưỡng duy nhất trong đời của hần.

Cung Mộc Minh... Tiêu Hoài Viễn cả đời này, vì người sinh, vì người tử, vì người bách chiến bách thắng, vì người cúc cung tận tụy mà chết...

Cung Mộc Minh... Ta chỉ cầu mong, hồn phách hai người chúng ta sẽ luôn cùng một chỗ, vô luận trải qua bao lần luân hồi, sinh mệnh của người sẽ luôn có ta bên cạnh, cơm canh đạm bạc cũng tốt, cẩm y ngọc thực cũng được, gần nhau cả đời cũng tốt, hôm nay gặp mai chia lìa cũng không sao, giữa biển người mệnh mỏng, chúng ta nếu có thể nhận ra nhau trong ánh mắt đầu tiên là tốt rồi...

Cung Mộc Minh... Bệ hạ của ta... Cho dù chết, ta cũng phải vì người bảo vệ biên cương này, ta muốn người, tọa ủng sơn hà, nhìn hết vân quyển vân thư.

Cuối cùng, Tiêu Hoài Viễn tướng quân vẫn không thể nào đạp tiếp lên chinh đồ khái hoàn. Trên sa trường ở Nhạn Môn Quan, hần hướng về phía đô thành quỳ xuống thật sâu, cũng không đứng lên nữa.

Nghe đồn đại mạc có một cây gọi là hồ dương, khi còn sống một trăm năm không chết, khi chết đi một trăm năm không ngã. Mà Nhạn Môn Quan, đại địa lần thứ hai ngã say vẫn như trước thê lương, nhưng trong mơ hồ vẫn có thể thấy được khí thế ***g rộng rộng của kỷ ức cùng với sử thi hào hùng của nó.

4. Chương 3

“Ta không muốn trở thành một phụ hoàng thứ hai...”

Lúc đại quân chiến thắng trở về, ở ngoại thành kinh đô, Tiêu Vân Thanh cười tuần mã cao to, thấy được bên kia hoàng đế một thân hoàng bào vàng rực, xa xa nhìn đến, hoàng đế thân hình vẫn cao ngất như trước, chỉ là chợt già đi rất nhiều.

Cha, hoàng đế thật sự ra đón chúng ta kìa, chỉ là... cha không thấy được rồi.

Hần còn nhìn thấy Cung Dư Mặc, chỉ là nhị hoàng tử trước nay đều cười đến ôn nhu như nước, nay lại cúi thấp đầu không nhìn hần.

Sau đó, hoàng đế cũng không nói gì, chỉ nghênh đón đoàn quân về triều, dọc đường đi hỏi chút quân vụ, sau đó lặng im.

Lúc tướng quân trẻ tuổi ôm mũ giáp của phụ thân quỳ trước Kim Loan điện, trên gương mặt của bậc quân lâm thiên hạ cuối cùng cũng có chút gợn sóng, hoàng đế suy nghĩ một chút, hỏi, “Người đâu?”

“Đã đốt.” Thanh âm của tướng quân bình thản, dừng một chút rồi nói thêm, “Phụ tướng có di mệnh, người muốn ở lại Nhạn Môn Quan.” Phụ thân trước khi trút hơi thở cuối cùng đã nói, không thể sống trở lại kinh thành, vậy thì vĩnh viễn ở lại Nhạn Môn Quan.

Hoàng đế nở nụ cười, “Vậy tro cốt thì sao?”

“Rải tại biên quan.”

“Cũng là lệnh của hần?”

“Phụ thân nói muốn trấn thủ biên quan...” Đôi mắt đen láy của vị tướng quân trẻ tuổi vẫn sáng long lanh, “Phụ thân nói đã đáp ứng thì sẽ không nuốt lời, nói được sẽ làm được.”

Hoàng đế cố gắng ngồi thẳng lưng, mặc dù bản thân hần cũng không biết mình lấy đâu ra sức lực để có thể ngồi vững cho đến lúc này. Người kia cứ như vậy mà đi, trong ký ức của hần, hôm đoàn quân xuất chinh người kia tựa hồ cũng không hề quay đầu một lần nào, cuối cùng không lưu lại gì cho hần, ngoại trừ một bóng lưng.

Từ nay về sau trong cung đình sẽ không còn cảnh đốt đèn đến tận đêm khuya, không có ván cờ đợi đến lúc trà nguội lạnh cũng không kết thúc, không có ai cầm tay hắc nói, nếu người muốn làm khuynh thế để vương, ta liền làm khuynh quốc tướng quân của người, không có ai cùng nằm trên nóc nhà đếm sao, đưa tay ra tưởng chừng có thể bắt được ánh trăng...

Người kia thật sự đã bỏ hắc lại một mình giữa hoàng cung to như thế, thực sự đem hắc bỏ lại một mình trên ngôi vị hoàng đế cao cao tại thượng. Người kia muốn hắc làm hoàng đế anh minh thần võ của hắc, người kia thật sự làm theo lời hắc, giao thủ cấp của Khả Hãn Đột Quyết cho hắc, cũng vì hắc cả đời trấn thủ giang sơn.

Cả triều quan lại bị thương không ngớt, hoàng đế ngồi trên cao chỉ nở nụ cười, tựa như thần linh trong phật tháp, nhân từ, ôn nhu, sáng suốt, tất cả mọi từ ngữ tốt đẹp nhất trên thế gian cũng không đủ hình dung nụ cười hoàn mỹ của ngài.

Năm xưa hắc chọn bảo toàn gia tộc, buông tha cho giấc mộng giang hồ, tại cung đình nội chiến triền miên, không phải cũng đã nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay rồi sao.

Thế sự là như vậy, con người không bao giờ có quyền tự định đoạt.

Đêm đó trong đại điển thụ phong của tiểu Tiêu tướng quân, nhị hoàng tử không có xuất hiện. Lúc khuya phủ đệ của nhị hoàng tử đại môn đóng chặt, tân nhậm Vân Hiên tướng quân tức đến giờ kiểm, hận không thể đập nát cửa xông vào.

“Cung Dư Mặc, ta hỏi người, người nhất quyết không mở cửa có phải không?!”

Tần Phong thấy trời cũng sắp mưa, liền nói với Cung Dư Mặc, “Chủ tử, Tiêu tướng quân vừa từ biên ải trở về, nghe nói là bị thương, giờ cũng đã hơn nửa đêm...”

Cung Dư Mặc dùng tay xoa xoa huyệt thái dương, suy nghĩ một chút rồi nói.

“Cho hắc vào phủ, cứ như vậy để người khác nhìn thấy cũng không hay, chỉ là đừng để hắc đến tìm ta, trừ khi hắc có bản lĩnh đập nát cửa phòng ta ra.” Lúc nói ra câu ấy, trong ánh mắt đã từng có ôn nhu, hiện chỉ còn lạnh lùng xa cách.

Tần Phong do dự một chút, mở miệng, “Như vậy không tốt lắm... chủ tử...”

“Tần Phong, người càng ngày càng không có quy củ.” Cung Dư Mặc liếc nhìn Tần Phong, cười lạnh nói, “Hay là người muốn theo hắc ra Nhận Môn Quan?”

“Thuộc hạ đáng chết!” Tần Phong biết chủ tử đang nổi giận, chỉ là hắc không hiểu vì sao Tiêu tướng quân cuối cùng đã trở về, vậy mà chủ tử lại lãnh đạm như vậy, “Thuộc hạ sẽ thỉnh Tiêu tướng quân vào phủ.” Dứt lời vội vã lui ra, rất sợ chủ tử của hắc giận lên sẽ thật sự phái hắc đi Nhận Môn Quan.

Cung Dư Mặc cũng không để ý đến Tần Phong, chỉ chuyên tâm đọc sách của mình. Thẳng đến lúc Tần Phong giúp hắc đóng cửa rồi đi mất, hắc mới buông quyển sách trong tay, than thở.

“Tần Phong, đều không phải chủ tử ta đây bắt cận nhân tình... Thật sự là thứ Tiêu Vân Hiên muốn, ta cấp không được, cũng không muốn cấp. Cả nhà họ Tiêu đều là như thế cả sao?” Hắc trừng mắt nhìn trời, đôi đồng tử nâu nhạt phản chiếu trắng lạnh đầu thu, “Ta không muốn trở thành một phụ hoàng thứ hai...”

Ban đêm, trong hoàng cung, nơi ngọn đèn dầu sắp tắt, có người vẫn ngồi trong đình uống rượu.

“Ta nhớ kỹ người thích nhất là rượu quế hoa.” Người đó lẩm bẩm, “Sáu năm trước chôn xuống, vốn định chờ người lần này trở về cùng nhau uống cho thỏa thích một phen... Đáng tiếc...” Vừa nói vừa nâng cốc uống một ngụm, “Thực sự rất thơm.”

“Mộc Thiên ở nhà buồn khổ nhiều ngày rồi, tựa như không tin người đã đi... Phó Thanh Y lần này không ngờ cũng hồ đồ theo hắc... Hai người họ làm cho bản thân người không ra người, ma không ra ma. Người nói xem nếu ta cũng thành ra bộ dáng như thế, người có thể trở về sao? Ta biết rõ là không thể... Hai đứa ngốc đó, bọn chúng ngây ngốc mơ hồ, lại cho rằng ta thanh tỉnh đến đáng sợ. Ta chỉ là biết, người đi rồi, không về được nữa.”

“Hoài Viễn, ta vẫn muốn hỏi người, người có từng hận ta không?”

“Vốn ta định bảo nhi tử của ngươi ở lại kinh thành mấy năm, cũng làm đại tang cho ngươi, xem như ta giúp ngươi ở bên cạnh quan tâm nó, kết quả ngươi biết nó trả lời sao không? Nó nói phụ thân ở Nhạn Môn Quan, nó phải về đó cử hành đại tang, à không phải, nó không nói đến đại tang, nó chỉ nói sẽ thay ngươi trấn thủ Nhạn Môn Quan...”

“Tiêu gia các ngươi quả thật là cả nhà trung liệt... Nếu như năm xưa ngươi nhận lấy cung điện hoàng kim trăm gian ta tặng là được rồi, ta có thể làm một hôn quân bình thường, ngươi cũng có thể làm một nịnh thần bình thường, như vậy chúng ta sẽ không đau khổ đến mức này, mà có thể cùng nhau tiêu dao khoái hoạt ở kinh thành, bất quá sau này chết bị người ta mắng chửi thôi.”

“Hoài Viễn... Ta ở cạnh lăng mộ của mình đã xây cho ngươi một thiên phòng, cứ nghĩ sau này ta chết ngươi sẽ bồi táng theo ta, chúng ta chết chung một chỗ. Không ngờ tới ngươi chết trước ta sớm như vậy, lại còn ở một nơi rất xa, thiên phòng cạnh lăng mộ đành phải để trống rồi.”

Qua một hồi lâu cũng không có thanh âm... Gió đêm kéo tới, lá cây xào xạc, thái giám thị vệ chỉ dám đứng canh xa xa, không dám đến gần.

“Hoài Viễn, kiếp này ta nợ ngươi nhiều lắm, phụ ngươi nhiều lắm... Chỉ mong kiếp sau... À không, nguyện rằng chúng ta vĩnh viễn không hề gặp nhau, cứ làm hai người lãnh tâm lãnh tình, vô tâm vô phế sống cả đời, như vậy sẽ không cần chịu cảnh đau thương ly tán.”

Gió thổi xào xạc, nuốt chửng tiếng nức nở giữa đêm khuya.

Hôm sau trời còn tờ mờ sáng Cung Dư Mặc đã tỉnh, lúc Tần Phong tiến đến hầu hạ hần, hần liền hỏi, “Tiêu Vân Hiên đã về chưa?”

Tần Phong đáp, “Đã đi, về lại Nhạn Môn Quan.”

“Lại đi?” Cung Dư Mặc có chút giật mình, sau đó lại lắc đầu nói, “Ngốc tử... Đến đó thì có ích gì, hần có thể vì phụ thân mình báo thù sao?”

“Vì sao không thể?” Tần Phong vô thức truy vấn.

Cung Dư Mặc cười, “Ngươi tưởng đánh là đánh sao? Năm ngoái thuế thu không tốt lắm, hiện tại quốc khố tuy không đến nỗi trống rỗng, nhưng cũng không thể chịu được một lần chiến tranh, Tiêu Vân Hiên muốn báo thù cho Tiêu tướng quân, chỉ sợ hơn mười năm sau mới nghĩ tới được.”

“Thuế thu không nhiều? Năm trước không có thiên tai, mùa màng trúng lớn mà.”

“A.” Cung Dư Mặc cười lạnh nói, “Ngươi cho là thuế thu mười phần, vào được quốc khố còn lại mấy phần? Từ lý đến đình, đình đến hương, hương đến huyện, huyện đến quận, quận đến châu, cuối cùng mới vào quốc khố, ngươi nghĩ sẽ còn lại được bao nhiêu?” Dứt lời lắc đầu nói, “Phụ hoàng chúng quy vẫn là một quân vương nhân từ, chỉ là quân vương nhân từ chắc chắn sẽ chịu uất ức, sẽ bị cả đồng kẻ gấp lửa bỏ tay người. Ngươi biết trên đời này ai muốn báo thù cho Tiêu tướng quân nhất không? Không phải Tiêu Vân Hiên, mà là phụ hoàng.”

“Chỉ là phụ hoàng không phải quân nhân, mà là minh quân, thành ra ngươi không thể.”

Nói xong lại nhìn Tần Phong một chút, cười nói tiếp, “Ngươi đừng suy nghĩ nhiều, mấy lời này ta nói ngươi nghe thì nghe thôi, đừng để trong lòng, lại càng không nên ra ngoài khuya môi mứa mép này nọ, ta hiển nhiên sẽ không làm gì ngươi, nhưng nếu không có ngươi bên cạnh, ta sẽ không quen.”

“Thuộc hạ không dám... thuộc hạ chỉ là cảm thán, chủ tử tài năng ngút trời, hần phải là quân lâm thiên hạ, trở thành chủ nhân giang sơn này.”

“Quân lâm thiên hạ?” Cung Dư Mặc lắc đầu bật cười, “Chuyện phiền phức vậy ngươi nghĩ ta sẽ làm sao? Ngươi nghĩ rằng thiên hạ này nói muốn có là có sao? Ta cứ tiếp tục như vậy là tốt rồi... Tiêu Hoài Viễn cũng vậy, phụ hoàng cũng vậy, kinh diễm tuyệt tài, nhân trung long phượng, vì một chữ tình, vì một giang sơn mà biến thành như vậy, nhân sinh vốn muôn đời vẫn thế, tội tình gì chứ?”

Sở dĩ Tiêu Vân Hiên, thứ ngươi muốn quá nặng, cho dù có là ngươi, ta cũng không thể nào đáp ứng.

Sử sách kể rằng, Tiêu Hoài Viễn tướng quân, mười sáu tuổi thi Đình đoạt chức trạng nguyên, sau lại chủ động xin ra trận giết giặc, lúc hai mươi tuổi một mình lĩnh binh xuất chinh đại thắng trở về. Sau khi Hoàng Trị đế đăng cơ, Tiêu Hoài Viễn được phong làm tri phủ Dương Châu, ba năm sau lần thứ hai lĩnh binh xuất chinh, từ đó về sau trăm trận trăm thắng, trở thành thiên hạ đệ nhất tướng quân, thống lĩnh binh mã trong thiên hạ, đóng ở Nhạn Môn Quan, bảo vệ biên cương mười năm an bình. Cuối cùng năm ba mươi chín tuổi, trong trận đánh cùng Khả Hân của Đột Quyết, bị trúng sáu tên, vĩnh táng Nhạn Môn Quan.

Tương truyền lúc Tiêu tướng quân còn trẻ, danh tiếng đã lan xa, tiên y chỉ phiến, đả mã tà kiêu, công tử phong lưu, có thể nói là một thời tuyệt đại vô song. Chỉ có thể trách, từ xưa danh tướng cũng như mỹ nhân, mấy ai có thể ở lại nhân gian cho đến lúc bạc đầu.

Năm đó là năm Hoàng Trị thứ hai mươi sáu, quốc thái dân an, còn cách thời “Hoàng vô chi loạn” khoảng sáu năm.

5. Chương 4

“Người phải nhớ kỹ, người cũng là Tiêu Vân Hiên độc nhất vô nhị.”

Vân Hiên tức hạ,

Từ biệt sau Trung thu, đã lâu không thấy cổ nhân về, nghe nói quân không lâu nữa sẽ hồi kinh, mong sớm gặp mặt.

Cung Dư Mặc kính bút.

*Túc hạ: cách gọi bạn thân, dùng trong khi viết thư

“Tướng quân, thời gian không còn sớm.”

Nghe thấy thanh âm của truyền lệnh viên tùy thân ở bên ngoài, Tiêu Vân Hiên thu hồi cảm thụ, để vào trong một hộp gấm tinh xảo, vén lên rèm che, bên ngoài tuyết bay khắp trời, thiên địa đều trở thành một mảnh trắng xoá, khi thở ra hơi nóng đều có khói trắng bốc lên, núi non trùng điệp, nham bích nhô ra phơi mình dưới đại tuyết có vẻ vô cùng dữ tợn. Tiêu Vân Hiên ngẩng đầu, có vài bông tuyết băng lãnh rơi xuống mặt, đã qua nhiều năm, hắc tựa hồ càng ngày càng thích ứng với giá lạnh ở đây, cũng càng ngày càng quen với sự yên lặng tịch mịch của nơi này.

Thỉnh thoảng vang lên một tiếng huýt sáo dài trong trẻo, chim ưng bay vào đám mây trên trời cao lưu lại dưới đại địa một bóng ảnh dài.

“Không có việc gì, đến giờ thì xuất phát thôi.” Hắc nói. Phía sau một vạn tinh binh, áo giáp sâm nghiêm, quân trang chỉnh tề, tư thế hào hùng anh phát, Tiêu Vân Hiên bước đến nhảy lên chiến mã cao to.

“Hồi kinh!” Ra lệnh một tiếng, đội ngũ không hề bắt đầu chậm chậm chuyển động, như một con cự mãng lượn vòng trên đại địa trơ trọi, mệnh mông cuộn cuộn.

Bên kia, trời đông giá rét của kinh thành cũng là trắng xoá một mảnh, nhưng lại nhàn rỗi náo nhiệt hơn rất nhiều. Dòng người vận áo bông hồng sắc rợn rợn qua lại, khuôn mặt của đám con nít bị lạnh hóa hồng đang chấp tay một chỗ đắp một cặp người tuyết, hoan thanh tiểu ngữ, ồn ào huyền ảo.

“Chủ tử, phỏng chừng chút nữa là Tiêu tướng quân bọn họ đến nơi rồi.”

Cung Dư Mặc ngáp một cái thật to, trong lòng ôm một lò sưởi nhỏ, chớp mắt nhìn tuyết đóng bên ngoài, “Thật là lạnh, Vân Hiên cười ngựa chắc còn lạnh hơn nữa?” Nói dứt liền buông lò sưởi, thị nữ bên cạnh thấy thế vội vã đem một chiếc áo choàng khoác cho hắc.

“Tần Phong, phân phó xuống phía dưới, chúng ta đi thôi.”

“Vâng!”

Cung Dư Mặc được thị nữ trùm kín áo bông ngồi lên xe ngựa, lắc lư xuất phát. Từ sau khi Tiêu Hoài Viễn qua đời, Tiêu Vân Hiên đến Nhạn Môn Quan, hôm nay tình thế ở biên quan không tốt, tuy rằng địch thủ không thể phát động các cuộc tiến công lớn uy hiếp, nhưng cũng chỉ là ẩn mình chờ thời. Chỉ sợ trong vài

chục năm sắp tới, Tiêu Vân Hiên nhất định sẽ phải bôn ba mệt mỏi, khó có thể một năm trở về kinh thành hai ba lần như thế này nữa.

Cung Dư Mặc vốn tưởng rằng bằng sự thông minh của Tiêu Vân Hiên, lúc hấn bế môn không gặp chắc chắn sẽ khiến đối phương hết hy vọng, không lui tới cùng hấn nữa. Nhưng hết lần này tới lần khác, thư từ Nhận Môn Quan vẫn đều đặn gửi về. Nếu Tiêu Vân Hiên đã ra về cái gì cũng không biết, thì Cung Dư Mặc cũng coi như không có việc gì, mỗi lần Vân Hiên hồi triều hấn đều ra khỏi thành nghênh tiếp, phảng phất hai người vẫn thân mật như thuở vô tư lúc bé.

“Chủ tử, có câu thuộc hạ không biết nên nói hay không.” Ở bên trong xe, Tần Phong nhìn vẻ mặt vững vàng buồn ngủ của Cung Dư Mặc nhẹ giọng lên tiếng.

“Ha ha, ” Cung Dư Mặc cười duỗi thẳng cánh tay, “Người nói lời này không phải là muốn nói sao? Cứ nói đi.”

Tần Phong có chút xấu hổ, mắt tự nhiên ho khan một tiếng rồi nghiêm mặt nói, “Chủ tử cũng biết hôm nay binh mã thiên hạ là ai nắm trong tay?”

“Tạ Chính Lam Đại tướng quân.” Cung Dư Mặc đã đoán được Tần Phong muốn nói cái gì, chỉ nhún vai cười, “Người ý muốn nói, tuy hiện nay binh mã Đại nguyên soái là Tạ tướng quân, thế nhưng Tạ tướng quân lại là thuộc hạ cũ của Tiêu Hoài Viễn Tiêu tướng quân. Không tới ba năm, người cầm binh mã thiên hạ đại quyền sẽ là Tiêu Vân Hiên. Ta hôm nay giao hảo với Tiêu Vân Hiên, chỉ sợ sẽ có kẻ khua môi múa mép dưới trướng Thái tử điện hạ nói ta đại nghịch bất đạo gì đó thì sẽ bất lợi phải không?”

Nghe Cung Dư Mặc nói như thế, chính mình chỉ có một chút thông minh không thể sánh được với chủ tử trước mặt, Tần Phong một mặt cảm thán chủ tử quả nhiên là đế vương bẩm sinh, một mặt cảm giác mình đã theo chủ tử rất nhiều năm mà không có chút tiến bộ làm phụ sự bồi luyện của chủ tử.

“Thái tử điện hạ sẽ không để ý điều này.” Cung Dư Mặc cười nói, “Hấn hiểu rõ ta nhất, ta chỉ muốn ly khai hoàng gia, không phải trông nom hay không quan tâm cái gì, tận hưởng những ngày nhàn nhã tự do của mình. Chỉ tiếc đang ở đế vương gia, từ nhỏ ăn đồ của thiên hạ, dùng đồ của thiên hạ, cũng không thể vung tay áo ném đi bách tính thiên hạ đã nuôi mình khôn lớn được...”

“Chủ tử thật là vì bách tính thiên hạ mà suy nghĩ...” Tần Phong chỉ nói phân nửa, hiểu được nếu cứ tiếp tục chỉ sợ mình sẽ vượt qua khuôn phép, liền ngoan ngoãn quỳ gối ở một bên. Cung Dư Mặc liếc mắt nhìn y, tự nhiên hiểu được thị vệ trung thành và tận tâm của mình muốn nói cái gì nhưng cũng không tiếp lời, chỉ nhắm mắt lại.

Một đường sơn thủy xa xôi, một đường xa mã xa xa, đội bọn thị vệ truyền lệnh quay lại xác nhận xong thân phận của hai bên, Tiêu Vân Hiên cuối cùng cũng thúc ngựa chạy chậm chậm đến bên cạnh xe ngựa của Cung Dư Mặc, “Hạ quan Tiêu Vân Hiên, ra mắt nhị hoàng tử điện hạ.” Vừa nói vừa xuống ngựa, quỳ một chân trên mặt đất.

“Đã nói với người bao nhiêu lần, nhìn thấy ta không cần phải hành lễ.” Tiêu Vân Hiên vừa ngẩng đầu, liền bị nhét vào lòng một bình giữ ấm, Cung Dư Mặc mỉm cười dịu hấn đứng lên, “Nửa năm rồi không gặp, Vân Hiên.”

Tiêu Vân Hiên rũ mắt, chỉ cười nói, “Đúng vậy, năm tháng hai mươi bốn ngày.”

Cung Dư Mặc cười ha hả rồi kéo hấn vào xe ngựa, “Tên ngốc tử ngươi thật sự đếm từng ngày sao? Nếu biên quan cực khổ như vậy thì xin phụ hoàng gọi người trở về kinh thành là được mà.”

Tiêu Vân Hiên ngồi vào chỗ của mình, xe ngựa lại lung lay lắc lư đi trở về, mới thấp giọng nói, “Chỉ sợ ngày ngộ ở kinh thành lại càng khó khăn.” Có điều thanh âm rất nhỏ, Cung Dư Mặc làm như không nghe thấy, câu có câu không đáp trở về. Hai người trên đường chuyện trò vui vẻ, cũng coi như náo nhiệt.

Tần Phong ở bên ngoài cảm thán đội ngũ một vạn quân trùng trùng điệp điệp như vậy đến lúc này vẫn ngay ngắn trật tự đi như trước, nhịp chân bước đều, mỗi bước đi dường như có thể làm cả đại địa rung động. Tiêu tướng quân trị quân quả nhiên nghiêm minh, nếu chủ tử có hấn tương trợ...

Ầy... Thôi vậy, chủ nhân của hắc đã không màng đến để vị thì bản thân mình là thị vệ cần gì phải suy nghĩ nhiều.

.

.

.

“Xin thông báo dùm, nói Tiêu Vân Hiên bái kiến Phó bá gia.”

Ngày hôm sau, Tiêu Vân Hiên một thân trang phục trắng thuần, đứng trước cửa Thiệu vương phủ. Chờ gã sai vặt thông báo giầy lát rồi chạy đến dẫn đường, đi qua đình các hành lang quanh co khúc khuỷu mới thấy được noãn các, mơ hồ có tiếng đàn truyền đến. Gã sai vặt hành lễ với hắc, ý bảo Phó Thanh Y ở trong lý các mà gã không tiện quấy rối nên liền lui xuống, để Tiêu Vân Hiên vào một mình.

Tiêu Vân Hiên chỉnh lại y sam rồi tiến vào, vừa vào noãn các liền có thể ngửi được một cổ đàn hương nhẹ nhàng ấm áp, tiếng đàn cũng càng lúc càng rõ ràng, là một khúc nhân vân cô hạc, đi qua đường rẽ liền thấy một người ngồi trước cổ cầm gãy đàn, khói nhẹ từ hương đỉnh tỏa ra khắp bốn phía, phảng phất như một bức họa, khiến người ta không dám quấy rầy, vậy nên hắc đành nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Khúc đàn kết thúc, Phó Thanh Y mới đứng dậy hướng khách nhân đi tới, cười nói, “Đã lâu không gặp, có vẻ người vừa cao thêm lại rắn chắc hơn.”

Vân Hiên thấy y đi tới vội vã đứng dậy chấp tay thỏ dài nói, “Phó thúc thúc, nhiều ngày không gặp, thân thể có mạnh khỏe không?”

Phó Thanh Y ra hiệu bảo Tiêu Vân Hiên ngồi xuống, mỉm cười ôm lấy bình giữ ấm, giữa hai người cách một bàn cờ, “Hiên chất hôm nay tới tìm ta, tựa hồ cũng không phải để ôn chuyện?”

“Phụ thân từng nói với Vân Hiên, sau này nếu gặp chuyện gì không thể hiểu được có thể tới tìm Phó thúc thúc xin chỉ dẫn...”

“A, ” Phó Thanh Y cười lắc đầu, “Hoài Viễn quá đề cao ta rồi, hiên chất muốn hỏi chuyện gì cứ nói thẳng đi.”

Tiêu Vân Hiên rũ mắt xuống, dừng một chút rồi mới mở miệng, “Vân Hiên có hai chuyện không thể hiểu, mong Phó thúc thúc chỉ giáo. Thứ nhất, đó là trận đánh cuối cùng của phụ tương. Dưới tình huống lúc đó, Đột Quyết đại quân do Khả Hãn điều khiển, mà phụ tương lại dùng Tiết hình trận không chút phù hợp để đánh trả. Phụ thân còn nói binh thư chỉ là vật chết, người mới là thứ sống, nhưng đến bây giờ Vân Hiên vẫn không rõ việc làm lần này của phụ tương là vì sao. Nếu không đối đầu trực tiếp, có lẽ... có lẽ mọi chuyện sẽ không như vậy, ta thực sự không thể hiểu được phụ tương một thân anh minh, vì sao...”

Phó Thanh Y rót một chén trà đưa cho Tiêu Vân Hiên rồi tự châm cho mình, suy nghĩ một hồi liền từ hộp cờ lấy ra mấy quân cờ, nói với Vân Hiên rằng quân đen là trận thế của Đột Quyết, “Hai quân giao chiến vào đúng đông quý, nếu không phải lương thảo bị thiếu hụt vào mùa đông thì Đột Quyết cũng sẽ không tùy tiện tuyên chiến.” Dứt lời hạ xuống mấy quân trắng, “Nếu các người không đánh trực diện, lui lại ba trăm dặm với bản lĩnh của Hoài Viễn có thể tử thủ Nhạn Môn Quan, sẽ bảo vệ được lương thảo cũng như tính mệnh.”

“Nhưng nếu là như vậy, chỉ sợ các người phải ở lại Nhạn Môn Quan thêm một thời gian dài không thể hồi kinh.” Phó Thanh Y tiếp tục hạ quân trắng, “Trong quân đội chỉ sợ rất nhiều người đã rất nhớ nhà. Hơn nữa... hơn nữa, Hoài Viễn không chừng cũng đang rất nhớ kinh thành.”

“Sở dĩ phụ tương tùy tiện như vậy...”

“Kỳ thực không tính là tùy tiện.” Phó Thanh Y sắp xếp trận cờ cho Tiêu Vân Hiên xem, “Từ trận cờ này bày ra người có thể thấy được, Đột Quyết ban đầu lấy Tam tam phân trận để tiến công, muốn dùng kỵ binh làm chủ, sau là bộ binh hỗ trợ. Lúc này chia ra ba đường, lấy đội ngũ cường hãn nhất dẫn đầu tấn công trung tâm, kỵ binh thông thường phân ra tấn công hai bên tả hữu. Khi tới gần kỵ binh chủ lực sẽ chia làm ba tổ, tạo thành thế công kích áp sát cả ba mặt.”

Đúng vậy, bởi vậy, phụ thân dùng hai tầng Trùng ách trận, lấy Trùng ách chi hành bố trí đại quân doanh trận, rồi sau đó lấy Tạ Chính Lam tướng quân dẫn đầu chủ lực chiếm giữ vị trí quan trọng và khó khăn nhất tiếp tục bày thêm một Trùng ách trận.”

* Trùng ách trận: là đội hình xếp hình chữ X, đối phó với tam phương địch nhân (chính diện, trái, phải), thích hợp với địa hình phòng thủ trên núi. Bạn G chỉ hiểu được như vậy, muốn chi tiết nữa thì mời baike
* *

“Đúng vậy... Tam tam phân trận điểm yếu lớn nhất chính là tổn thời gian. Thời gian năm đội quân đến được đúng vị trí sẽ không giống nhau, mà lúc trận thế chưa hình thành này chính là thời cơ phá trận tốt nhất.” Phó Thanh Y di chuyển quân cờ, thu lại không ít quân trắng, hạ xuống mấy quân đen, “Có điều, cách các người phá trận cũng không tốt. Tạ Chính Lam ở trung gian làm trụ, hai cánh nhưng vẫn bị phá, để kỵ binh xông tới được.”

“Đúng thế...”

“Sở dĩ ở chỗ này, ” Phó Thanh Y lại bày ra một nhóm quân đen, “Hoài Viễn nhất định là dùng trường cung để tăng sức chống đỡ, bày ra Nhạn hành trận.” Nhạn hành trận có thể phát huy tối đa lực sát thương của cung, “Nhưng cũng không chống đỡ được lâu... Phòng ngự của cung binh thấp, hơn nữa tuyến tính kết cấu của Nhạn hành trận bình địa không linh hoạt. Cho nên cách này cũng chỉ có thể kéo dài thời gian.”

* Nhạn hành trận: binh lực điều phối theo hình chim nhạn bay nghiêng, có thể phát huy uy lực của binh chủng xạ kích, diện tích bao phủ lớn có thể bao vây quân địch.

Tiêu Vân Hiên chớp mắt mấy cái, hẳn từng nghe phụ thân nói qua, bảo rằng Phó Thanh Y là một quân sư không xuất thế, liệu sự như thần. Thưở niên thiếu chỉ một trận chiến đã thành danh được phong bá tước, nhưng vì nhiều nguyên nhân không đi chinh phạt sa trường nữa, sau này có chuyện gì không hiểu có thể đi hỏi ý kiến của Phó Thanh Y. Hắn ban đầu còn có ba phần nghi hoặc, hôm nay đến đây cũng chỉ là thử hỏi một phen, nhưng không ngờ Phó Thanh Y dù chưa xuất chinh nhưng đã có thể bày ra chính xác tình trạng bố quân của Đột Quyết, có thể mô tả cơ bản những biến cố phát sinh trên sa trường.

Phó Thanh Y giương mắt nhìn Tiêu Vân Hiên một chút, cười nói, “Ta từng đi qua Nhạn Môn Quan, địa thế của nơi này ta còn nhớ rất rõ.” Nói xong lại tiếp tục bày trận, “Ta phỏng chừng đánh đến nơi đây, Đột Quyết cũng đã mệt nên Vân Hiên thu trận, ăn miếng trả miếng, phải kỵ binh truy kích bọn họ phải không?”

“Phải...”

“Thế nhưng đáng sợ là, Vân Hiên... lại dùng Tiết hình trận, trận thế không thích hợp nhất để truy kích địch binh...” Phó Thanh Y rũ mắt, “Có điều, ta còn nhớ, ở đó còn một khúc núi non trùng điệp, hẳn dùng Tiết hình trận trùng kích, còn để cung binh đến đó bày ra Nhạn hành trận, Nhạn hành trận ở vùng núi có thể nói là ưu thế tuyệt đối.”

“Ta hiểu... Tuy nhiên, nếu đổi lại là ta, ta sẽ dùng Trùng thủ trận chứ không phải Tiết hình trận.” Tiêu Vân Hiên lắc đầu, “Nếu đổi thành Trùng thủ trận, có lẽ phụ tương...”

Phó Thanh Y cười lắc đầu, “Nếu là dùng Trùng thủ trận, với bản lĩnh của Hoài Viễn tự nhiên toàn mạng trở về... Chỉ là Trùng thủ trận tốc độ mặc dù nhanh nhưng phía sau toàn bộ bỏ không, như vậy số tướng sĩ thương vong phía sau sẽ cực kỳ nhiều. Lấy đại cục làm trọng... nên Hoài Viễn chọn cách bất lợi nhất nhưng lại có thể bảo toàn được nhiều mạng sống nhất là Tiết hình trận. Thế nhưng cũng không phù hợp với phong cách nhất quán của Hoài Viễn...”

“Đúng vậy...” Tiêu Vân Hiên cúi đầu cười khổ. Cha của mình, nhắc đến là Hi triều đệ nhất danh tướng, mạng của ông ấy dĩ nhiên là đáng giá hơn rất nhiều mạng sống khác, mà chính ông ấy cũng hiểu rất rõ điểm này.

“Cũng có thể là hắn mệt mỏi rồi, muốn chấm dứt.” Phó Thanh Y đứng dậy đi tới bên cửa sổ, nhìn bên ngoài cửa tuyết trắng ngần, “Tâm tư con người biểu hiện rõ nhất qua trận pháp... Bất quá ta nghĩ vào giây phút cuối cùng, nhất định là hắn đã hối hận, bởi cho dù có chết, hẳn là hắn cũng muốn về tới kinh thành.”

“Ngài nói gì?” Phần sau Phó Thanh Y hạ giọng phảng phất như đang nói cho mình nghe, Tiêu Vân Hiên đứng dậy theo, nhưng không nghe thấy.

“Không có gì... Vân Hiên, người biết phụ thân người chân chính thua ở chỗ nào không?” Phó Thanh Y hơi ngừng lại, cười yếu ớt xoay người hỏi, thấy Tiêu Vân Hiên lắc đầu mở miệng trả lời, “Với sự chênh lệch giữa binh tướng lúc đó, trận pháp của cha người là hoàn mỹ đấy nhưng hẳn lại không có tướng sĩ có thể giúp hẳn kết thúc hoàn mỹ...” Phó Thanh Y đi tới, sờ sờ đầu của Tiêu Vân Hiên, “Người phải thành lập một hắc lang binh đoàn mới có thể chống lại địch nhân của người, mới có thể vượt qua phụ thân người.”

“Cha ta...” Tiêu Vân Hiên bật cười, “Chỉ sợ ta cuộc đời này đều theo không kịp, làm sao có khả năng thay thế được phụ tương.”

Phó Thanh Y cười nói, “Hoài Viễn tất nhiên là một nhân vật tuyệt thế phong lưu, hẳn không thể thay thế, mà người... cũng vậy, là độc nhất vô nhị.” Hắn cầm lấy tay của Tiêu Vân Hiên, kéo đối phương ngồi xuống, “Người phải nhớ kỹ, người cũng là Tiêu Vân Hiên độc nhất vô nhị.”

Thăm Phó Thanh Y xong, Tiêu Vân Hiên vẫn như cũ ở phủ Cung Dư Mặc đợi vài ngày, bá kiến hoàng đế một lần nữa rồi thu thập hành trang, vội vã về lại Nhạn Môn Quan.

Gray: một trong những chương hack não nhất mà bạn từng làm ==”, riêng cái Trùng thì trận bạn bó tay, baike không ra google không thấy, thôi thì cứ vậy đi — v —

Aki: *pat pat* bạn G thật giỏi, chương này ngắn mà hại não khiếp ==_=_

6. Chương 5

“A!?” Tiêu Vân Hiên nghe thấy liền nhảy dựng lên, “Chúng ta hai người tắm chung?”

Đông qua xuân đến, lần thứ hai Cung Dư Mặc thu được tin tức Tiêu Vân Hiên hồi kinh, mùa hạ cũng vừa đến. Hạ năm nay dường như đặc biệt nóng, ngoại trừ có chuyện thật cần thiết phải ra ngoài, hẳn hầu như đều trốn trong phủ nghỉ ngơi tránh nắng. Vừa lúc thời tiết bớt oi nồng, Tiêu Vân Hiên đã trở về, vậy thì nhân cơ hội này ra ngoài vận động một chút.

“Tần Phong, lần trước Vân Hiên hồi kinh cũng có dẫn theo binh lính phải không?” Cung Dư Mặc nhìn bức thư, nhíu mày hỏi.

“Đúng vậy.” Tần Phong đứng bên cạnh gật đầu. Hắn đối với một vạn tinh binh đó ấn tượng vẫn còn khắc sâu. Ngày đó Tiêu Vân Hiên nói giải tán về nhà thăng viêng, nhân mã tản ra vẫn rất quy củ, đợi đến lúc Vân Hiên về biên quan, bọn họ chưa tới đám binh lính đó đã sẵn sàng đội ngũ đứng chờ.

“Thật kỳ quái...” Cung Dư Mặc cẩn thận nhìn thư một chút, “Không phải quy định ba năm mới được về thăm nhà một lần sao? Hắn lần trước hồi kinh đã dẫn theo nhiều binh mã vậy, lần này không thể lại mang theo binh lính trở về a... Tà tướng quân vì sao lại an bài như thế?”

“Cái này...” Tần Phong cũng nhìn thư một chút, đó là người của trạm dịch đưa tới, trên thư ghi rõ hành trình Tiêu Vân Hiên dẫn theo năm trăm tinh binh hồi kinh và dự tính thời gian đến. “Có thể bên Nhạn Môn Quan xảy ra biến cố gì đó? Tà tướng quân lo lắng cho Tiêu tướng quân nên mới an bài như vậy...”

“Nếu biên quan xảy ra cố sự, Vân Hiên chắc chắn sẽ không về.” Cung Dư Mặc nhìn vào gương đồng, tự mình cài nút áo, “Chỉ sợ... Vân Hiên đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.”

“Tiêu tướng quân!?”

“Đúng vậy... Có vẻ như năm trăm tinh binh đó là để bảo hộ Vân Hiên, Vân Hiên không thể tự mình hồi kinh, chắc chắn là đã xảy ra chuyện.” Dư Mặc phát tay, “Mà thôi, chúng ta chuẩn bị xuất phát là được rồi, dù sao chỉ còn mấy canh giờ nữa là gặp mặt, chắc cũng không đến nỗi trọng thương, tốt xấu gì hắn cũng còn có thể trở về.”

“Vâng ạ.” Tần Phong cúi người chấp tay, ra ngoài chuẩn bị.

Dư Cung Mặc một mình trong phòng cảm thấy buồn chán, nhìn quanh phòng tìm xem có gì mới lạ không, quay qua quay lại tình cờ nhìn đến một khối ngọc không lớn không nhỏ, cầm lên nhìn ngắm một hồi liền quyết định mang theo, vừa vặn lúc đó Tần Phong cũng đã chuẩn bị xong xe ngựa.

Lúc xe ngựa của bọn họ một đường lắc lư đến được ngoại ô kinh thành, đội ngũ của Tiêu Vân Hiên đã chờ sẵn ở đó.

“Đến sớm vậy?” Cung Dư Mặc giật mình nói, “Truyền tin nhầm chăng?” Vừa nói vừa quay đầu hỏi Tần Phong, Tần Phong lắc đầu tỏ ý không rõ lắm.

Tần Phong xuống xe đi đến cùng đối phương bàn bạc gì đó một hồi, Cung Dư Mặc mới nghe được ngoài cửa xe có người thấp giọng nói, “Hạ quan Tiêu Vân Hiên, tham kiến nhị hoàng tử điện hạ.”

Là tiếng của tên gia hỏa hần nói hoài không chịu nghe. Bất quá, Cung Dư Mặc cũng không ngại, vẫn như trước vén màn lên định bước xuống dúi đối phương đứng dậy, nhưng lại lập tức ngưng cả người.

“Mắt của ngươi...” Tuy rằng Vân Hiên cúi đầu, nhưng Cung Dư Mặc vẫn thấy được đôi mắt đối phương đang bị một tầng vải trắng quấn quanh, mơ hồ còn nghe được mùi vị thảo dược.

“Bẩm điện hạ, chỉ là vết thương nhỏ, không đáng ngại.”

“Ngươi...” Cung Dư Mặc dừng một chút, thở dài nói, “Đã đến nước này rồi mà còn quý cái gì, mau đứng lên, ta đỡ ngươi lên xe.” Dứt lời liền tiến lên, cùng với một thân binh của Tiêu Vân Hiên đỡ hần lên xe, sau đó đội ngũ lại bắt đầu khởi hành, tiến vào kinh thành.

“Sao lại bị vậy?”

“Lúc đánh trận không cẩn thận bị khói mê đánh vào mắt, sau đó té ngã, đến lúc tỉnh lại liền nhìn không thấy.”

“Sao không chết luôn cho rồi!” Cung Dư Mặc nghe xong liền véo Tiêu Vân Hiên một cái, tức giận nói, “Đã dặn trước ngươi đừng có liều mạng mà, ngươi hiện tại tốt xấu gì cũng là chỉ huy, chẳng lẽ đánh trận cần phải xông pha tuyến đầu sao? Binh lính chết hết rồi hả?”

“Cũng không thể nói như vậy.” Bị véo đau, Tiêu Vân Hiên cũng chỉ có thể vừa xoa xoa chỗ bị véo, vừa cười nói, “Phó thúc thúc nói với ta, muốn ta thành lập một đội hổ lang, ta nghĩ qua, chỉ có thể cùng binh sĩ đồng cam cộng khổ, như vậy đội ngũ mới có thể đoàn kết, tăng khả năng chiến đấu.”

Cung Dư Mặc trong lòng biết hần nói đúng, nhưng vẫn như cũ không hài lòng, “Tên gia hỏa nhà ngươi được lắm, ngươi cho rằng ta không hiểu lĩnh binh đánh trận bằng tướng quân ngươi chứ gì?!”

“Dư Mặc...” Tiêu Vân Hiên cười khổ nói, “Ngươi hiểu ta muốn nói gì mà, cũng biết ta không khinh thường gì ngươi, đừng trêu chọc ta nữa.”

Nghe được hần gọi tên mình, Cung Dư Mặc mới chuyển giọng mềm dịu hơn, nhưng cũng không quên véo hần thêm một cái, “Ngươi a... cái đồ ngốc tử! Từ nhỏ đã thành thật như vậy, sao Tiêu tướng quân lại sinh ra một gã đầu gỗ như ngươi chứ.” Thấy hần cười vui vẻ, Dư Mặc cũng không nhịn được cười rộ lên, “Còn cười cái gì hả.”

Tiêu Vân Hiên hơi cúi đầu một chút, “Ta nghĩ nhìn không thấy cũng tốt.”

“Vì sao?”

“Ta nhìn không thấy, ngươi trái lại đối với ta thân mật hơn, tựa như chúng ta trở lại khi còn bé.”

Cung Dư Mặc ngây người một lúc, lập tức nhún vai cười, “Nói nhầm nhí gì vậy...” Lúc nói, hần nhìn Tiêu Vân Hiên, đôi đồng tử nâu nhạt sáng sủa như gợn nước, chứa đầy ôn nhu chân thật, chỉ là Tiêu Vân Hiên nhìn không thấy.

“Cái này cho ngươi.” Vừa nói Cung Dư Mặc vừa lấy ra khối ngọc vừa tìm thấy trong phòng, đưa cho Tiêu Vân Hiên.

“Ngọc?”

“Ừ. Không phải người ta hay nói ngọc có thể bảo hộ bình an sao? Đã sớm nghĩ sẽ cho người một cái, bây giờ cho thì hơi muộn rồi.”

“Không... sao lại muộn chứ?” Tiêu Vân Hiên cười nói, “Là người tặng, cho dù lúc nào cũng sẽ không muộn.”

Cung Dư Mặc yên lặng nhìn hắn, không nói lời nào. Kỳ thực một khối ngọc cũng không tính là gì, bọn họ năm trước đến hí lâu xem hí khúc, lúc hứng lên hắn cũng có thể cho đào hát khối bạch ngọc đã đeo suốt ba năm. Vậy mà đến tận lúc đoán được Vân Hiên gặp chuyện không may, hắn mới nảy ra ý định sẽ tặng ngọc...

Có lẽ những chuyện này Tiêu Vân Hiên đều biết, nhưng cũng như hắn nói, những thứ Dư Mặc tặng cho, hắn chưa bao giờ ngại xui, chưa bao giờ ngại muộn.

“Đôi mắt của Tiêu tướng quân không đáng lo.” Đại phu của Thái y viện tỉ mỉ kiểm tra, sau đó gật gù đầu, “Trong não có huyết tụ nhưng không nhiều, chỉ cần chịu khó bôi thuốc, mỗi ngày xông thuốc ba lần, một tháng sau là có thể thấy lại. Chỉ là trong khoảng thời gian này không thể để nước dính vào mắt, cần phải chăm sóc cẩn thận, một ngày đổi thuốc ba lần, thỉnh tướng quân ghi nhớ.”

“Phải mất tới một tháng?” Cung Dư Mặc đứng một bên nghe, có vẻ không đồng tình với việc đại phu gọi việc phải chữa bệnh mất một tháng là chút bệnh nhỏ “không đáng lo”, hơn nữa Tiêu Vân Hiên còn bị huyết tụ trong não, không biết nếu thường xuyên xoa xoa có thể giúp máu tan nhanh hơn không.

“Vâng. Vừa rồi hạ quan quan sát, mắt của Tiêu tướng quân chỉ sợ là đã bị chứng quáng tuyết nhiều lần nhưng vẫn không có cẩn thận điều trị, vì vậy chỉ có thể dùng được có tính ôn hòa, thời gian không thể gấp gáp được.”

“Ta thì không gấp chút nào.” Cung dư mặt gấp cây quạt cầm trong tay lại, khom lưng đưa tay hươ qua hươ lại trước mặt Tiêu Vân Hiên.

“Nhị điện hạ, không cần hươ qua hươ lại như thế, hạ quan nhìn không thấy đâu.” Tiêu Vân Hiên buồn cười nói, sau đó quay sang thái y, “Đa tạ thái y, thật làm phiền rồi.”

“Đây là nhiệm vụ của hạ quan mà.” Nói xong thái y thu dọn lại mấy thứ mình mang theo, hướng Cung Dư Mặc cáo từ xong liền ly khai, trở về phổi được.

“Nhìn không thấy cũng khá bất tiện nha?” Cung Dư Mặc sai người đắp thuốc lên mắt cho Tiêu Vân Hiên, “Tháng này người đừng đi nữa, ở lại chỗ ta đi. Ta bảo Tần Phong tìm mấy người tay chân lạnh lẽo đến hầu hạ, miễn cho mắt người dính nước rồi hỏng mắt.”

“Ha hã, khoảng thời gian này đành phải làm phiền Dư Mặc rồi.” Tiêu Vân Hiên cũng không từ chối, cười gật đầu.

“Đâu có đâu có.” Cung Dư Mặc phe phẩy quạt, “Chỉ tiếc người đi đứng không tiện lắm.”

“Không sao, ta nhân cơ hội này tính dưỡng một khoảng thời gian cũng tốt.”

“Ân, phải rồi, người một đường phong trần mệt mỏi, trên người cũng đầy mùi dục liệu, tắm một chút cho khỏe a. Ta gọi người chuẩn bị nước nóng.” Cung Dư Mặc gấp quạt lại, đứng dậy gọi quản gia, “Chuẩn bị phòng tắm đi, ta với Vân Hiên cùng nhau tắm.”

“A!?” Tiêu Vân Hiên nghe thấy liền nhảy dựng lên, “Chúng ta hai người tắm chung?”

Cung Dư Mặc cười dài nhìn hắn, “Sao vậy, đừng nói đánh trận bị thương ở chỗ nào khó coi không dám để ta nhìn sao?”

“Hiển nhiên không phải.”

“Mắt người không nhìn thấy, chúng ta tắm cùng có gì không thích hợp?”

“Ta một đường trở về, nhiều ngày rồi chưa tắm...”

“Bản điện hạ không chê người bẩn.”

“Vậy thì người cứ an bài đi.” Tiêu Vân Hiên lắc đầu cười, “Ta chỉ sợ người...”

“Không sao không sao.” Cung Dư Mặc cười hì hì ngồi xuống cạnh bên, “Ta sẽ không ghét bỏ người đâu. Ta cũng biết người nhiều ngày không được tắm rửa đàng hoàng, không phải người không quen được người hầu hạ tắm sao? Bản thân lại nhìn không thấy, làm sao tắm được, cứ để ta giúp người vậy.”

“...Vậy thì, đa tạ Dư Mặc.”

Tiêu Vân Hiên biết, Cung Dư Mặc muốn làm chuyện gì đó cho một người thường không cần lý do, đôi khi chỉ vì một ý niệm hứng khởi thoáng qua trong đầu. Nhưng mặc dù chỉ là một chuyện ngẫu hứng nghĩ ra, Cung Dư Mặc đều có thể làm đến cực kỳ ôn nhu, khiến người khác phải cảm động.

Mặc Nhiên: vâng, chương sau hiển nhiên sẽ là cảnh tắm uyên ương dục của hai bạn trẻ =))

7. Chương 6

“Trong lòng người có toàn bộ thiên hạ, nhưng thiên hạ của ta chỉ có người.”

Từ khi còn nhỏ, Tiêu Vân Hiên đã không thích có người đụng vào thân thể của hắn, vậy nên có thay y phục cũng rất ít khi gọi người hầu hạ chứ đừng nói là tắm rửa. Có điều, Cung Dư Mặc là ngoại lệ duy nhất.

Khi thị nữ hầu hạ cởi xong y phục cho Cung Dư Mặc tiến vào phòng tắm thì Tiêu Vân Hiên đã ngâm ở trong hồ rồi. Ban nãy ở ngoài không chú ý kỹ, Cung Dư Mặc cả một mùa hè không hề xuất môn, còn Tiêu Vân Hiên đều thao luyện suốt cả mùa hè, vậy nên da của Cung Dư Mặc thì trắng đến nhợt trong khi Tiêu Vân Hiên một thân màu tiểu mạch.

“Vân Hiên, sao ta cảm thấy người đen hơn vậy?” Cung Dư Mặc đi xuống trì dục hỏi.

“Có sao? Ta thấy bình thường mà, trong quân doanh ta vẫn còn trắng chán.”

“Nếu lần sau trở về còn đen nữa thì đừng hỏi sao ta không gặp người.”

“Ha ha, không thể nào, ta nghĩ năm nay đâu có đen như năm ngoái đâu. Tạ tướng quân cũng nói ta cũng sẽ không đen nữa.”

“Ây, người đừng cử động.” Cung Dư Mặc đi tới, “Đừng lộn xộn, ta đến chà người cho người.” Vừa nói vừa lấy một tấm bố mềm bên cạnh trì, “Nếu lộn xộn làm nước vào mắt thì ta mặc kệ người.”

“Dư Mặc sợ ta biến thành người mù sao?” Tiêu Vân Hiên phối hợp xoay người lại, dựa vào bờ của dục trì.

“A, người mù cũng tốt, ta sẽ đem người vứt ra ngôi miếu đồ nát ở ngoại thành.”

“Người sẽ không đâu.” Vân Hiên cười nói, “Người luyện tiếu.”

“Xì.” Cung Dư Mặc cười, quệt khăn lên lưng Tiêu Vân Hiên, “Hay cho người quá.” Không hiểu vì sao đột nhiên lại nhớ đến lần đầu tiên nhìn thấy hắn, Vân Hiên hỏi đó còn trắng trắng tròn tròn, làm hắn liên tưởng đến con búp bê, “Phơi nắng thành như vậy cũng là bị tổn thương da, còn trắng lại được không?”

“Không biết, chỉ sợ là không dưỡng lại được.” Vân Hiên dừng một chút, nghĩ hai người nam nhân bọn họ nói về vấn đề này rất nhàm chán, “Bất quá cũng không sao. Đen thì đen thôi, ha ha... Người than thở cái gì chứ?”

“Nhưng ta không thích người da đen quá.” Cung Dư Mặc đưa cánh tay để lên lưng của Tiêu Vân Hiên, màu sắc khác biệt rõ rệt, “Vân Hiên, người thật không nên phơi nắng nữa, nếu không ta sẽ không cần người.” Rồi bấm huyệt của hắn một cái, “Cũng vẫn gầy.” Gần như bấm không nổi, xem ra Vân Hiên luyện tập đến trắng kiện.

“Vậy ta dưỡng thành trắng trắng tròn tròn thì người sẽ muốn ta sao?” Tiêu Vân Hiên trêu ghẹo.

“Cầm miệng người đi.” Cung Dư Mặc cười rồi bấm hắn một cái, sau đó cầm khăn bố ướt mềm trên tay bắt đầu chà lưng cho Vân Hiên. Lúc này mới phát hiện, trên lưng của Tiêu Vân Hiên cũng có vết thương. Cung Dư Mặc đưa tay xoa lên vết sẹo hỏi, “Cái này vì sao vậy?”

Vì không muốn để hấn thấy những thứ này nên ban đầu mới cự tuyệt không cùng tắm với Dư Mặc, Tiêu Vân Hiên trong lòng thầm nghĩ, bất quá cũng có vài phần chờ mong, ho khan một tiếng rồi nói, “Cái này là do một lần truy đuổi binh của Đột Quyết, ta nghĩ rằng hấn đã chết nên tiếp tục tiến tới, kết quả bị hấn cho một đao.”

Cung Dư Mặc không nói lời nào, chỉ xoa vết sẹo kia, thấy được nó đã khép lại hoàn toàn, hấn đã hơn một năm. “Người xoay người đi, ta lau đàng trước cho.” Vừa nói vừa nắm vai của Tiêu Vân Hiên, bảo hấn dựa vào vách trì đứng vững.

Mà phía trước của Tiêu Vân Hiên có một vết thương dữ tợn trên ngực phải kéo dài đến thắt lưng, nhìn thấy mà giật mình.

Bầu không khí trong phòng tắm đột nhiên ngưng trọng. Tiêu Vân Hiên cảm thấy mình rất khẩn trương, hấn nuốt nước miếng, muốn nói gì đó, có lẽ là giải thích về vết sẹo này nhưng cuối cùng mở miệng cũng không nói được tiếng nào. Hấn cảm giác như mình đang bị một cổ bóng tối dày đặc bao phủ khiến người không thể thở. Tuy rằng mắt hấn đã không nhìn thấy được một đoạn thời gian, nhưng đến bây giờ mới phát giác hóa ra bóng tối có thể mang đến cho người sự áp bách lớn đến như vậy.

“Dư... Dư Mặc?”

Đẩy ra bàn tay của Tiêu Vân Hiên muốn đưa đến gần mình, âm thanh của Cung Dư Mặc rõ ràng mà băng lãnh, “Người xem đây là cái gì?” Ngón tay của hấn thuận theo vết sẹo ở thắt lưng di động lên trên, không bất ngờ khi nghe được thanh âm Tiêu Vân Hiên đè nén trong cổ họng, “Hóa ra người cũng biết đau, cũng hiểu được vết thương này nặng hơn một chút thì người có thể chết.” Ngón tay di thẳng lên, rồi hấn giơ hai bàn tay, ngón tay quần trên cổ Tiêu Vân Hiên, “Tiêu Vân Hiên, ta ghét bị uy hiếp.” Khi nói trong đôi mắt như ngọc lưu ly của hấn phản chiếu một mảnh lạnh lùng, “Nếu để người dùng cái chết uy hiếp ta, không bằng ta hiện tại liền bóp chết người.”

“Ta không có...” Cảm giác được đôi tay trên cổ đột ngột siết chặt, cương quyết như không có một chút hồi chuyển, Tiêu Vân Hiên vội vã nắm lấy tay Cung Dư Mặc, “Dư Mặc... Người... khụ, người hãy nghe ta nói... Ta...”

“Người không có cái gì?” Người không có ý uy hiếp ta?” Hấn đã từng không thích Tiêu Vân Hiên cũng không thích Tiêu Hoài Viễn. Hấn chán ghét tính cố chấp và dai dẳng của bọn họ. Bởi vì đó là cách suy nghĩ, tư tưởng, phương thức sinh tồn hoàn toàn bất đồng với hấn. Nhìn thần sắc trên mặt Tiêu Vân Hiên dao động liên hiểu được hấn hiểu ý của mình, Dư Mặc không khỏi tức giận hơn, “Ta cứ nghĩ rằng người sẽ rất thông minh. Ta cho rằng để người ở ngoài cửa đợi một buổi tối sẽ giúp người thông suốt ra được. Ta nghĩ rằng lần thứ hai người gửi thư cho ta thì đã bỏ đi ý nghĩ viển vông đó... Ta thậm chí nghĩ đến người liều mạng luyện binh thật sự là để báo thù cho phụ thân người! Kết quả thì sao... Tiêu Vân Hiên, người muốn làm Tiêu Hoài Viễn thứ hai sao?”

“Ta sẽ không!” Tiêu Vân Hiên dùng hết toàn lực kéo cổ tay của Cung Dư Mặc ra, cúi người dựa vào bên cạnh tường trì ho khan, chờ mình bình tĩnh hơn một chút rồi mới mở miệng nói, “Ta sẽ không theo bước của phụ thân, bởi vì người không phải hoàng thượng.... Người so với hấn... còn bạc tình hơn. Phụ thân chết ở biên quan có thể đổi lấy hoàng thượng cả đời thương nhớ... Còn ta chết đi, đổi được từ người những gì?”

Cung Dư Mặc nhìn bàn tay của mình, đến bên cạnh Tiêu Vân Hiên vỗ lưng giúp hấn thuận khí, “Người nếu biết...”

“Cung Dư Mặc, ta sẽ không chết.” Tiêu Vân Hiên run run nói, “Quân y bảo ta bị thương nặng như vậy có thể cứu sống được thật sự là một kì tích. Nhưng ta biết, không phải vì kì tích, không phải vì mạng lớn, không phải vì cha phù hộ ta, mà là vì người.”

“Ta biết, nếu ta chết ở ngoài kia người sẽ chỉ vì ta mà đau khổ một chút, rồi chỉ có ngày giỗ hằng năm cùng tiết Thanh minh mới lại nhớ đến ta. Lấy một đời đổi lấy vài giây tưởng niệm của người, ta không cam lòng, tuyệt đối không cam lòng.”

“Sở dĩ ta tự nói với bản thân, không thể chết được, tuyệt đối không thể chết.” Tiêu Vân Hiên nghiêng người, cầm lấy tay của Cung Dư Mặc. Đôi phương giật lại một cái nhưng không thực sự gạt ra, nên hấn mừng rỡ mỉm cười, “Dư Mặc, ta thật có thể uy hiếp người, nhưng tuyệt đối sẽ không dùng tính mạng cùng cơ thể

của mình ra uy hiếp người.” Nói rồi dừng một chút, ho khan một tiếng, nhỏ giọng thì thầm, “Sao lại nói giống như đàn bà thế này?” Kết quả là bị Cung Dư Mặc đá một cước trong nước.

“Ta cũng không nói tâm tư của người như nữ nhân,” Vừa giải thích một cái lại lãnh thêm một cước, Tiêu Vân Hiên ủy khuất đành giữ mồm giữ miệng, nói tiếp, “Ta đang suy nghĩ, đến một ngày ta nắm trong tay binh quyền lớn nhất Hi triều, người liệu có thể quay đầu lại nhìn ta không, cho dù là nhìn ta đầy phòng bị đi chăng nữa. Ta biết... Người xưa nay là kẻ không muốn làm gì cả, nhưng ý thức trách nhiệm của người đối với Hi triều còn cao hơn bất cứ ai khác, thậm chí chính vì bản tính của người cũng tương khắc với thứ trách nhiệm đó khiến người mệt mỏi muốn chết.” Hắn cúi đầu hôn một ngón tay mình đang cầm lấy, “Người biết mà, ta ăn nói vụng về không thể giải thích, nhưng người biết ý tứ của ta muốn nói gì.”

Cung Dư Mặc im lặng thật lâu, “Đây là uy hiếp mà người nói với ta?”

“Đúng vậy.” Vân Hiên ngẩng đầu cười, “Ta đã nghĩ, cha ta suốt đời đều sống rất mệt mỏi. Hắn muốn rất nhiều thứ. Hắn muốn bảo vệ giang sơn của hoàng thượng, bảo vệ danh dự của hoàng thượng, bảo vệ vinh quang của hoàng thượng. Hắn, thậm chí còn muốn bảo vệ con dân của hoàng thượng. Vậy nên, hắn vì những thứ đó mà chết.”

“Còn ta, ta chỉ muốn bảo vệ người.”

“Cho nên, ta hiểu người hơn tất cả mọi người. Ta biết người cái gì cũng không thiếu, cũng không cần kẻ nào phải làm gì đó vì người, chỉ cần người thích, người có thể vì bất cứ ai làm gì đó. Mà bản tính của người là thiện lương mà từ bi, nên người đối với mỗi người đều ôn nhu tận tâm, cho nên người luôn đối xử với tất cả mọi người như nhau, đồng thời cũng chứng minh, không ai đối với người đặc biệt. Ngày hôm nay nếu ta chết, người sẽ đau khổ vì ta. Ngay mai diễn viên trong gánh hát chết, người cũng sẽ vì nàng mà đau khổ.”

“Cho nên, Dư mặc. Từ trước đến giờ theo đuổi người, điều khiến ta vui mừng nhất cũng khiến ta khó khăn nhất chính là lúc người bắt ta một người chờ ở trước cửa một buổi tối, cùng với khoảng khắc lúc này người muốn bóp chết ta...”

“Bởi vì như thế chứng tỏ... người quan tâm. Người cảm giác được tâm ý của ta, đồng thời cũng để ý đến nó... Đồng thời, người cũng tránh né, người muốn bỏ qua.”

“Dư Mặc... Ta không thông minh được như người, ta không biết được người suy tính gì, cũng không đoán ra được tâm tư của người. Cầu xin người nói cho ta biết, ta phải làm sao người mới chịu nhìn ta, nhìn thẳng vào ta mà không cự tuyệt nữa?”

Cung Dư Mặc hít sâu vài lần, cuối cùng cười hanh một tiếng, “Người không thông minh bằng ta? Ta tự cho mình có khả năng nhìn thấu được tâm tư của mọi người nhưng đều không hiểu nổi người đến cuối cùng là suy nghĩ cái gì.”

“Không giống.” Tiêu Vân Hiên nâng mặt của Dư Mặc, tiến đến hôn một cái, bởi vì không nhìn thấy nên cũng không biết hôn trúng chỗ nào, “Trong lòng người có toàn bộ thiên hạ, nhưng thiên hạ của ta chỉ có người.”

8. Chương 7

“Người thật đúng là... Nếu ta bảo người tự đâm mình một nhát người cũng đâm chứ gì?”

Sau chuyện ở phòng tắm, hai người tuy rằng vẫn bên nhau như hình với bóng giống trước đây, nhưng suốt một thời gian dài Cung Dư Mặc không thèm nói chuyện với Tiêu Vân Hiên. Thỉnh thoảng Tiêu Vân Hiên cũng cố gắng bắt chuyện với Cung Dư Mặc, nhưng mặc dù hắn có nói gì thì đối phương đều tỏ vẻ như không nghe thấy, tối đa cũng ừ ừ à à mấy tiếng cho có. Tối lúc này, Tiêu Vân Hiên dù có gốc cớ nào cũng hiểu Cung Dư Mặc không muốn nói chuyện với mình, vì thế cũng không chủ động bắt chuyện nữa.

Có đôi khi Cung Dư Mặc lại ngồi nhìn chằm chằm Tiêu Vân Hiên, cũng không biết là suy tư điều gì. Mỗi lần Tiêu Vân Hiên cảm nhận được có lẽ Dư Mặc đang nhìn mình sẽ cố gắng quay mặt nhìn về hướng đó, tuy con mắt bị che sau lớp vải trắng, Vân Hiên vẫn mong đối phương biết mình cũng muốn nhìn hắn.

Tình trạng có chút quái dị đó kéo dài khoảng một tháng kể từ lúc Vân Hiên hồi kinh, cho tới lúc Vân Hiên mở miệng nói câu sau thì kết thúc.

“Ngày mai ta muốn khởi hành về Nhạn Môn Quan.”

Nhạn Môn Quan, ba chữ này nghe vào dễ khiến người khó chịu. Cung Dư Mặc đứng dậy, từ tốn đến bên cửa sổ, cây phong mới đem đến trồng ba năm trước ngoài cửa sổ giờ đang đâm chồi.

“Mất người khỏi hẳn rồi?”

Lâu lắm rồi mới nghe lại được thanh âm của Cung Dư Mặc, Tiêu Vân Hiên im lặng cười, “Chưa, nhưng cũng không sao rồi, thái y nói khoảng năm ngày nữa sẽ khỏi.” Vừa nói vừa đưa tay sờ sờ băng vải, “Thái y bảo khôi phục rất tốt.”

Cung Dư Mặc nghe nói ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Vậy chờ đến lúc khỏi hẳn rồi đi không được sao?”

“Thời gian ta xin nghỉ sắp hết rồi, nếu về trễ cho dù là tướng quân cũng bị xử theo quân pháp.”

Cung Dư Mặc cúi đầu sờ sờ ngọc thạch đeo bên hông. “Nếu ta bảo người ngày một hãy đi thì sao?” Thùy hạ mi mắt, chỉ còn thấy được đôi đồng tử đen nhạt lóe qua một tia sáng khác thường.

“Vậy ngày một sẽ đi.” Vân Hiên cười nói, “Tính ra vẫn kịp.”

“...Nếu ta bảo đợi mất người khỏi hẳn rồi mới đi?”

Tiêu Vân Hiên suy nghĩ một chút, gật đầu, “Cũng được, tới đó ra roi thúc ngựa chắc cũng sẽ kịp.”

Cung Dư Mặc tiếp tục chơi đùa với miếng ngọc thạch lạnh lẽo được trạm trổ tinh tế trong tay, “Thái y có nói, sau khi người nhìn thấy được, tốt nhất nên tiếp tục quan sát thêm ba ngày. Ta nếu bảo người chờ tới khi đó hẵng đi thì sao?”

“Đa tạ Dư Mặc quan tâm.” Vân Hiên suy nghĩ một chút, “Cũng được thôi, chỉ cần...”

“Chỉ cần người không ngủ phi ngựa liên tục ngày đêm về đến Nhạn Môn Quan thì sẽ kịp thôi.” Cung Dư Mặc thay hắn nói.

“Nếu mất ta khỏi hẳn vậy cũng không cần người bảo hộ. Để bọn người còn lại về trước cũng được.”

“Ha hả, vậy nếu ta bảo người lưu lại thêm mười ngày nữa tháng, người phải làm sao?” Cung Dư Mặc đi qua, đưa tay kéo kéo băng vải trắng quấn quanh mắt Tiêu Vân Hiên, “Tên tay chân vụng về nào băng bó cho người vậy, đem tóc băng vào luôn, người không phát hiện sao?”

“Vậy à?” Vân Hiên đưa tay sờ sờ, đúng là có vài lọn tóc bị băng luôn vào băng vải, “Ta cũng không để ý lắm. Người nếu thật sự muốn lưu ta... hiển nhiên ta sẽ ở lại. Cùng lắm thì... Cùng lắm thì sau này trở lại chịu chút quân côn, cũng không phải chuyện gì lớn lao.”

“Người thân là tướng lĩnh lại không tuân theo quy củ... Vậy sao lãnh đạo được binh lính dưới trướng?” Dư Mặc chính tay giúp hắn nới lỏng vải, lấy tóc ra sau đó băng chặt lại.

“Nếu chỉ vì mấy chuyện này mà uy tín mất hết, vậy ta làm tướng quân cũng thất bại quá rồi.” Tiêu Vân Hiên nghĩ nghĩ, “Trong quân đội uy tín là dựa vào đánh trận mà có, cũng không phải nhất quyết không được phạm sai lầm. Ta nếu về trễ liền chịu phạt, phạt mọi người sao thì phạt ta vậy, những người bên dưới cũng không dám dị nghị gì.”

“... Người thật là nghe lời ta quá đó.” Băng bó kỹ càng lại xong, Cung Dư Mặc cười gõ vào trán Tiêu Vân Hiên một cái, “Nếu ta bảo người trở lại kinh thành luôn thì sao? Ta muốn người rời khỏi Nhạn Môn Quan... Trở lại kinh thành kế thừa tước vị của phụ thân, từ ngày về sau ở mãi nơi này?”

Hắn rõ ràng cảm giác được Tiêu Vân Hiên đang kinh ngạc, cả người cứng lại, qua một lúc lâu sau mới đáp lời hắn, “... Nếu đây thực sự là nguyện vọng của người, ta đồng ý.”

“Người có thể vì ta không ra sa trường?” Cung Dư Mặc nheo mắt nhìn hắn, sau đó kéo hắn đứng dậy đến bên cửa sổ, “Người có thể vì ta mà từ bỏ việc báo thù cho cha người? Người là một nam nhân mà? Ta nhớ

kỷ lúc nhỏ người luôn nói với ta, ước nguyện cả đời người là ra sa trường chinh phạt, kiến công lập nghiệp, hôm nay vì ta từ bỏ tất cả sao?”

“Ta không có nói sẽ từ bỏ tất cả, tới tận hôm nay, những thứ đó vẫn là ước nguyện của ta.” Tiêu Vân Hiên vịn chặt khung cửa sổ, “Chỉ là hiện tại có thứ càng khiến ta khao khát hơn. Khi còn bé cứ nghĩ đỉnh thiên lập địa là mong muốn của mình, hiện tại mới hiểu được, bàn tay chỉ có năm ngón, ngón dài bất quá vài thốn, những thứ có thể nắm chặt trong đó quá ít, mà hết lần này đến lần khác thứ ta mong muốn lại quá lớn.”

“Cho dù... có khiến người mất hết danh dự, khiến người hai bàn tay trắng?”

“... Người sẽ không.” Tiêu Vân Hiên hít thật sâu, ngửa đầu hướng lên trời, “Người sẽ không đâu, Dư Mặc. Ta nói rồi, bản tính người là ôn nhu lại nhân từ, người sẽ không làm ra những chuyện tổn hại đến tôn nghiêm của ta, tựa như người sẽ không bao giờ bảo ta rời khỏi Nhậm Môn Quan.”

“Sở dĩ người có thể đáp ứng ta là vì biết chắc ta sẽ không làm?” Cung Dư Mặc lấy ra chủy thủ bên hông, ngoài vỏ có khắc họa tiết kỳ lân cưỡi mây đạp gió.

“Ta không biết.” Tiêu Vân Hiên cúi đầu, “Ta biết chắc chắn người sẽ không yêu cầu những chuyện này. Nhưng ta trả lời đều là thật, ta cũng không biết phải giải thích thế nào... Thế nhưng Dư Mặc, người phải tin tưởng ta, nếu đây thật sự là nguyện vọng của người, ta sẽ nghe theo.”

“...Cũng đúng, mấy chuyện đó vốn không phải nguyện vọng của ta, người không làm sai.” Dư Mặc rút chủy thủ ra khỏi vỏ, trên lưỡi đao sắc bén có những đường vân tối màu, thân đao phản chiếu hàn quang từ đôi đồng tử tựa ngọc lưu ly lại lạnh thấu xương, “Tất cả đều tại ta hỏi bậy.” Vừa nói vừa đến gần Tiêu Vân Hiên, đặt chủy thủ lên vai hắn, Cung Dư Mặc chỉ hơi mạnh tay một tí đã có máu tươi thấm ra y phục. thấy Tiêu Vân Hiên nhú mày, Cung Dư Mặc hỏi, “Có đau không?”

“Đau...”

“Đau sao người không tránh?”

“Ta tránh người sẽ bỏ chạy.”

Cung Dư Mặc nhìn hắn nửa ngày, tựa như mấy ngày hôm nay, cứ như thế ngơ ngác nhìn hắn, tựa như trên mắt hắn có thể nở ra hoa. Tiếp theo đó Cung Dư Mặc ném chủy thủ lên bàn, tức giận ngồi xuống ghế, “Người thật đúng là... Nếu ta bảo người tự đâm mình một nhát người cũng đâm chứ gì?”

“Nếu đó là ý muốn của người, đừng nói một đao, người muốn ta chặt tay ta cũng nguyện ý.” Tiêu Vân Hiên cười đáp, khoe môi khe nhếch lên, mang theo vài phần bất đắc dĩ, “Ta chỉ sợ... người hối hận.”

U lan lộ, như đề nhã. Vô vật kết đồng tâm, yên hoa bất kham tiễn. Thảo như nhân, từng như cái. Phong vi thường, thủy vi bội. Du bích xa, tịch tương đã. Lãnh thúy chúc, lao quang thải. Tây lẳng hạ, phong xuy vũ. (*)

(*) Bài thơ Tô Tiểu Tiểu Mộ của Lý Hạ, nói về mỹ nhân Tô Tiểu Tiểu có số phận bi thảm, chết sớm.

Tiêu Vân Hiên không phải là tuyệt sắc giai nhân gì, chỉ là nếu thật sự phải chia cách, hoàng tuyền bích lạc, lưỡng xử mang mang, vĩnh bất tương kiến... thì phải làm sao?

“Nhân sinh tự thị hữu tình si, thử hận bất quan phong dữ nguyệt...” (là người tự đa tình, không thể trách gió trăng)

“Dư Mặc, người nói gì?” Tiêu Vân Hiên nghe Cung Dư Mặc thấp giọng ngâm nga, lại không nghe rõ hắn nói gì, liền đưa tay quờ quạng muốn đi đến gần hắn.

“Ta nói Tiêu Vân Hiên người là tên đại ngu ngốc.” Cung Dư Mặc vừa tức vừa cười, mắt thấy Vân Hiên va phải cái ghế lão đảo sắp ngã, vội vã đứng dậy đỡ hắn, “Mà thôi... Người thắng rồi, Vân Hiên.”

“Chuyện gì?!”

“...Không gì cả.” Cung Dư Mặc chăm chú nhìn Tiêu Vân Hiên, nhẹ nhàng lắc đầu, cười cười đỡ hắn ra ngoài, “Xuất môn hít thở không khí thôi, ta vừa viết xong tấu chương thỉnh phụ hoàng cho ta đi Nhậm Môn Quan, thay phụ hoàng ban thưởng tam quân, thuận tiện xem xét tình hình biên quan luôn. Ta còn đặc biệt nói

muốn người cùng ta đồng hành, người cứ hảo hảo ở lại đây dưỡng thương đi. Đợi mắt khỏi hấn, chúng ta cùng đi.”

9. Chương 8

“Vân Hiên ơi là Vân Hiên, vì sao người lại xui xẻo gặp phải ta thế này?”

“Không gặp người còn gặp ai bây giờ?”

Tối đến, Tiêu Vân Hiên buồn chán ngồi trong phòng, hai tay chống cằm không biết đang suy nghĩ gì. Một lúc sau, hấn đưa tay ra sau đầu, vừa định cởi dải băng quấn quanh mắt thì cửa phòng bị mở ra, người nọ hùng hù chạy vào.

“Vân Hiên, phụ hoàng đồng ý cho ta đi cùng người rồi, đang bảo quan Ti Lễ chọn ngày tốt để xuất phát, chắc khoảng nửa tháng nữa sẽ đi đó. Ngày mai người bảo thủ hạ của người về trước đi.” Vừa nói hấn vừa chạy vào phòng, “Hả? Người làm gì vậy?”

“Không có gì.” Vân Hiên bỏ tay xuống, “Ta định... định gỡ băng xuống.”

“Ồ đồ!” Cung Dư Mặc ngồi xuống bên cạnh, tự mình rót trà, “Không phải thái y bảo năm ngày nữa mới được tháo băng sao?”

“Nhưng mà ta nghĩ mắt khôi phục rất tốt rồi, muốn gỡ xuống nhìn thử.”

“Không được.” Dư Mặc tức giận đưa tay búng trán hấn mấy cái, “Người một mình loay hoay lỡ làm không tốt để lại di chứng thì sao?” Vừa nói vừa dí sát mũi vào cổ Vân Hiên ngửi ngửi, “Người tắm rồi hả? Nghe thơm quá.”

“Ừ.” Tiêu Vân Hiên có chút không thích ứng được nhiệt độ bên tai, rụt cổ lại, “Người đi tắm đi, lúc này rảnh rồi ta đã tắm rồi, không có làm ướt mắt.”

Cung Dư Mặc tỉ mỉ kiểm tra rồi mới gật gật đầu, “Tốt, người lên giường nghỉ trước được, cả người ta đầy mồ hôi.”

Cung Dư Mặc nói xong liền đi ra, đến lúc hấn tắm rửa chải đầu, mặc tiết y trở lại phòng ngủ đã thấy Tiêu Vân Hiên ngồi trên giường. Dư Mặc cười cười chui vào chăn.

“Ấm quá!” Vừa nói vừa lấy chân đá đá ai kia, Vân Hiên vừa cười vừa tránh, “Người còn quậy nữa, chút ngủ chăn sẽ lạnh hết.”

Cảm giác được Cung Dư Mặc đột nhiên khựng người, Tiêu Vân Hiên nhẹ giọng hỏi, “Sao vậy?”

Cung Dư Mặc cúi đầu cười khanh khách, nhìn Tiêu Vân Hiên,

“Chỗ bị ta dùng đao cửa lúc sáng đã bôi được chưa?”

Vân Hiên gật đầu.

“Không sao đâu, trầy da một chút thôi mà, hiện tại đã kết vảy rồi, không còn đau nữa.”

Dư Mặc đưa tay sờ sờ tóc Vân Hiên, thuận thế sờ xuống sau gáy.

“Vân Hiên, người biết không... Nếu lúc sáng người tránh, ta nhất định sẽ đâm người một nhát.”

Tiêu Vân Hiên sửng sốt, còn chưa kịp trả lời, Cung Dư Mặc đã nghiêng người qua, tựa trên vai hấn, cọ cọ cổ hấn, thanh âm trầm ấm, ôn nhu như nước.

“Đã nhiều loạn tâm tư của ta mà còn không kiên định, muốn bỏ trốn... Ta cho dù có giết người cũng đáng. Vân Hiên... Vân Hiên, người không có trốn, thật tốt...”

Bị người kia cọ cọ có chút ngứa, Tiêu Vân Hiên định đẩy ra, nhưng lại nghe người kia dùng thanh âm có thể làm tan chảy tâm thần gọi tên mình, tâm tư liền nóng lên, đưa tay ôm lấy đối phương.

“Ta không tránh cũng không trốn, Dư Mặc, ta sẽ luôn ở đây. Trước đây ta vẫn luôn đợi ngươi, từ nay về sau, ngươi đi đâu, ta sẽ theo đó.”

“Tin tưởng ta đến vậy sao?” Cung Dư Mặc cảm giác cả người đều khoan khoái lạ thường, cười khê, nhào vào lòng người ta, mũi cọ cọ vào cổ người ta, vô cùng thân thiết mà làm nũng.

“Ừ, cũng giống như Phó thúc thúc vậy.”

“Phó thúc thúc?” Cung Dư Mặc không rõ vì sao hắn đột nhiên nhắc đến tên này, ngẩng đầu lên nhìn, “Thanh Y Bá? Vì sao đột nhiên nhắc tới thúc ấy?”

“Phó thúc thúc chỉ với một trận chiến đã thành danh, chẳng những lấy ít thắng nhiều mà còn bắt được vua của địch. Trước trận chiến ấy, Phó thúc nói với các binh sĩ, đây là một trận tử chiến, có lẽ chúng ta sẽ chết, nhưng các ngươi phải tin tưởng ta, những chỗ ta bắt các ngươi đi đều là những chỗ có thể tìm được đường sống trong chỗ chết.”

“Haha, chẳng lẽ theo ta chính là tìm được đường sống trong chỗ chết sao?” Cung Dư Mặc bị hắn chọc cười, cười to, “Vậy ngươi chuẩn bị dùng binh pháp nào đối phó ta đây?”

“Cái này...” Tiêu Vân Hiên quăn bách, “Dư Mặc, ngươi hiểu ý ta mà, đừng chọc ta nữa, ngươi biết ta...”

“Ăn nói vụng về.” Cung Dư Mặc cười, dựa sát trở lại, “Ta biết ngươi ăn nói vụng về, hơn nữa mỗi lần đứng trước ta đều ngốc muốn chết, nếu đổi lại là người khác, ngươi còn có thể cãi lại với họ một trận ra trò.” Hắn vừa cười vừa chơi đùa với tóc của Vân Hiên, một lát sau mới thở dài cảm khái, “Vân Hiên ơi là Vân Hiên, vì sao ngươi lại xui xẻo gặp phải ta thế này?”

Tiêu Vân Hiên sững sốt một chốc, lập tức cười nói, “Không gặp ngươi còn gặp ai bây giờ?”

“...” Cung Dư Mặc nghe thế liền cúi đầu cười khê, đôi mắt tràn đầy ôn nhu. “Mới chê ngươi ăn nói vụng về, sao thoát cái đã tiến bộ vượt bậc thế này?”

Dứt lời liền ngẩng đầu hôn lên môi Tiêu Vân Hiên, mà ai kia bị hắn làm cho bất ngờ, chỉ có thể ngơ ngác “ta... ta...” nửa ngày cũng không nói trọn được một câu. Cung Dư Mặc thấy bộ dáng hắn như vậy, tâm tư đều mềm nhũn, vòng tay ôm chặt cổ hắn, hung hăng hôn tới.

Tiêu Vân Hiên đầu tiên là nghĩ miệng mình bị gì đó đụng trúng, chờ lúc phản ứng kịp liền khẩn trương, lắp bắp nửa ngày không nói được gì, tiếp đó lại bị người ta ôm, mà hắn đang ngồi tựa lưng vào đầu giường, Cung Dư Mặc dính sát trên người hắn, lại một lần nữa trên môi cảm giác ẩm ướt.

Chỉ là lần này Cung Dư Mặc không có lập tức rời ra. Tiêu Vân Hiên cảm giác được đôi môi nóng ẩm ướt át của đối phương, bốn cánh môi chạm vào nhau, thậm chí còn cảm giác được hàm răng của Dư Mặc, không biết có phải đối phương cố ý hay không, Vân Hiên nghĩ rằng miệng mình đang bị cắn. Cung Dư Mặc cắn rất nhẹ, sẽ không đau, nhưng môi dù sao cũng rất mỏng, bị hàm răng cọ mấy cái liền ửng đỏ, mà cảm giác ngứa ngứa không hiểu từ đâu dâng lên khiến Vân Hiên có chút nhịn không được, chỉ có thể càng ôm chặt Cung Dư Mặc.

Thứ mềm mại ẩm ướt trên môi mình hắn là đầu lưỡi của Cung Dư Mặc rồi?

Cảm giác chỗ bị cắn giờ đang được đầu lưỡi ôn nhu liếm duyên, Tiêu Vân Hiên nghĩ toàn bộ khí huyết đều vọt lên mặt hết rồi, sợ rằng hiện tại mặt mình đã đỏ đến mang tai. Hắn nghĩ Cung Dư Mặc hẳn là đang mê hoặc mình, mà hắn cũng đã bị mê hoặc mất rồi, rụt rè đưa lưỡi định liếm lại, ai ngờ chỉ vừa chạm nhẹ, Cung Dư Mặc lại tách người ra.

Nhìn Tiêu Vân Hiên định tiến đến lại chỉ bắt gặp khoảng không, đành phải tự liếm môi mình che giấu ngượng ngùng, tâm tình Cung Dư Mặc tốt tới cực điểm.

“Vân Hiên Vân Hiên... Vân Hiên của ta...” Vừa nói vừa tiến đến, chỉ là lúc này không hề trêu đùa hắn, một tay đỡ sau gáy Vân Hiên đề phòng lúc hai người ngã xuống bị đau, tay kia siết lấy tay đối phương, mười ngón giao triển.

Tiêu Vân Hiên bị đè ở phía dưới, cho dù vóc người tương đương Cung Dư Mặc, cũng cảm thấy có chút khó thở, chẳng này lại thêm bị người ta hôn gần như quên hô hấp, đến lúc Cung Dư Mặc buông hắn ra, hắn liền

liên tiếp ho khan một trận, khiến Cung Dư Mặc cười ha hả, vỗ lưng giúp hắn thuận khí.

“Dư Mặc, ta muốn nhìn người, hiện tại rất muốn, cực kỳ muốn.” Lúc hô hấp vừa thông thuận, Tiêu Vân Hiên liền ôm tay Cung Dư Mặc, “Cho ta tháo băng mắt xuống đi.”

Cung Dư Mặc lẳng lẳng nhìn hắn, cuối cùng vẫn lắc đầu, “Không được.”

“Dư Mặc, cho ta tùy hứng một lần đi, có được không?” Vân Hiên nắm lấy tay người ta, đặt ở bên môi, “Người biết không, kỳ thực ta rất sợ.”

Hắn vừa hôn tay Dư Mặc, vừa thấp giọng tựa như đang độc thoại, “Ta sợ... tất cả mọi chuyện lúc không nhìn thấy đều là một giấc mộng... Ta rất sợ sau này thực sự nhìn thấy... người lại giống như trước đây, cách xa ta vạn dặm.”

“Lúc này ta còn có thể cảm giác được người ở bên cạnh, người vừa hôn ta, còn cho phép ta nắm tay người... ta... ta...”

Cung Dư Mặc cười khê một tiếng, “Đường đường là một đại tướng quân mà cứ sợ này sợ nọ, nói ra không lo bị người ta cười sao?” Hắn vừa nói vừa sờ má Vân Hiên, “Đồ ngốc, người vẫn có thể sờ ta mà, ta hứa sẽ không đối xử với người như trước đây nữa. Người không tin ta sao?”

“Không phải, ta sao có thể không tin người chứ.” Tiêu Vân Hiên kiên định lắc đầu, suy nghĩ một chút, nói tiếp. “Mà thôi, còn có năm ngày, năm năm ta còn chờ được, huống chi chỉ có vài ngày.”

“Người nha...” Cung Dư Mặc nhìn bộ dáng hắn, lại nhớ đến bóng dáng quyết tuyệt của Tiêu Hoài Viễn đã khuất, “Người đã muốn tùy hứng một lần, thôi thì ta cứ thuận theo vậy.” Đối với người trước mặt, hắn cuối cùng vẫn phải mềm lòng, “Dù sao ánh nến cũng không quá gay gắt, chắc sẽ không sao.”

“Thực sự?!” Tiêu Vân Hiên kinh hỉ vạn phần – đây là lần đầu tiên từ lúc trưởng thành đến nay, Cung Dư Mặc nhân nhượng trước hắn.

“Nè người đừng tự tháo ra chứ.” Thấy Tiêu Vân Hiên gấp gáp muốn tháo băng, Cung Dư Mặc vội vã ngăn lại, “Để ta giúp người.”

Cung Dư Mặc nói xong liền trở người ngồi vào phía sau của Tiêu Vân Hiên, tỉ mỉ tháo gỡ từng tầng băng vải, sau khi gỡ xuống lớp cuối cùng liền xoay lưng Vân Hiên lại hướng ánh nến, “Nào.... từ từ mở mắt ra.”

Tiêu Vân Hiên chậm rãi mở mắt, con ngươi lâu rồi không gặp ánh sáng chớp chớp vài cái. May mà ánh nến không quá gay gắt như mặt trời, chỉ một chốc sau Tiêu Vân Hiên đã thích ứng được.

“Sao rồi, có bị mờ không? Có bị bóng chổng không?”

Cung Dư Mặc trước mặt hắn đang nhíu nhíu chân mày, bộ dáng rất lo lắng, trong đôi mắt tựa ngọc lưu ly khiến người trầm luân kia, Tiêu Vân Hiên thấy được bóng mình phản chiếu trong đó, đang mỉm cười.

“Vân Hiên?”

“Dư Mặc... Đã lâu không gặp...” Tiêu Vân Hiên cười, sờ sờ khuôn mặt đối phương, sau đó hôn xuống đôi mắt mình thích nhất.

“Đã lâu không gặp?” Dư Mặc dở khóc dở cười, “Đồ ngốc, dạo này có hôm nào mà ta chẳng gặp người.” Hắn vừa nói vừa xoay Vân Hiên lại phía ánh nến, nhìn kỹ một hồi, lại hỏi Vân Hiên có khó chịu hay không, cuối cùng mới gật đầu, “Mắt khô phục tốt lắm, bất quá sáng mai thức dậy phải để đại phu băng thuốc lại.”

“Được, nghe lời người.” Tiêu Vân Hiên lại cười, đứng lên ôm lấy người ta, “Dư Mặc... Dư Mặc, cho ta ôm một lúc đi...”

Cung Dư Mặc bất đắc dĩ, vòng tay ôm lại hắn, “Được rồi được rồi, trời đêm rất lạnh, chui vào chăn thôi.”

10. Chương 9

“Cũng không phải ta bắt người phải vì ta mà làm chuyện gì, những thứ người cho ta ta đều rất cảm kích, còn những thứ không cho...”

“Thì sao?”

“Ta sẽ nghĩ biện pháp khiến người cho.”

Hai người đắp cùng một chăn, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. Tiêu Vân Hiên tựa như cực kỳ hưng phấn, hăng hái bưng bưng kể rất nhiều chuyện Nhạn Môn Quan. Cung Dư Mặc chui trong chăn, thỉnh thoảng gật đầu đồng ý hoặc hỏi đôi ba câu.

“Được rồi, ngày mai Dư Mặc còn phải vào triều nữa phải không? Chúng ta ngủ thôi.”

Cung Dư Mặc vừa bực mình vừa buồn cười, nói, “Tối giờ người mới nhớ sao?” Thấy Tiêu Vân Hiên có chút tự trách cúi đầu, Cung Dư Mặc cũng không nỡ chọc hấn nữa, vươn bàn tay trắng nõn ra khỏi chăn, sờ sờ mặt hấn, “Không sao đâu, ta đã xin phụ vương miễn cho buổi triều sáng mai. Chúng ta có thể ngủ tới trưa mới rời giường cũng được.”

“Vậy thì tốt.”

Vân Hiên gật đầu, cười cười cúi xuống hôn môi Dư Mặc. Dư Mặc lười biếng nằm yên, cực kỳ tận hưởng sự chủ động của Vân Hiên. Hai người hôn tới hôn lui một hồi lâu mới rời ra, Dư Mặc thấy Vân Hiên mặt đỏ bừng hỏi mình, “Không... không làm tiếp sao?”

Lúc đầu hấn sững sốt một chút, nhưng lập tức hiểu ra ý của Vân Hiên, thấy bộ dáng quẫn bách của Vân Hiên thật buồn cười, “Không được... Bình thường ta không có sở thích ở trong phòng ngủ của mình làm mấy chuyện này, ở đây không có chuẩn bị gì hết.”

“Cần phải chuẩn bị gì nữa hả?”

“Phốc...” Cung Dư Mặc bật cười, vòng tay ôm cổ Tiêu Vân Hiên hôn một trận thật sâu, sau một lúc lâu mới buông ra, “Mấy thứ cần chuẩn bị nhiều lắm nha.” Thấy đối phương bộ dáng kinh ngạc, liền cười nói, “Đùa người thôi, bất quá ít nhất cũng phải có cao bồi trơn, nếu không sẽ đau lắm.”

“Ta không sợ đau.”

“Sẽ bị thương.”

“Ta cũng không sợ bị thương.”

Thấy bộ dáng Tiêu Vân Hiên tựa như chuẩn bị đứng ra chịu đòn, Cung Dư Mặc lắc đầu, “Vân Hiên.” Hấn ôn nhu gọi tên đối phương, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt đối phương, “Ngư thủy chi hoan vốn là chuyện khiến hai người thoải mái, người bày ra bộ dáng vì nghĩa quên mình như thế, thật mất hứng.”

(ngư thủy chi hoan: cá nước thân mật = chuyện *ba chấm* =)))

Vân Hiên cúi đầu, suy nghĩ một chút, “Vậy thì cần chuẩn bị những gì người cứ nói, ngày mai ta đi chuẩn bị.”

“Chuẩn bị? Người biết phải mua ở đâu? Chuẩn bị những gì sao?” Dư Mặc tựa lên đầu giường, quan sát Tiêu Vân Hiên, đuôi mày hơi nhếch lên, phong tình vô hạn.

Tiêu Vân Hiên lắc đầu, chồm tới nằm đè lên người Cung Dư Mặc, “Thế người chuẩn bị đi... Dư Mặc, mấy chuyện này ta không hiểu nhiều, ta...”

“Không hiểu nhiều?” Dư Mặc kéo chăn đắp lại cho cả hai, sau đó chơi đùa với tóc của Vân Hiên, “Ta nghe nói trong quân doanh thịnh hành nam phong lắm mà, binh lính giúp đỡ nhau ‘giải quyết’ cũng không phải chuyện lạ gì, sao người lại không biết?”

“Mấy chuyện này ta có nghe qua.” Vân Hiên cười, “Nhưng Dư Mặc à... Ta tốt xấu gì cũng là một tướng quân, trong quân doanh cũng có quân kỷ* ...” Những chuyện này, Vân Hiên nghĩ cứ thẳng thắn nói ra với Dư Mặc thì hơn.

(*) quân kỷ: kỷ nữ đến quân doanh phục vụ cho các tướng lĩnh. Ai nha, làm tướng đúng là có lợi =)))

“Cũng đúng... Nếu người muốn thì cũng không cần phải tìm đến nam nhân.” Cung Dư Mặc gật đầu, đôi đồng tử nâu nhạt chột lóe lên, suy nghĩ gì đó rồi nói, “Trước đây không tìm nam nhân, sau này cũng không

cho tìm, mai mốt về lại Nhận Môn Quan chỉ cho phép tìm quân kỹ. À, lần này ta cũng đến, vậy nhân lúc đó người mang ta đi nhìn thử, ta tuyển một người nhìn đẹp mắt chút cho người, sau này chỉ cho người tìm một người thôi.” Tiêu Vân Hiên dù sao cũng là nam tử trưởng thành, hai người bọn họ gần nhau thì ít xa nhau thì nhiều, mà dục vọng thì có những lúc cần phải phát tiết. Thay vì để Vân Hiên ra ngoài tìm người, chỉ bằng tuyển một người hấn nhìn thuận mắt chút, nếu không có thể chọn ở kinh thành mang theo cũng được...

Trong lúc Cung Dư Mặc còn đang suy nghĩ, Tiêu Vân Hiên vốn dựa trong lòng hấn ngẩng người lên, chăm chú nhìn hấn, lắc đầu, “Sẽ không đâu, sau này ta sẽ không tìm ai cả.” Sau đó lại tiếp tục nằm úp sấp, vòng tay ôm lấy eo hấn, “Trừ người ra, ta sẽ không tìm bất cứ ai hết.”

“Ha hả, người định thủ thân vì ta?”

Tiêu Vân Hiên lắc đầu, suy nghĩ một chút, “Tình là như thế...”

“Ha hả, Vân Hiên a Vân Hiên, lúc thì ăn nói vụng về, lúc lại nói ngọt đến chết người.” Cung Dư Mặc cười, cầm lấy cằm Vân Hiên lắc nhẹ qua lại, “Người nói mấy lời này khiến ta sau này có đi đâu ‘tìm vui’ cũng cảm thấy lương tâm bất an.”

“...Lương tâm bất an... vậy không tìm càng tốt.” Tiêu Vân Hiên nhỏ giọng nói, “Cũng không phải ta bắt người phải vì ta mà làm chuyện gì, những thứ người cho ta ta đều rất cảm kích, còn những thứ không cho...”

“Thì sao?”

“Ta sẽ nghĩ biện pháp khiến người cho.” Vừa nói vừa nhào tới cắn loạn trên môi Cung Dư Mặc.

Hai người náo loạn một trận, Cung Dư Mặc đột nhiên nghĩ tới gì đó, đẩy Tiêu Vân Hiên ra, đứng dậy đến bên ngăn tủ tìm kiếm đông tây, lúc trở lại giường trong tay cầm theo một hộp gốm nhỏ bằng sứ cực kỳ tinh xảo.

“Đây là gì?” Vân Hiên cầm lấy xem xét, “Thơm quá.”

“Tháng trước Khởi Nguyệt nói bị dị ứng, ta bảo thái y viện cấp cho mấy hộp thuốc mỡ, nàng ấy bảo dùng hiệu quả rất tốt, cái này còn dư lại chưa kịp đem tặng.” Cung Dư Mặc cười cười tựa vào vai Vân Hiên, “Hương hoa quế đó, ta nghĩ nếu bôi vào sẽ cảm thấy thoải mái.”

Vừa nghe liền hiểu được Khởi Nguyệt không phải tên của hoàng hoa khuê nữ nhà vị đại thần đoan chính nào rồi, chỉ sợ là hồng bài của gánh hát nào đó. Tiêu Vân Hiên cầm thuốc mỡ mà dở khóc dở cười, Cung Dư Mặc phả khí vào tai Vân Hiên, thanh âm tựa như hương khí của thuốc cao, cực kỳ nhẹ nhàng, “Muốn dùng hay không, tùy người quyết định.”

Vân Hiên quẹt thử một ít, ngón cái và ngón trỏ xoa xoa vào nhau, đưa lên mũi ngửi, cười nói, “Cao này được mùi nhuyễn mịn kỹ càng, nhị diện hạ thật là có lòng thương người.”

Cung Dư Mặc ôm cô Vân Hiên hôn tới, “Sao lại nghe mùi dấm chua vậy ta?”

Ổng tay áo phất một cái, gió phất ra thổi tắt ánh nến duy nhất, cả gian phòng đột nhiên tối sầm lại.

Cung Dư Mặc luồn tay vào trong tiết y của Tiêu Vân Hiên, bắt đầu công cuộc phá bỏ vật cản, môi hôn từ mi tâm trượt xuống chóp mũi, lướt qua môi, dọc theo cằm đi xuống cổ, hàm răng nhẹ nhàng cắn cắn hầu kết, lúc cảm giác được đối phương ngọ nguyệt mới dừng lại, “Sao vậy?”

“Người... người đừng cắn...” Tiêu Vân Hiên đưa tay sờ sờ cổ mình, “Cảm giác là lạ.”

Dư Mặc cười, lần này cúi xuống cắn lỗ tai Tiêu Vân Hiên, “Người nói không cắn ta càng muốn cắn.” Tiếp theo giọng điệu lại như dỗ dành, “Đừng ngốc ra giống như khúc gỗ vậy, giúp ta cởi quần áo nữa, cứ thả lỏng người, đừng sợ.”

Vân Hiên “Ừ” một tiếng, sau đó bắt đầu cởi áo Cung Dư Mặc, bên tai nóng hừng hực khiến hấn nhin không được muốn rụt cổ lại, cảm giác Cung Dư Mặc đang liếm sau tai hấn, cả người ngứa ngứa tê dại, tiếp đó Cung Dư Mặc cắn mạnh vành tai hấn, khiến thân thể hấn không tự chủ được run rẩy.

Chờ Cung Dư Mặc cuối cùng tựa như trẻ nhỏ chơi xong ngẩng đầu nhìn hần, hai mắt hần cũng đã thích ứng với bóng tối trong phòng, loáng thoáng có thể thấy được đôi mắt ôn nhu trong suốt như nước hồ thu của đối phương. Vân Hiên hai tay ôm lấy mặt Cung Dư Mặc, nhắm mắt cùng hần trao đổi nụ hôn. Đầu lưỡi dây dưa, chậm rãi mà ôn nhu triền miên. Cung Dư Mặc cuốn lấy đầu lưỡi của Vân Hiên, hàm răng có chút bén nhọn nhẹ nhàng cọ sát. Tiêu Vân Hiên nghĩ mình đang bị ngậm lấy, tiếp theo đầu lưỡi lại bị đẩy về, Cung Dư Mặc hôn sâu vào khoang miệng hần, chỗ thân thể dính sát vào nhau tựa như muốn bốc cháy, hừng hực phát nhiệt.

Lúc Tiêu Vân Hiên phục hồi lại tinh thần, Cung Dư Mặc đang hôn xương quai xanh của hần, môi nhẹ nhàng cắn gặm, ngón tay vuốt ve vết thương đáng sợ trên người hần, tựa như đang cố sức kìm nén tâm tình nào đó, “Tiêu Vân Hiên... Trên người người nếu xuất hiện thêm vết thương nào như vậy nữa thì đừng trở về gặp ta.” Sau đó Cung Dư Mặc dùng môi hôn vết sẹo, tựa như muốn an ủi hần, đôi môi mang theo thương tiếc mà ôn nhu.

“Ừ... ta biết. Vân Hiên áp tay vào mặt Cung Dư Mặc, “Ta đã biết.” Ta bị thương người sẽ đau lòng, người đau lòng ta sẽ khổ sở... Bởi vậy càng muốn đem người kia đặt vào trong lòng, yêu thương gấp bội, từ nay về sau, mỗi vết thương đều khiến cả hai người đau xót.

Lúc Cung Dư Mặc hôn xuôi theo vết thương xuống dưới bụng, rõ ràng nghe được hô hấp của Tiêu Vân Hiên nặng hơn, ngẩng đầu thấy đôi mắt đối phương gần như bị dục vọng làm cho mơ hồ liền nảy sinh ý trêu cợt, một tay vuốt ve quanh rốn khiến Tiêu Vân Hiên nhin không được vận vẹo vòng eo, một tay vuốt ve phần trong bắp đùi, sờ sờ véo véo.

“Dư Mặc... Dư Mặc người... ta... đừng... đừng trêu ta nữa...”

Cung Dư Mặc nhìn phần chính giữa của đối phương bị mình bỏ qua đang ngẩng cao đầu, cười hắc hắc, “Sao lại bảo ta đừng trêu người? Ngay từ đầu ta đã không dự định đùa với người a.” Vừa nói vừa nâng chân Vân Hiên lên, khiến hậu huyệt phía sau lộ ra giữa không trung, “Ta còn chưa từng đối với ai chăm chú như với người.” Mở hộp thuốc mỡ, quệt ra một ít bôi vào.

Tuy rằng đã chuẩn bị tinh thần, nhưng khi ngón tay Dư Mặc tiến vào trong cơ thể, Tiêu Vân Hiên vẫn khấn trương đến nín thở. Cung Dư Mặc một mặt nhẹ nhàng vỗ mông Vân Hiên một cái, một mặt vẫn tiếp tục linh hoạt chuyển động ngón tay, “Thả lỏng người đi Vân Hiên...” Nói xong tiến lên hôn hần, “Ta có bao giờ tổn thương người chưa?”

Tiêu Vân Hiên lẳng lẳng nhìn Cung Dư Mặc nửa ngày, sau đó lắc đầu, thuận theo hần thả lỏng người, hít vào thở ra, nỗ lực thả lỏng người. Hiện tại người ôm hần chính là Cung Dư Mặc, là Cung Dư Mặc mà hần phải chờ đợi rất lâu mới có được, là Cung Dư Mặc mà đối xử với bất cứ ai cũng ôn nhu lại lãnh đạm hờ hững, nhưng nguyện ý vì hần làm bầy ra tất cả tâm tình.

Cảm giác được ngón tay ra vào dễ dàng hơn, Cung Dư Mặc thêm một ít thuốc mỡ nữa, tay còn lại thì bắt đầu trấn an phần phía trước này giờ vẫn bị vắng vẻ. Cung Dư Mặc tuy rằng cũng có tập võ, nhưng ngón tay hầu như không có vết chai, năm ngón mềm mại thon dài lại hữu lực, phần thân của đối phương trong tay hần bắt đầu chảy ra dịch thể, dính vào tay hần.

Ngón tay chỗ hậu huyệt vẫn đang nỗ lực mở rộng, nhưng động tác Cung Dư Mặc cũng không kịch liệt mà rất ôn nhu, thế nên ngoại trừ cảm giác bên trong có dị vật xâm nhập, Vân Hiên cũng không thấy khó chịu gì, thậm chí bàn tay đang chăm sóc phía trước còn mang đến cho hần cảm giác thoải mái cực kỳ. Thân thể Tiêu Vân Hiên có chút run lên, đưa tay ôm lấy Cung Dư Mặc.

Bàn tay vuốt ve sau lưng khiến Cung Dư Mặc cảm giác như đang bị khiêu khích, nghĩ hần là mở rộng cũng đủ rồi, hần liền nâng chân Tiêu Vân Hiên lên, đem phần thân đã trương to đặt ngay hậu huyệt. Không hiểu hần cương từ lúc nào, đến lúc Tiêu Vân Hiên phát hiện thì phần thân Cung Dư Mặc đã đứng thẳng. Dù là nam nhân, Vân Hiên hiển nhiên hiểu được sau khi cương lên nếu không được trấn an sẽ rất khó chịu. Mà nam nhân trước mắt này, nhị hoàng tử thân phận cao quý dung mạo vô song, nhưng lại nguyện ý vì hần mà chịu đựng cho đến lúc hần chuẩn bị xong. Tiêu Vân Hiên đưa tay ôm lấy vai Cung Dư Mặc, tự nâng lên hai chân vòng lấy eo Cung Dư Mặc để Cung Dư Mặc dễ dàng hành động hơn.

Bởi thế Vân Hiên vẫn nói, bản tính của Cung Dư Mặc luôn là ôn nhu mà nhân từ.

11. Chương 10

Cảnh báo: có H (đoạn H được giúp đỡ với tài năng chém gió của nàng Bưởi, chân thành đa tạ~)

“Nhị điện hạ, đầu tiên là quất một roi, sau đó tặng một phần thưởng, thủ đoạn của người thực là cao minh.”

“Đúng vậy, bản điện hạ nghĩ rằng phần thưởng này còn chưa đủ, muốn ban thưởng thêm đây, Tiêu ái khanh có cảm kích không?”

Tiêu Vân Hiên ôm Cung Dư Mặc lần một vòng, đặt người nọ dưới thân mình, nhắm thẳng môi hắn hôn xuống. “Hạ quan muôn vàn cảm kích.”

Tiêu Vân Hiên đưa tay kéo Cung Dư Mặc lại mà hôn, biết lần này người dưới thân đã chuẩn bị tốt rồi, Cung Dư Mặc động thân chậm rãi đưa tính khí của mình vào. Lúc đầu có chút khó khăn, dù sao chỗ này cũng là lần đầu tiếp nhận, Tiêu Vân Hiên đau đến khó chịu, hai tay siết chặt tấm khăn trải giường.

“Ta không sao...” Hít thở sâu mấy lần, cố gắng thư giãn thân thể, Tiêu Vân Hiên cười cười nhìn Cung Dư Mặc, đưa tay xoa đầu hắn, “Thật sự là không sao.”

Hai tay Cung Dư Mặc chống hai bên tai Tiêu Vân Hiên, cúi đầu hôn hắn, thân thể chậm rãi đè xuống, thứ nóng rực bên dưới cũng từng chút một tiến sâu vào thân thể Tiêu Vân Hiên. Hai đôi môi dán cùng một chỗ ngăn lại tiếng rên rỉ, chỉ tràn ra một ít giọng mũi mơ hồ.

Như cảm giác được nội bích mềm mại đang bao lấy, thứ trong cơ thể ấm áp của Tiêu Vân Hiên càng cương cứng hơn, Cung Dư Mặc cúi đầu há miệng thở dốc, “Vân Hiên, ta muốn di chuyển... Nếu khó chịu quá... thì nói nha...”

Tiêu Vân Hiên nhìn đôi mắt trong suốt như ngọc lưu ly của Cung Dư Mặc đã bị bao phủ bởi tầng tầng dục vọng, giọng nói cũng có chút khàn, biết rõ thứ bên trong đã trưởng tới mức đó, làm sao có thể dừng lại? Thành ra hắn hơi nâng thất lưng, lặng lẽ đáp ứng sự xâm nhập của đối phương.

Lúc đầu Cung Dư Mặc còn có thể khống chế tiết tấu, tận lực lấy lòng Tiêu Vân Hiên, chậm rãi đưa đẩy thất lưng, cũng không làm quá nhanh. Tuy nhiên, cảm giác Tiêu Vân Hiên đã bắt đầu thích ứng, nội bích càng mềm càng nóng, Cung Dư Mặc cuối cùng chịu không nổi, bắt đầu di chuyển kịch liệt hẳn lên.

Thân thể bị khai mở, bên trong bị buộc chứa đựng thứ không thuộc về mình, Cung Dư Mặc có cảm tưởng mình như con cá đang bị nhúng vào nước sôi, chỉ có thể chịu đựng thống khổ mà không thể thoát ra. Chỉ cần nghĩ đến chỗ kết hợp chặt chẽ kia đang ôm lấy Cung Dư Mặc, Tiêu Vân Hiên liền cảm thấy mềm lòng. Lúc này không biết thứ nóng rực của Cung Dư Mặc đụng phải chỗ nào, thân thể Tiêu Vân Hiên liền không khống chế được giật nảy lên, đồng thời hậu huyệt đang ngậm chặt Cung Dư Mặc cũng đột nhiên siết chặt, cả hai đều chịu không nổi mà rên rỉ thành tiếng.

“Ở đây sao?” Cung Dư Mặc nhếch khóe môi, cười cười, cúi đầu hôn lên môi Tiêu Vân Hiên, sau đấy tiếp tục dựa theo cảm giác vừa rồi nhắm vào nơi đó mà tiến công.

“Ừm... ân... Dư... Dư Mặc... A...” Bị đụng vào chỗ mẫn cảm nhất trong cơ thể, Tiêu Vân Hiên không khống chế nổi thanh âm của mình nữa, theo bản năng gọi tên Cung Dư Mặc, mặc dù bản thân hắn cũng không biết mình gọi là muốn đối phương dừng lại hay cứ tiếp tục.

Hai chân bị nâng lên theo đó cũng không nhịn được run rẩy, Cung Dư Mặc biết Tiêu Vân Hiên sợ rằng đã sắp đánh mất lý trí. Lúc đầu muốn nói hắn dùng hậu huyệt mà cảm thụ, bất quá nghĩ đến hắn là chuyên gia vòng vo, liền vươn tay nắm lấy phần thân của Tiêu Vân Hiên, thành thạo vượt vHắn trước kia đã từng làm việc này với nam nhân khác, nhưng phần lớn đều là thiếu niên xinh đẹp văn nhược, hạ thân so với mình bé hơn rất nhiều. Mà bây giờ thứ của Tiêu Vân Hiên bị hắn nắm trong tay hoàn toàn là kích cỡ của nam nhân trưởng thành, nằm dưới thân hắn lúc này cũng là một nam nhân chính cống, văn như công tử phong lưu hào sảng, võ như cưỡi tuấn mã đón gió Tây (đoạn này chém ác =)))))). Mà bộ dáng của Tiêu Vân Hiên cũng không thua bất kỳ nam nhân nào hắn đã từng gặp, bản thân lúc này đang chìm đắm trong bể dục cũng có thể nhìn rõ ràng rãnh mạch vẻ mặt phong tình chưa bao giờ bộc lộ của hắn.

Một người như vậy, không oán than không hối hận chờ đợi mình, cực toàn bộ vinh quang cuộc đời cùng tính mạng chỉ để đổi lấy bản thân quay đầu lại nhìn hắn một lần, chỉ trông mong mình sẽ trở về đất tay

hắn cùng nhau đi.

Cuộc đời này của Cung Dư Mặc, khát khao và ham muốn, không thiếu bất kỳ cái gì, còn những thứ sở hữu của Tiêu Vân Hiên so với hắn, lại ít đến đáng thương. Mà Tiêu Vân Hiên thậm chí đem những cái ít đến đáng thương đó của bản thân hiến dâng tất cả cho Cung Dư Mặc hắn – kẻ đời này không thiếu bất cứ cái gì.

“Vân Hiên...” Nghĩ đến đó, trái tim của Cung Dư Mặc mềm mại hẳn ra, động tác trên tay và hạ thân đều dần ôn nhu, “Không sao, cho ta, Vân Hiên, Vân Hiên....”

Tiêu Vân Hiên ngưỡng mặt chậm rãi hôn Cung Dư Mặc đang cúi xuống, đôi con ngươi xinh đẹp phảng phất sắc tình đến có thể bắt đi tâm trí con người. Hắn chăm chú nhìn Cung Dư Mặc, đôi con ngươi nhạt màu bỗng bởi vì ánh sáng mà trở nên thâm trầm, nhưng trong đáy mắt vẫn là vẻ ôn nhu ấy, bao vây cả cơ thể hắn. Trong lúc chuyển động, hắn cảm thấy bản thân đang trôi nổi trong một hồ nước màu ngọc lưu ly, hai tay Vân Hiên đặt lên cánh tay Cung Dư Mặc, cầm tay người kia là cách duy nhất có thể làm hắn an tâm, yên tâm để bản thân trầm luân trong biển cả chỉ toàn Cung Dư Mặc.

“Ừm....A.....A....”

Vân Hiên thất thần nhìn tay Cung Dư Mặc dính đầy dịch thể của mình, cảm thấy chút thẹn thùng và áy náy, nhưng lại càng cảm thấy hạnh phúc.....hắn vươn tay cầm lấy bàn tay ướt sũng kia, hắn nghĩ muốn hôn lên bàn tay kia nhưng lại bị gạt lại, Cung Dư Mặc phía trên vẫn đang luận động trong cơ thể mình vừa bực vừa buồn cười nói, “Dù là của người, nhưng mà đừng....” Vừa nói vừa trừu tượng hai cái, kích thích đến nỗi Tiêu Vân Hiên chỉ có thể ôm lấy hắn, “Muốn thưởng cho ta thì hôn ta đi.” Cung Dư Mặc cười có chút vô lại, Tiêu Vân Hiên liền tự nhiên mà ôm lấy cái cổ tinh tế của hắn hạ xuống những nụ hôn trên cánh môi hoa.

Đến khi Cung Dư Mặc đột nhiên hung hăng đè hắn xuống gắt gao hôn trụ gần như muốn cướp đi hơi thở của hắn, đồng thời hạ thân cũng cuồng bạo trừu tượng không có quy luật rồi tiết ra trong cơ thể hắn.

Cả hai gắt gao ôm chặt lấy nhau, chỗ tiếp hợp hơi có chút co quắp, cuối cùng Cung Dư Mặc tựa như mất hết khí lực, nằm úp sấp trên người Vân Hiên, đầu ghé vào tai hắn, thở dồn dập. Sau khi Tiêu Vân Hiên bình ổn được nhịp thở, cảm giác hơi thở bên tai vẫn còn nóng gấp, nghĩ đến làm xong chuyện vừa rồi bản thân mình còn có chút mệt, hưởng hồ sơ với mình Cung Dư Mặc càng phải vận động kịch liệt hơn...

Trong nhất thời đầu óc trống rỗng, hắn cũng không hiểu sao mình lại đưa tay vỗ vỗ sau gáy Cung Dư Mặc, nói, “Khổ cực cho người rồi.”

“...” Cung Dư Mặc nghe xong lập tức nhảy dựng lên, chống tay hai bên tai Tiêu Vân Hiên, hung hăng trừng hắn. Có điều, nhìn đến trong mắt đối phương hiện rõ mấy chữ “ngây thơ vô tội”, Cung Dư Mặc chẳng thể oán trách ra lời, chỉ lại nằm sấp xuống trên người hắn, ủy khuất lắm bầm trong miệng, “Vân Hiên... người thật biết cách đả kích nam nhân.”

“Ta... ta chỉ là...”

“Ăn nói vụng về muốn chết!” Cung Dư Mặc tiếp tục oán giận, “Nếu đổi lại là người khác, gia* đây nhất định đứng dậy hung hăng thao cho cái mông hắn nở hoa rồi đá đất xuống sàng.”

(cách xưng hô tỏ ý kiêu ngạo, lúc này Dư Mặc đang tức nên mình để nguyên thế này)

“Vậy... Bị người đá xuống giường xong có thể bò lên được không?”

“Sao ta biết chứ!” Cung Dư Mặc cắn một cái lên lỗ tai Tiêu Vân Hiên cho hả giận, “Người là người đầu tiên dám can đảm nói với gia lời này!”

“Ta chỉ sợ người...”

“Biểu hiện vừa rồi của gia có chỗ nào khiến người bất mãn sao?”

“Không có, ta rất thỏa mãn.” Tiêu Vân Hiên vội vã nói, kết quả là bị Cung Dư Mặc ngồi dậy hai tay bóp cổ,

“Nha nha nha, gia đây là tướng công của người nha, gia đây thỏa mãn người, ít ra cũng phải thưởng cho gia gì đó chứ.”

Cung Dư Mặc chỉ là giả bộ siết cổ thôi, Tiêu Vân Hiên cũng lười giãy giụa, cười cười hỏi, “Cảm tạ tướng công “tiền điện” vất vả? Gia thấy người đáng vẻ cũng được, người muốn gì gia cũng cho.”

(tiền điện: mặt trước -> ai cũng biết phía trước ám chỉ gì rồi hen:)))

“Hừ, tên đáng chết này, ta bóp chết ngươi.” Cung Dư Mặc vừa cười vừa nói, hai tay nhéo nhéo mặt Tiêu Vân Hiên, thấy chỗ da thịt bị mình nhéo đỏ, nhịn không được nhẹ nhàng vuốt ve, tuy rằng da do thường xuyên phơi nắng đã thành màu bánh mật nhưng cũng rất dễ nhìn, Cung Dư Mặc không nghĩ nhiều, liền cúi xuống hôn.

“Nhị điện hạ, đầu tiên là quát một roi, sau đó tặng một phần thưởng, thủ đoạn của người thực là cao minh.”

“Đúng vậy, bản điện hạ nghĩ rằng phần thưởng này còn chưa đủ, muốn ban thưởng thêm đây, Tiêu ái khanh có cảm kích không?”

Tiêu Vân Hiên ôm Cung Dư Mặc lần một vòng, đặt người nọ dưới thân mình, nhắm thẳng môi hắn hôn xuống. “Hạ quan muôn vàn cảm kích.”

Hai người ôm nhau chỗ hôn tới hôn lui một lúc lâu mới tách ra, Cung Dư Mặc chui vào lòng Tiêu Vân Hiên, cọ qua cọ lại, “Có khó chịu không?”

Tiêu Vân Hiên xấu hổ cười, “Không sao... chỉ có bên trong... bên trong...” hắn thực sự không thể nói ra miệng là thứ người tiết ra bên trong rất khó chịu.

Cung Dư Mặc nghe qua liền hiểu, đưa tay xuống hậu huyệt của hắn muốn sờ, Tiêu Vân Hiên theo bản năng liền trốn, bị Cung Dư Mặc nhéo thắt lưng, nghiêm mặt nói, “Trốn cái gì mà trốn, vừa rồi chẳng phải cũng đã sờ rồi sao?”

Tiêu Vân Hiên vẫn xấu hổ, nhưng đành phải gồng mình mặc Cung Dư Mặc muốn làm gì thì làm.

Hậu huyệt vừa trải qua sử dụng còn chút ẩm áp, may là không bị thương, Cung Dư Mặc thử đưa một ngón tay vào. Bởi thứ hắn vừa tiết ra còn ở bên trong nên ngón tay ra vào hoàn toàn không chút trở ngại.

“Vân Hiên.” Cung Dư Mặc một tay vuốt ve cầm Vân Hiên, ngón tay của bàn tay kia vẫn còn vòng vo sờ sờ nơi nào đó, nhớ tới những khoái cảm vừa rồi, trong lòng không khỏi có chút chờ mong.

Biến hóa ở thân thể Dư Mặc làm sao Vân Hiên không biết, dù sao vừa rồi hắn cũng tiết một lần, thân thể còn mẫn cảm tự nhiên không chịu nổi khiêu khích, dứt khoát thẳng thắn giơ chân gác sang thắt lưng Cung Dư Mặc, cọ cọ, “Có muốn làm lại lần nữa không?”

Cung Dư Mặc hiển nhiên gật đầu đáp ứng, giữ chân Tiêu Vân Hiên bên hông, lập tức đi vào.

Lúc mới vào Tiêu Vân Hiên có chút không thích ứng, khẽ hừ một tiếng. Cung Dư Mặc ngẩng đầu cắn cắn cầm hắn, bàn tay trước ngực vỗ về chơi đùa hai điểm mẫn cảm, thô bạo động đậy vài cái. Tiêu Vân Hiên híp mắt, cảm thụ Cung Dư Mặc đang vui vẻ ma sát trong thân thể mình.

Lần này Cung Dư Mặc không chút vội vàng, chỉ thông thả ôn nhu ra vào trong cơ thể Tiêu Vân Hiên, khiến cả hai đều cảm thụ khoái cảm lớn nhất.

Cung Dư Mặc rất thích lỗ tai Vân Hiên, thỉnh thoảng lại nhai nhai, “Vân Hiên... người nói chúng ta có phải đang là vành tai tóc mai chạm nhau không?”

“Ân... Ừ...” Tiêu Vân Hiên đã bị hắn làm cho mơ hồ, chỉ theo bản năng gật đầu đáp ứng.

Dần dần, Tiêu Vân Hiên cũng học cách động đậy thắt lưng theo sự chỉ dẫn của Cung Dư Mặc, Cung Dư Mặc cũng phối hợp rất tốt khiến cả hai đều thoải mái, hòa hợp ăn ý.

Lần thứ hai so với lần đầu hiển nhiên phải lâu hơn một chút, cho dù động tác nhẹ nhàng nhưng đến lúc cả hai đạt được khoái cảm thì đã mệt đến thở hồng hộc.

Sau khi hồi phục tinh thần, Tiêu Vân Hiên sờ sờ mặt Cung Dư Mặc, tỏ vẻ muốn đứng dậy.

“Người làm gì vậy?”

“Đi múc nước... Cả người đều dính dính khó chịu, ta muốn tắm rửa.” Thấy Cung Dư Mặc cũng muốn đứng dậy liền vội vã ngăn lại, “Người đừng động, ta đi— á” Mới nói được phân nửa đã bị Cung Dư Mặc nhéo chỗ nào đó một cái, cả người lập tức mềm nhũn ngã xuống giường.

Không động thì thôi, vừa nhúc nhích một chút liền cảm giác nửa người dưới nhứt mỗi rã rời.

Cung Dư Mặc chớp chớp mắt, bộ dáng “ta biết ngay mà”, túm lấy áo ngoài khoát vào, đi ra chủ thính, lắc lắc cái chuông trên bàn, ngay lập tức có người đứng ngoài cửa thấp giọng nói, “Điện hạ có gì phân phó?”

Sau khi dặn người hầu đem hai thùng nước nóng vào phòng liền chui lên giường trốn vào chăn nằm chờ.

“Lạnh—” Tiêu Vân Hiên bị Cung Dư Mặc cả người lạnh ngắt chui vào lòng liền run lên. Cung Dư Mặc hút hút mũi,

“Nếu không rửa sạch người sẽ bị tiêu chảy, ta bị lạnh đến thế này còn không phải vì người sao?” Vừa nói vừa ôm chặt Tiêu Vân Hiên thêm một chút.

Tiêu Vân Hiên có chút dở khóc dở cười, nhưng lại thương hẳn ban đêm còn đứng ngoài lâu đến thân thể lạnh băng liền dịch dịch lại chăn, miễn cho hắn bị lạnh.

Mặc Nhiên: đến đây thì có thể chính thức thêm vào thể loại truyện 2 chữ phụ nô =.= Em Hiên y chang Phượng Quân, bị thằng công ăn sạch mà còn lo cho tui nó tận kẻ rằng >_< và="" quan="" trọng="" hơn="" là="" các="" bạn="" thụ="" không="" phản="" công="" được="" không="" phải="" vì="" yếu="" hơn="" hay="" không="" có="" cơ="" hội="" mà="" vì="" cứng="" mấy="" thằng="" công="" quá="" nên="" mặc="" tui="" nó="" muốn="" làm="" gì="" thì="" làm="" *đập="" bàn*="" spoil="" thêm="" 1="" chút="" là="" sau="" này="" chúng="" ta="" sẽ="" còn="" thường="" xuyên="" chứng="" kiến="" cảnh="" bạn="" công="" chui="" vào="" lòng="" bạn="" thụ="" làm="" nũng,="" đòi="" bế="" kiểu="" công="" chúa=""))))))” nói="" tóm="" lại="" thì="" tính="" cách="" của="" tui="" nó="" là="" thế="" này:="" tiêu="" vân="" hiên:="" anh="" tuấn="" thụ,="" phu="" nô,="" sủng="" công="")))” cung="" dư="" mặc:="" mỹ="" công,="" ưa="" làm="" nũng="" với="" thụ,="" công="" tử="" bột="" đung="" chút="" là="" đau="" ra="" gió="" chút="" là="" lạnh="" cuối="">

12. Chương 11

...Ta thích một bụi cỏ dại...

...Hiện tại ở chỗ con hươu đứng chỉ có bụi cỏ đó là ngon miệng nhất, con hươu chắc chắn sẽ ăn nó... Người nói nếu ta muốn cứu bụi cỏ đó, lại không thể giết hoặc đánh đuổi con hươu đi... Vậy thì phải làm sao?”

Ngày hôm sau, trời trong mây trắng.

“Chủ tử, hôm nay ngài không phải vào triều?” Tần Phong tính giờ, vốn định trước khi Cung Dư Mặc vào triều trở về thì luyện võ một chút, nhưng lúc ra đến hậu viện lại thấy hắn ngồi trong tiểu đình ngắm người.

“Tần Phong?” Cung Dư Mặc quay đầu lại, thấy người đến là thị vệ thân cận của mình liền vẫy tay gọi, “Lại đây ngồi.” Vừa nói vừa chỉ chỉ ghế đá đối diện.

Tần Phong theo lời ngồi xuống, “Chủ tử cảm thấy không khỏe sao? Có cần gọi thái y không?”

Cung Dư Mặc cười lắc đầu, “Hôm qua đã xin phụ hoàng cho nghỉ một hôm rồi, tại về muộn nên chưa nói với người.” Hơn nữa, tuy rằng Tần Phong là thị vệ thân tín của hắn nhưng cũng không cần phải theo suốt mười hai canh giờ, chỉ những lúc hắn ra ngoài đi dạo muốn có người theo hầu mới gọi đến.

“Nga... thuộc hạ nghe nói Tiêu đại nhân hôm nay sẽ khởi hành?”

“Không có.” Cung Dư Mặc lắc đầu, “Khoảng chừng một tháng nữa hắn mới đi, cùng lúc với ta.”

“Chủ tử muốn đi Nhận Môn Quan?”

“Ừ.” Dư Mặc đứng lên, đi tới bên cạnh tiểu đình, đưa tay gảy gảy mấy chiếc lá phong đỏ rực như lửa, “Người cũng cùng đi, sớm chuẩn bị này nọ cho xong a.”

“Vâng.” Không rõ vì sao chủ tử nhà mình đột nhiên muốn đi biên quan, lại thấy mảy mẩn nhú chặt, có vẻ như chứa nhiều tâm sự, liền bạo gan mở miệng hỏi, “Chủ tử vì sao lại buồn phiền?”

Cung Dư Mặc thùy hạ mi mắt, cũng không biết phải mở miệng thế nào, suy nghĩ một chút mới nói, “Ta đang cân nhắc thiệt hơn...” Dứt lời lại cười cười tự giễu, “Con người thật là mâu thuẫn... Hết lần này đến lần khác ta cũng không thể ngoại lệ.”

“Chủ tử... có việc đừng ngại nói ra, Tần Phong mặc dù vô dụng, nhưng ít ra cũng có thể ngồi nghe ngài nói.”

“Ha ha.” Cung Dư Mặc cười, “Người do chính tay ta dạy dỗ, đừng tự hạ thấp chính mình, người nói người vô dụng? Bên người Cung Dư Mặc ta có bao giờ lưu giữ phế vật đâu?” Nói xong tiếp tục chơi đùa cùng lá phong, “Ta đang suy nghĩ... ta rất thích một bụi... cỏ dại...”

“Cỏ dại??”

“Ừ...” Cung Dư Mặc vượt lá phong, khoe miệng hiển hiện một độ cong ôn nhu động lòng người, mi dưới hơi uốn lên ngăn trở quang cảnh nơi đáy mắt, “Một bụi cỏ dại rất non mềm... Hiện tại ở chỗ con hươu đứng chỉ có bụi cỏ đó là ngon miệng nhất, con hươu chắc chắn sẽ ăn nó... Người nói nếu ta muốn cứu bụi cỏ đó, lại không thể giết hoặc đánh đuổi con hươu đi... Vậy thì phải làm sao?”

“...” Tuy rằng hiểu được chủ tử mình đang nói ẩn dụ, nhưng đây là lần đầu tiên Tần Phong thấy hần nói mơ hồ đến thế, suy nghĩ một chút, gật đầu nói, “Nếu là vậy, ngài chỉ có thể thuyết phục con hươu đó, bảo nó đừng ăn bụi cỏ nọ...”

“Nếu con hươu đang rất đói bụng thì sao?”

“Vậy thì cho dù có trồng thêm nhiều bụi cỏ ngon miệng nữa, cũng không chắc rằng con hươu đang đói sẽ không ăn bụi cỏ nọ.”

Cung Dư Mặc cười, gật đầu, “Đúng vậy... Thế nên ta đang cân nhắc, để bảo vệ bụi cỏ đó... Ta có nên trở thành chủ nhân của con hươu hay không...” Hần dừng một chút rồi nói tiếp, “Kỳ thực trong lòng ta đã có đáp án từ lâu, nhưng lại không cam lòng thừa nhận. Thế nên ta mới nói, con người thật mâu thuẫn, rõ ràng đã có quyết định, nhưng lại không hạ được quyết tâm.”

“Vì sao?” Tần Phong cảm thấy không giải thích được, hỏi.

“Bởi vì ta là một gã lười biếng...” Cung Dư Mặc nhún vai, “Mà trở thành chủ nhân của con hươu đó thì phải làm nhiều chuyện lắm... Có đáng giá hay không đây?”

“Nếu là như vậy thì không làm vẫn tốt hơn.” Tần Phong gật đầu nói, “Nhân sinh bất biến, hà tất phải miễn cưỡng đi làm những chuyện mình không muốn?”

Tần Phong hiểu chủ tử nhà mình, trong người hần lưu chảy khát khao tự do, nhưng thân tại hoàng gia, trọng trách thiên hạ khiến hần không thể tự tại, mà hần cũng không thể bỏ được phần trách nhiệm đó.

“Những lời này nghe giống mấy lời ta thường nói nhỉ.” Cung Dư Mặc hái xuống một lá phong, thả rơi xuống nước, “Nhưng mà ta không thể nhìn hần chết...” Nói xong nhắm mắt lại, “Hiện tại... ta tuyệt đối không làm được.”

“Vì thế, ta phải thuận phục con hươu đó, phải trở thành chủ nhân của nó!”

Bỗng nhiên gió nổi lên, vạt áo rộng dài của Cung Dư Mặc đón gió mà phất lên, phần phật tung bay.

“Chủ... tử?” đến tận lúc này, Tần Phong mới hiểu được ý tứ những lời tựa như nói mê của chủ tử mình.

Các bật tiền bối Cung gia tranh giành thiên hạ, vắn đỉnh Trung Nguyên... mà hôm nay...

Chủ tử của hần muốn quân lâm thiên hạ!

...

“Về rồi à?” Lúc Cung Dư Mặc trở lại, Tiêu Vân Hiên đã băng bó lại hai mắt, ngồi bên bàn tròn chờ hần.

“Sao ngươi biết là ta?” Bởi vì hôm qua đã nghiệm chứng, biết được hai mắt Tiêu Vân Hiên có thể nhìn thấy được, hiện tại chỉ cần điều dưỡng, nên hắn cũng cần không khẩn trương lo lắng như ban đầu, đi qua ngồi xuống tự rót cho mình một tách trà.

Tiêu Vân Hiên nghe theo tiếng đưa tay qua, mò lấy bàn tay Cung Dư Mặc, nắm lấy, “Ta nghe quen tiếng bước chân của ngươi.”

Cung Dư Mặc cũng không né tránh, trái lại bắt đầu chơi đùa với ngón tay Tiêu Vân Hiên, hai người đang buồn chán nháo qua nháo lại thì có nha hoàn mang bộ văn phòng tứ bảo vào, “Ngươi muốn làm gì?”

“Không phải bảo năm trăm tướng sĩ theo hộ tống ta lần này về trước sao?” Tiêu Vân Hiên cười nói, “Dù sao cũng phải viết một phong thư cho Tạ Suất. Chỉ là hiện tại ta không tiện viết lách, đành phải làm phiên Dư Mặc viết thay rồi.” Vừa nói vừa hướng Cung Dư Mặc chấp tay, làm một bộ dáng vái chào.

Cung Dư Mặc ho khan hai tiếng, đưa tay đỡ Tiêu Vân Hiên đứng thẳng người lại, nói, “Không cần đa lễ, nương tử không tiện viết, vi phu liền thay ngươi vậy.”

Cho dù đã nhìn quen hai người trêu chọc lẫn nhau, nha hoàn đứng một bên cũng không nhịn được cười ra tiếng. Cung Dư Mặc nhìn nha hoàn nọ, nói.

“Hề Sảnh, ngươi cười gia thì không sao, dám cười Tiêu đại tướng quân, cẩn thận sẽ bị đánh quân côn đó.”

(gia = ta: thường thì dùng “gia” sẽ chứng tỏ địa vị mình cao hơn đối phương, nghe có vẻ hơi tự kiêu một chút, lúc này bọn họ đang đùa nhau nên tớ giữ nguyên, không chuyển sang “ta”)

Hề Sảnh che miệng cười, “Ngài trước nay đều rất mềm lòng, Tiêu đại nhân tính tình cũng rất tốt, sẽ không so đo với một tiểu nha hoàn như nô tì đâu.”

Cung Dư Mặc cố ý làm mặt dữ, “Ngươi dám chắc ta không nổi phạt ngươi sao?”

“Hề Sảnh biết sai rồi.” Hề Sảnh giả bộ sợ hãi, “Ngài đừng phạt nô tì a, tỷ tỷ của nô tì còn đang chờ nô tì đến hỗ trợ.”

“Ha hả, hôm nay các ngươi làm điểm tâm gì a?” Cả vương phủ đều biết, nha hoàn này cùng tỷ tỷ của nàng là do Cung Dư Mặc chuộc thân từ Câu Lan viện, lại được hắn ban tên cho, Tiêu Vân Hiên cười nói, “Nếu làm không ngon, còn phải phạt, cả ngươi lẫn tỷ tỷ ngươi đều phải chịu phạt.”

Hề Sảnh nhu thuận trải giấy Tuyên Thành ra, mài mực kỹ càng, sau đó chọn một cây bút lông hổ có đầu bút mềm nhuyễn nhất, chấm mực rồi cung kính đưa cho Cung Dư Mặc, “Là món mới học được từ sư phụ của Duyên Khách Tự, ngon miệng nhưng không ngấy, ăn trong thời tiết này là hợp nhất.”

Hai tỷ muội Hề Phán, Hề Sảnh từ lúc vào vương phủ liền chịu trách nhiệm chiếu cố sinh hoạt hằng ngày cho Cung Dư Mặc. Tuy một ngày ba bữa đều có đầu bếp trong vương phủ lo, nhưng hai tỷ muội vẫn thỉnh thoảng xuống bếp làm vài món điểm tâm mới lạ.

Cung Dư Mặc nhận bút, nhìn nhìn một chút rồi hỏi Tiêu Vân Hiên, “Ngươi có cần điểm chỉ (in dấu tay) vào không?”

Vân Hiên cười, lắc đầu, “Tạ Suất nhận ra được chữ của nhị điện hạ mà.”

“Ngươi không hỏi ta viết gì sao?”

“Còn có thể viết gì nữa?” Tiêu Vân Hiên cười trêu chọc, “Hay là nhị điện hạ muốn đem cả chuyện phong hoa tuyết nguyệt viết vào?”

Cung Dư Mặc khinh hãn mắt nhìn không thấy, dùng đầu bút chấm một chấm tròn trên chóp mũi hắn, “Ngươi tưởng bản điện hạ đang sáng tác tiểu thuyết à?”

...

Một tháng trôi qua rất nhanh, ngày ấy sau khi xong xuôi hết mấy nghi thức xuất hành này nọ, Tiêu Vân Hiên cùng Cung Dư Mặc ngồi chung trong mã xa, Tần Phong cưỡi ngựa theo bên cạnh, một số thân binh được tuyển chọn kỹ càng theo cùng bảo vệ, đoàn người thong dong xuất phát.

Đi được mấy ngày, đường đi trở nên gồ ghề hơn, hai người ngồi trong xe ngựa cũng bị lắc lư qua lại đến thắm. Bên ngoài dương quang ấm áp, tiết trời thích hợp để nghỉ ngơi, thế là Cung Dư Mặc liền gối đầu lên chân Tiêu Vân Hiên, chợp mắt.

“Đã là giờ nào rồi?” Đang ngủ mơ mơ màng màng không hiểu sao đột nhiên tỉnh giấc, thấy bên ngoài tia sáng đã trở nên thưa thớt, Cung Dư Mặc dụi dụi mắt, ngáp dài hỏi.

“Cũng không rõ... Đói bụng rồi sao?” Tiêu Vân Hiên ôm hán ngồi dậy, ôn nhu hỏi.

Cung Dư Mặc lắc đầu, “Còn mấy ngày nữa?”

“Sợ rằng phải tám ngày nữa mới tới.” Tiêu Vân Hiên cười, giúp Cung Dư Mặc chỉnh lại đầu tóc, “Buồn chán sao?”

“Đúng vậy.” Cung Dư Mặc cười cười kéo bàn tay Tiêu Vân Hiên qua chơi đùa, đột nhiên nảy ra ý định, “Vân Hiên, hát một khúc nghe chơi đi.”

Tiêu Vân Hiên cười khỏ, “Ta không biết hát a.”

“Trong buổi tất niên năm trước không phải ngươi đã hát cho phụ hoàng nghe sao?” Tiệc tất niên năm ngoái, Tiêu Vân Hiên được triệu hồi kinh, đang lúc náo nhiệt liền bị đẩy ra hát một khúc quân hành.”

Vân Hiên suy nghĩ một chút, “Được rồi, ta chỉ sợ ngươi quen nghe giọng các cô nương trong gánh hát, không thích ta hát.”

“Hách hách minh minh, từ vua đến dân, nam trọng sự nghiệp, không phụ hoàng ân. Chinh lại lực quân, mặc vào nhung giáp, cầm chắc binh khí, tiến xuống miền nam.” Tiêu Vân Hiên bắt đầu ngâm xuống, thanh âm có chút khác với giọng nói thường ngày, cảm giác như đang tận lực đè thấp, “Bảo hộ vương vị, từ già đến trẻ, trái trái phải phải, cùng nhau ra trận. Trùng trùng điệp điệp, hào khí ngất trời, bảo vệ đất đai, mọi nơi chốn.”

Không giống với những thanh âm uyển chuyển, oanh oanh yến yến trong gánh hát, thanh âm của Tiêu Vân Hiên trầm thấp mà hùng hồn, tựa như tất cả âm tiết đều đặt ở sâu trong cổ họng, thừa dịp phóng xuất, vang vọng khắp chốn.

“Hách hách nghiệp nghiệp, thiên tử nghiêm trang, vương tướng oai hùng, thổ phỉ khắp chốn, bắt đầu rối loạn, khiếp sợ tứ phương, sấm rền vang dội, tứ phương khiếp sợ.”

Có lẽ khúc hát Tiêu Vân Hiên xướng cũng không hẳn là khúc quân hành, thanh âm đều đặt ở một cung bát, không lên giọng xuống giọng nhiều, nhưng trong thanh âm lại có một loại khí thế “quân thần một lòng, như chấn như nộ, khí thế nào hùng, như hùm như hổ. Tiến đến sông Hoài, bắt hết thổ phỉ, dẹp loạn tứ phương, danh chấn thiên hạ.” Nắm bắt nghe Tiêu Vân Hiên hát có một loại cảm giác như có thể thấy được nghìn vạn tướng sĩ đội ngũ chỉnh tề, trường thương dựng thẳng, khí thế ưu vũ, thanh âm quyết tuyệt.

“Hành quân hành quân, khí thế ngất trời, như sóng cuộn trào, như núi bao quanh. Như sông lưu chảy, miên mang miên mang, không ngoài dự liệu, rửa sạch giang sơn.” Lúc này âm điệu chuyển cao, tạo nên cảm giác phấn khởi mà không chói tai, tiếng ca kiên định hào hùng, tựa như thiên quân vạn mã đang ôm nhau hò hét mừng thắng lợi.

“Ngai vàng bền vững, tứ phương an bình, khắp chốn tung hô, công lao thiên tử. Tứ phương an bình, khắp chốn an vui, giang sơn bền vững.” Cuối cùng, thanh âm nhỏ dần rồi kết thúc, Cung Dư Mặc không kìm lòng được lẩm nhẩm hát theo. Lúc hát xong khúc quân hành, Tiêu Vân Hiên có chút thở hổn hển, Cung Dư Mặc cười cười, sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Trong mơ có tư thế hào hùng, ưng chuẩn trường minh, kiếm nỗ phá không, tư sát chấn thiên.

Hán từng nghe Thiệu vương thúc nói qua, trong người nhi tử Cung gia đều có một ngọn lửa cháy rực. Hán nguyên bản không tin, nhân tảo như Thiệu vương, lười nhác như hán, sao sẽ có loại khí thế bừng bừng tựa như huyết mạch sôi trào đó.

Thẳng đến giờ phút này hán mới hiểu được, cái loại huyết mạch mà người Cung gia có, hoặc thậm chí nam tử trong cả thiên hạ đều có, thường sẽ an tĩnh ẩn nấp nơi sâu thẳm, chờ đợi một cơ hội bùng tỉnh.

Nó tựa như một viên pháo hoa, trong nháy mắt bay vút lên không trung, nổ tung rồi tiêu thất, hoặc tựa như sư tử oai phong, chạy thẳng lên đỉnh núi, gầm một tiếng ngạo thị thiên hạ.

Hòa bình đã lâu lắm, hiện nay các anh hùng vốn ngây ngốc sống qua ngày tại quê nhà yên bình bắt đầu vội vã tụ hội. Hôm nay bước vào trong mộng thanh niên không còn là “yên hoa tam nguyệt há Dương Châu”, mà là tay áo tung bay trong tiếng trống trận hào hùng, là quân kỳ phấp phật đón gió nơi chiến trận.

MN: chóng mặt với cái đoạn hát hò, ta đã cố gắng hết sức *đập đầu vô gối giả chết* ai thấy lỗi chính tả hay lỗi gì đó thì chỉ hộ ta với, dạo này mắt mờ tay yếu chân run...

13. Chương 12

Chỉ là hồi tưởng lại một chút, vậy mà tâm tư đã mềm nhũn, tựa như đang chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt mực vào chậu nước, mực sẽ từng chút từng chút một lan ra, cuối cùng nhuộm đầy cả tâm tư...

“Dư Mặc.”

Tiêu Vân Hiên quay về doanh trại, không thấy Cung Dư Mặc đâu, liền đi xung quanh tìm người. Nhận Môn quan cuối thu lạnh hơn kinh thành, người kia ngồi ở tảng đá nhô ra trên đỉnh núi, nhìn xuống vực sâu không biết đang suy nghĩ gì. Vân Hiên hơi nhíu mày, cúi xuống áo choàng dày cộm ấm áp của mình khoát lên người hắn.

“Đang suy nghĩ gì mà thất thần thế? Ta đến gần vậy cũng không biết.”

Trên mặt Cung Dư Mặc có chút mệt mỏi, quay đầu cười nhẹ với Vân Hiên, hơi dịch người qua một chút ý bảo Vân Hiên cùng ngồi xuống.

“Biết là ngươi nên không cần quay lại nhìn.”

Áo choàng của Tiêu Vân Hiên rất lớn, đủ bao lấy cả hai người, thành ra hắn liền nhắc tay bảo Vân Hiên dựa vào.

“Nghe nói đêm qua ngươi cùng Tạ Suất nói chuyện thâu đêm, sáng nay người ta huấn luyện xong đã trở về nghỉ ngơi, còn ngươi lại ra đây ngồi.” Vừa nói Tiêu Vân Hiên vừa sờ sờ mặt hắn, yêu thương vuốt ve quảng thâm dưới mắt, “Sao không về doanh trại mà ngủ?”

Cung Dư Mặc không trả lời, chỉ siết chặt tay Tiêu Vân Hiên, kéo xuống để lên đùi mình. Tiêu Vân Hiên thấy tay hắn bị lạnh, vội lấy cả hai tay mình bao quanh tay hắn. “Không muốn ngủ sao? Đang suy nghĩ chuyện gì?”

Cúi đầu thấy Tiêu Vân Hiên xoa xoa tay mình, nỗ lực muốn đem hơi ấm truyền sang, Cung Dư Mặc cảm giác trong lòng ấm áp khôn tả, “Không sao đâu, ta không lạnh.”

Cung Dư Mặc rút tay về, xoa xoa sau gáy Tiêu Vân Hiên.

Hắn là đang suy nghĩ, hắn cùng Tiêu Vân Hiên sao lại đi đến nước này.

Hai người cùng nhau lớn lên, hồi nhỏ vẫn hay chơi đùa cùng một chỗ, khi đó phụ hoàng vẫn thường dùng ánh mắt vừa hoài niệm vừa mong đợi mà nhìn hắn, Vân Hiên cùng thái tử hiện tại Cung Dư Thư. Hắn vẫn không rõ ánh mắt ấy mang hàm nghĩa gì, cho đến lúc Tiêu Hoài Viễn mất đi.

Vị đại tướng quân độc nhất vô nhị đó chết đi, tựa hồ cũng mang theo một thứ gì đó rất quan trọng của phụ hoàng hắn. Từ đó về sau, ánh mắt vừa hoài niệm vừa mong chờ kia không còn nữa, mỗi khi phụ hoàng nhìn hắn chỉ còn lại nhãn thần yêu chiều nhưng cũng rất nghiêm khắc, còn Vân Hiên... Mỗi khi đối mặt với Vân Hiên, Cung Dư Mặc nghĩ trong đôi mắt phụ hoàng chứa đựng những bi thương không thể giải bày, tựa như bất cứ lúc nào cũng có thể tuôn trào.

Ngày đó giữa đại diện, hắn thấy phụ hoàng cười đến trống rỗng vô lực nên mới quyết định nhắm tâm một lần, cự tuyệt Tiêu Vân Hiên ngoài cửa.

Hắn trước hay chưa từng mong muốn làm gì hoặc lựa chọn gì cụ thể. Thế sự vô thường, lúc được lúc mất, giữ được và mất là muôn vàn tính toán, chỉ bằng lúc này buông tay, trời cứ cao, mây cứ trôi...

Ấy vậy mà cái gã Tiêu Vân Hiên này, dung mạo thua xa cha hắn Tiêu Hoài Viễn, tài trí cũng không bằng, võ công càng không nói đến, thế nhưng so với vị phụ thân đi vào huyền thoại kia lại cứng cỏi hơn nhiều. Hắn nói, ta sẽ không chết, bởi về nếu chết, những thứ ta muốn sẽ vĩnh viễn không thể có được. Hắn nói, ta sẽ luôn chờ người đợi người, chờ cho đến lúc người nguyện ý cùng ta tay trong tay. Hắn còn nói... lòng người chứa cả thiên hạ, nhưng thiên hạ của ta chỉ có người.

Thứ cổ chấp cảm động lòng người này, thật khiến người ta vô pháp chống cự... Mà Cung Dư Mặc hắn, chung quy vẫn là con người.

Chỉ là hồi tưởng lại một chút, vậy mà tâm tư đã mềm nhũn, tựa như đang chậm rãi nhỏ từng giọt từng giọt mực vào chậu nước, mực sẽ từng chút từng chút một lan ra, cuối cùng nhuộm đầy cả tâm tư.

Tiêu Vân Hiên xoay đầu nhìn Cung Dư Mặc đột nhiên im lặng cả nửa ngày, vừa lúc Cung Dư Mặc cũng quay sang nhìn hắn, bốn mắt tương giao, Cung Dư Mặc bỗng nhiên nở nụ cười.

“Dư Mặc, người...” Tiêu Vân Hiên tựa như người mất hồn, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào khoe môi Cung Dư Mặc.

“Sao vậy?”

“Không...” Hắn cùng Cung Dư Mặc bên nhau lâu như vậy, nhìn không quen người kia cười tựa vân đạm phong khinh thế này. Hắn quen với nụ cười khê lưu luyện ôn nhu, quen với cái cười nhạt có chút châm chọc, quen với nét cười ngượng ngùng khi hắn giả vờ ngây thơ vô tội, nhưng tìm không ra từ ngữ thích hợp để miêu tả dáng cười của hắn lúc này, “Ta chỉ nghĩ... nghĩ là... người nhìn... rất đẹp mắt.”

Cung Dư Mặc cúi đầu cười, nhéo nhéo mắt Vân Hiên, “Người biết người đang nói gì không?”

Tiêu Vân Hiên, người không làm được một Phó Thanh Y thứ hai... Phó Thanh Y xuất thân thế ngoại, vừa xuống núi liền gặp hoàng thúc, nhận định hoàng thúc là người quan trọng cả đời. Trong thế giới của hắn hoàng thúc là trời, là lẽ phải, là người hắn tuyệt không muốn rời xa nửa bước, thế nên khi hoàng thúc không muốn hắn ra chiến trường, hắn liền vui vẻ chấp nhận nhân cư cùng hoàng thúc. Hắn không cần có trách nhiệm với thiên hạ này, nhưng người lại khác. Người có một phụ thân anh hùng, có Tạ Chính Lam nguyện suốt đời phụ tá, có hàng ngàn tướng sĩ phủ phục dưới chân, có hàng vạn bá tánh ngày đêm mong chờ.

Phó Thanh Y có thể quy ẩn điền viên, không chút hổ thẹn đối mặt với ánh mắt nghi kỵ cùng chỉ trích của người đời, người có thể sao?

Mà cho dù người có thể... Còn ta, ta có thể giả vờ không thấy sao?

Nhưng nếu tiếp tục để người ra sa trường, gặp nhau thì ít xa nhau thì nhiều, lỡ đâu một ngày không may đánh mất tánh mạng... Ta đây cùng phụ hoàng năm đó chẳng phải cũng như nhau?

“Sao đột nhiên lại thở dài.” Tiêu Vân Hiên hôn hắn một cái, “Mệt mỗi sao?”

“Ừ, có chút mệt mỗi.”

“Ta công người trở lại nha? Cả đêm không ngủ chắc mệt lắm rồi.” Tiêu Vân Hiên vừa nói vừa kéo tay hắn khoát lên vai, nhưng người kia lại không động đậy, quay sang nhìn mình, bốn mắt nhìn nhau, Tiêu Vân Hiên cười khổ. “... Người... hồi hận ư?”

Cung Dư Mặc không thể chịu nổi bộ dáng này của Tiêu Vân Hiên, rõ ràng ủy khuất lại không dám than van, rõ ràng khó chịu lại giả như chẳng có việc gì... có điều người này của hắn ngốc lắm, giả vờ chẳng giống chút nào. Cung Dư Mặc ôm lấy Vân Hiên, nhẹ nhàng hôn lên má.

“Ta trong lòng người là kẻ vô trách nhiệm đến thế sao?”

“Không phải...”

“Người vì sao một chút yên tâm, một chút tín nhiệm với ta cũng không có?”

“Không phải mà...”

“Vậy thì sao?”

Tiêu Vân Hiên ôm lấy Cung Dư Mặc, “Dư Mặc, ta nói rồi, ta không thông minh bằng người, ta không biết người đang lo gì nghĩ gì, thành ra ta rất sợ... Ta sợ người chê ta ngốc, muốn bỏ ta, như thế ta sẽ chịu không nổi.”

Cung Dư Mặc cười, ôm chặt ai kia, “Sẽ không đâu, ta nói rồi, sẽ không bao giờ có chuyện đó.” Hắn nghĩ, có khi nào mình cứ trốn tránh mãi khiến hiện tại Tiêu Vân Hiên cứ ngày đêm lo được lo mất, “Vân Hiên Vân Hiên, người tin ta, cũng tin vào chính mình, hiện tại ta sẽ vĩnh viễn không rời khỏi người, nếu như đột nhiên người chán ghét ta muốn bỏ ta, ta cũng sẽ khó chịu muốn chết.”

Tiêu Vân Hiên cười dài, nhìn Cung Dư Mặc, “Chúng ta trở về đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Ừ.”

Cung Dư Mặc ở lại Nhạn Môn Quan cũng gần một tháng, đã đến lúc phải trở về.

Tần Phong thấy Tiêu Vân Hiên tiễn chủ tử đi rất xa, sau đó mới miễn cưỡng trở về, vó ngựa bụi mờ, không khỏi nghĩ đến quan hệ giữa Tiêu tướng quân và chủ tử nhà mình hình như càng ngày càng tốt, tốt đến bất thường.

Còn đang thờ dài, bỗng dừng nghe được giọng chủ tử có chút vô lực truyền ra từ trong mã xa lốt thăm mềm, “Tần Phong, người lên xe đi.”

Tần Phong tuân lệnh vội vã lên xe, thấy chủ tử nhà mình đang cuộn tròn trong chăn.

“Ngài lạnh sao? Để ta thêm than.” Trên xe có một ấm nước nóng, Tần Phong nghĩ trong xe so với bên ngoài ấm áp nhiều lắm, nhưng thấy Cung Dư Mặc co tròn như vậy không khỏi nghĩ đến việc đun lại nước.

“Không có việc gì.” Thanh âm Cung Dư Mặc mang đầy vẻ mệt mỏi, “Ta nghĩ mình bị nhiễm phong hàn rồi.”

“A!?” Tần Phong hai mắt trừng lớn, đang muốn ra ngoài lại bị Cung Dư Mặc gọi lại.

“Người định làm gì?”

Tần Phong thành thật trả lời, “Đi gọi người sắc thuốc trừ phong hàn.”

“Không cần.” Cung Dư Mặc yếu ớt nói, “Không có gì nghiêm trọng lắm đâu, chỉ là cả người nặng nề mệt mỏi, đừng làm lớn chuyện khiến mọi người lo lắng.”

Tần Phong đột nhiên nghĩ đến chủ tử vừa rồi vẫn còn rất tốt, đột nhiên thành ra thế này, hẳn là phát sốt nhưng sợ Tiêu tướng quân phát hiện lo lắng không yên nên cố tình che giấu, liền hỏi, “Ngài phát sốt từ bao giờ?”

“Tối hôm qua.” Cung Dư Mặc sụt sịt mũi, giọng nói có chút khàn khàn, “Ngủ một chút chắc khỏe lên thôi.”

Tần Phong chậm rãi ngồi xuống, đưa tay giúp chủ tử nhà mình chỉnh chăn, đắp kín, rồi vẫn duy trì tư thế nửa quỳ nửa ngồi đó, không nói chuyện. Cung Dư Mặc thấy hắn như vậy liền cười.

“Người biết vừa rồi lúc chia tay, ta nói gì với Vân Hiên không?”

Tần Phong lắc đầu.

Cung Dư Mặc hỏi tiếp, “Người nghĩ... quân đội của Tiêu Vân Hiên thế nào?”

Không hiểu hai câu hỏi có liên quan chỗ nào, có điều là Cung Dư Mặc hỏi ra, Tần Phong liền rất nghiêm túc suy nghĩ, sau một chốc mới trả lời, “Cảm giác rất khó nói... Trước đây ở kinh thành ta luôn nghĩ mình rất giỏi, trong đám bạn cùng lứa công phu của ta là tốt nhất, nhưng khi đối đầu với bọn họ, ta chợt thấy mình thật nhỏ nhoi.”

“Cùng bọn họ tập luyện luôn có một cảm giác rất áp bách, cho dù ta biết mình có thể đánh thắng đối phương, nhưng vẫn cảm thấy bị bức không thở nổi, đặc biệt là lúc luyện tập cùng Tiêu tướng quân. Ngài ấy lúc đối đầu tựa như hoàn toàn thay đổi, bình thường tính tình mộc mạc ôn hòa, lúc ấy lại như muốn ăn thịt người. Ngài ấy đứng yên, ta cũng đứng yên, ta nghĩ ngài ấy chỉ đơn giản là đứng, nhưng ta lại phải dùng năm phần khí lực mới có thể đứng thẳng nổi.”

“Quân đội kinh thành không thể so được với họ... Trên người họ có một loại khí phách ngang tàn, đối mặt với họ tựa như đang đối mặt cùng một đám sói.”

Cung Dư Mặc híp mắt, thỏa mãn gật đầu, bảo hắn tiếp tục nói. Tần Phong cũng rất thành thật nhận xét.

“Sau đó ta cẩn thận suy nghĩ lại. Ta luyện võ tuy là vì bảo hộ chủ tử, bảo hộ bản thân, nhưng phần lớn đều là những chiêu thức hoa mỹ, nhìn thì đẹp nhưng thiếu mất uy phong. Bọn họ luyện lại là những chiêu thức tàn nhẫn nhất, trực tiếp nhất... Bọn họ luyện võ là vì mạng sống, là vì có thể trở về từ chiến trận. Thành ra... ta không so được với bọn họ.”

“Trước nay không nghĩ thông... hiện tại mới thấy, bọn họ chính là một tòa thái sơn.”

*tòa thái sơn: ý chỉ sự kiên cố, tường đồng vách sắt.

14. Chương 13

Giang sơn Đại Hi này của phụ hoàng chính là do người kia khuynh tấn tất cả để bảo hộ. Giang sơn là thứ phụ hoàng dùng để tưởng niệm người kia, cũng là thứ duy nhất minh chứng người kia đã từng vì phụ hoàng liều mình chiến đấu.

Tới dịch trạm, Tần Phong lo lắng phong hàn sẽ không tốt cho thân thể Cung Dư Mặc liền một mình ra ngoài tìm đại phu tại địa phương hốt mấy thang thuốc, sắc thuốc xong, thấy phòng Cư Dư Mặc còn sáng đèn liền gõ cửa vào.

Cung Dư Mặc trước đó đã uống thuốc, thân thể ra mồ hôi một trận, cảm giác đã khỏe hơn nhiều, nhưng không đành lòng phụ một phen tâm ý của Tần Phong bèn phải uống tiếp, sau đó bảo Tần Phong ngồi lại, chủ tớ hai người dường như lâu rồi chưa có thời gian ngồi nhàn nhã truyện trò với nhau thế này.

Không biết hai người họ đã nói đến chuyện gì, nhưng Tần Phong đợi nửa ngày cũng không thấy Cung Dư Mặc trả lời, nhìn lên thì thấy đối phương đang nhìn ngọn nến trên bàn thờ người ra, liền nhẹ giọng hỏi, “Chủ tử, có chuyện gì thế?”

Cung Dư Mặc chớp mắt mấy cái, sau một lúc lâu mới cười nói, “Không có gì... đột nhiên nghĩ đến một vài chuyện, cảm thấy có chút phiền muộn.” Vừa nói vừa đưa tay chụp ngọn nến màu lam.

“Chủ tử cẩn thận!” Thấy hắn làm như vậy, Tần Phong trong vô thức liền muốn đưa tay đỡ ngón tay trắng nõn thon dài của hắn ra, nhưng lại sợ nếu làm kinh động đến hắn sẽ dễ khiến hắn bị thương, thành ra chỉ có thể lo lắng nhắc nhở.

Dư Mặc thấy Tần Phong lo lắng, hai mắt nhìn chằm chằm đầu ngón tay mình liền cười. “Không sao đâu... Chụp ánh nến là lúc nhỏ hoàng huynh dạy ta, kỳ thực không nóng chút nào.” Thấy Tần Phong không tin liền buông tay ra, bảo “Nếu không tin người chụp thử?”

Tần Phong nửa tin nửa ngờ đưa hai ngón tay chụp chụp thử, cảm thấy không nóng như trong tưởng tượng mới có thể yên lòng. Cung Dư Mặc nhìn ánh nến nửa xanh nửa cam, cười nhẹ, “Vừa rồi nhìn nến đột nhiên nghĩ đến hoàng huynh, ta có nên hảo hảo nói chuyện một lần với huynh ấy?”

“Thái tử điện hạ nhật lý vạn ky*, chỉ sợ...”

(nhật lý vạn ky = bận bịu công việc)

“Đúng vậy...” Cung Dư Mặc đứng dậy đi lại vận động, “Phụ hoàng... tựa hồ có ý muốn đem hết chuyện triều chính giao cho hoàng huynh.”

“Bệ hạ muốn thoái vị sớm?” Tần Phong rất ít khi vào cung, cũng chưa nhậm chức gì trong triều nên đối với mấy chuyện này không rõ ràng lắm, nghe Cung Dư Mặc nói thế liền giật mình, đi tới phía sau Cung Dư Mặc, hạ thấp giọng hỏi.

“Sẽ không đâu.” Cung Dư Mặc than nhẹ, “Ta nghĩ phụ hoàng sẽ giao hết quyền hành cho hoàng huynh, nhưng sẽ không thoái vị.”

“Vì sao phải thế?” Tần Phong nhíu mày — chuyện này không phải tầm thường, bệ hạ nếu không muốn thoái vị, vì sao lại tự biến mình thành hư danh, cho dù có là nhi tử của mình thì một quốc gia cũng không thể có hai vua, ngược lại, nếu thái tử chống quân triều chính mà trên đầu vẫn còn hoàng đế, thế nào cũng cảm thấy trời tay trời chân. Quyết định như thế, tuyệt đối không thể là chuyện mà hoàng đế anh minh của họ có thể đưa ra.

Cung Dư Mặc lặng yên, hồi lâu mới thở dài nói, “Vì giang sơn này... khiến người lưu luyến...”

Giang sơn Đại Hi này của phụ hoàng chính là do người kia khuynh tấn tất cả để bảo hộ. Giang sơn là thứ phụ hoàng dùng để tưởng niệm người kia, cũng là thứ duy nhất minh chứng người kia đã từng vì phụ hoàng liều mình chiến đấu.

Tần Phong cũng yên lặng, hẳn nhớ tới những chuyện sáng sớm hôm đó ở vương phủ Cung Dư Mặc từng nói... Hẳn nghĩ, chủ tử của hắn hẳn là đã quyết tâm muốn đoạt thiên hạ, thế nhưng ngài vẫn còn cố kỵ ca ca cùng phụ thân mình. Giữa hai thứ đó, chỉ có thể chọn một.

“Ai...” Cung Dư Mặc cuối cùng thở dài, vỗ vỗ vai Tần Phong, “Lúc chia tay Vân Hiên ta có nói với hắn, cho hắn một năm để thay thế vị trí hiện tại của Tạ Suất.” Lời nói vẫn chưa hết, nhưng tựa hồ Cung Dư Mặc cũng không muốn nói thêm, chỉ vỗ vỗ vai Tần Phong lần nữa, “Người nghỉ ngơi đi, ta cũng muốn ngủ.”

Thật là có những chuyện cứ nghẹn lại trong cuốn họng, khiến người ăn không ngon ngủ không tốt, đứng ngồi không yên.

Xe ngựa vẫn lắc lư như trước, chỉ là hai chủ tớ ngồi trong xe cũng không có tâm tình thưởng thức phong cảnh ven đường. Bệnh phong hàn của Cung Dư Mặc đã đỡ, nhưng cả người vẫn mệt mỏi như trước, chui vào trong chăn chợp mắt. Tần Phong ở cạnh bên chuẩn bị sẵn nước ấm phòng lúc Dư Mặc Cần — chủ tử của hắn thân thể không tốt lắm, trước nay lại được nuông chiều, thành ra tuy chỉ nhiễm chút phong hàn, nhưng muốn khôi phục cũng phải lâu hơn người thường một chút.

“Nước...” Đang lúc Tần Phong chờ ra thì nghe được thanh âm của Cung Dư Mặc, vội vã lấy ấm nước ủ trong noãn lô, rót ra chén đưa đến bên môi Dư Mặc. Cung Dư Mặc uống xong hai chén lại nằm xuống, nhìn nóc xe chờ người.

Ban đầu Tần Phong rất mong chủ tử mình có thể du sơn ngoạn thủy, quan khán thiên hạ, nhưng hiện tại càng về gần kinh thành, Cung Dư Mặc càng đấu tranh nội tâm gay gắt. Nhìn chủ tử bệnh thành như vậy, không thể tùy tiện tiêu sái như trước, hắn thấy rất khó chịu. Có lẽ trước đây hắn thật sự suy nghĩ quá đơn giản rồi, để có thể làm người đứng ở vị trí tối cao nhất định phải trả giá rất nhiều thứ, vị chủ tử không muốn từ bỏ thứ gì cũng không muốn tranh giành thứ gì của hắn sao lại tình nguyện làm cơ chứ?

“Chủ tử... Nếu ngài có chuyện gì khó chịu cứ nói ra đi.” Thế nhưng hắn biết, nếu Cung Dư Mặc đã quyết định thì chắc chắn sẽ làm, không ai có thể ngăn cản.

Cung Dư Mặc quay đầu nhìn hắn một chút, cười nói, “Ta không có gì khó chịu, người nha... đừng có như ông già vậy, quan tâm thái quá.”

“Ta không quan tâm thái quá.” Tần Phong thấp giọng nói, “Trong lòng chủ tử khó chịu, ta đều nhìn thấy.”

“Nói mò...”

“...Vâng, là thuộc hạ vượt quá quy củ.”

Cung Dư Mặc thở dài, nghiêng đầu nhìn hắn, bất đắc dĩ cười nói.

“Mỗi lần người tự xưng thuộc hạ... trong lòng chắc chắn là đang bất bình.” Bên nhau lâu như vậy, tâm ý đối phương hiển nhiên phải rõ, “Tần Phong... ta không sao đâu, chỉ là tự tìm phiền não, có một số việc cho dù biết trước kết quả sẽ là như thế, không cách nào thay đổi, ta vẫn nhìn không được mà suy nghĩ đến nó.”

“Chủ tử... Nếu có thể nói ra, chẳng phải trong lòng sẽ thoải mái hơn sao?” Tần Phong ngồi xuống, nhích gần Cung Dư Mặc một chút. “Chẳng lẽ chủ tử còn chưa tin tưởng được ta?”

Cung Dư Mặc nhìn Tần Phong, hơi nước nhọt nhạt đọng lại nơi khóe mắt, hồi lâu mới lắc đầu, cười nói. “Ta còn phải nhờ người giúp ta... Sao lại không tin tưởng người cho được?”

Nghe Dư Mặc nói vậy, Tần Phong nở nụ cười, trong lòng vui vẻ, ngồi thẳng người dậy, “Chủ tử muốn ta làm gì?”

Tần Phong là một hài tử thông minh tuyệt đỉnh, nếu đầu quân đi theo Tiêu Vân Hiên, chắc chắn sẽ trở thành một tướng lĩnh kiệt xuất, Cung Dư Mặc nhíu mày, suy nghĩ một chút mới nói, “Tần Phong, người trước hết hãy nghe ta nói xong đã, sau đó quyết định cũng không muộn... Người theo ta lâu như vậy, ta không muốn gạt người cũng không muốn hại người.”

“Tần Phong... Ta muốn cùng Tiêu Vân Hiên ở mãi bên nhau, làm bạn cả đời. Ta muốn cùng hắn rời khỏi hoàng cung, cả đời cũng không quay lại.”

“Ta muốn người giúp ta đoạt ngôi hoàng đế, nhưng đến cuối cùng ta sẽ buông bỏ ngôi vị đó... cũng sẽ rời bỏ người... Cho dù vậy, người vẫn trung thành với ta sao?”

Tần Phong có nghĩ thế nào cũng không nghĩ tới, Cung Dư Mặc lại nói ra như vậy.

Nhưng mà từ lúc hắn hiểu chuyện tới nay chỉ có mỗi một chủ tử là Cung Dư Mặc. Chỉ cần Cung Dư Mặc mở miệng nói một câu, hắn chắc chắn sẽ làm theo một câu, không hơn không kém. Tuy trước nay đều đôi theo từng cử động, từng ánh mắt của Cung Dư Mặc, nhưng hắn cũng không hiểu vì sao lúc này chủ tử lại đột ngột đưa ra quyết định kinh người thế này. Cung Dư Mặc yên lặng nhìn hắn, đôi mắt tưởng chừng có thể đầu độc nhân tâm.

Đôi mắt nâu của Cung Dư Mặc lúc nào cũng như thế, tựa như một viên ngọc lưu ly, trong vắt như gương, tựa như mặt nước hồ thu, sâu không thấy đáy.

Ban đầu bị gia tộc quyết định đưa đến làm thị vệ cho nhị hoàng tử, Tần Phong chỉ khuất phục Cung Dư Mặc vì thân phận hoàng tử, sau đó vì thần phục phong thái tuyệt đại của Cung Dư Mặc mà cam nguyện buông bỏ kiêu ngạo của một quý tộc để đi theo, thời gian tiếp xúc ngày càng dài, đến cuối cùng hắn phát hiện, chủ tử của hắn là một người có thể dễ dàng khiến người khác mê muội. Ôn nhu của Dư Mặc, thờ ơ của Dư Mặc, đan xen tạo thành một tấm lưới thật lớn, khiến người chìm đắm, mà bản thân Tần Phong cũng đã lạc lối rồi.

Nếu có thể, hắn mong rằng đời này kiếp này đều có thể phục tùng trước đôi mắt của Dư Mặc, tuyệt không hối hận.

“Đương nhiên.” Tần Phong cười nói, “Thuộc hạ... vĩnh viễn trung với ngài.”

Cung Dư Mặc nói, “Không hỏi lý do sao?”

“Ta tin tưởng ngài.” Tần Phong thở phào nhẹ nhõm, cả người cứng nhắc cũng đã bình ổn lại, “Ngài chắc chắn sẽ không làm ra những chuyện nguy hại giang sơn. Tần Phong trước nay hành sự đều sẽ không khiến chủ tử thất vọng, chỉ cần những việc đó không phụ trời đất, không phụ bách tính.”

“Ha ha.” Cung Dư Mặc nở nụ cười, “Ta trước nay đều nghĩ người là một hài tử thông minh, nhưng hóa ra lại khờ khạo như vậy.” Hắn vừa nói vừa nhìn Tần Phong, “Bất quá ta vẫn muốn nói cho người biết lý do. Tần Phong, ta rất vui vì người tin tưởng ta như vậy, nhưng ta phải cho người, cũng như cho chính bản thân ta, một lời giải thích.”

Thấy đôi mày Cung Dư Mặc giãn ra, Tần Phong theo đó mỉm cười, tựa như tảng đá trước nay vẫn đè nặng trên đầu hai chủ tử cuối cùng cũng bị hất văng, cả người thư thái. Với Cung Dư Mặc mà nói, hắn rất cao hứng với lòng trung thành của Tần Phong, còn với Tần Phong, hắn thấy vinh dự khi có thể vì chủ tử mà góp công góp sức.

15. Chương 14

Vân Hiên... Vân Hiên... không thể quay lại nữa rồi, con đường chúng ta chọn chỉ có thể đi tới...

Một đường vượt núi vượt sông, đến lúc cả hai trở lại phủ đệ của mình, trời đã sang đông.

“Nha đầu nhà người, tham ăn riết coi chừng hỏng việc!” Trong trù phòng ở hậu viện, Hề Phán hung hăng đập cái tay đang định thò ra chôm một khối bánh, giả vờ hung ác nói, “Ồi trời, nhìn xem giờ là lúc nào rồi,

lẽ ra ta phải đi thu thập phòng ngủ cho chủ tử, hết lần này đến lần khác lại bị người dây dưa.” Nàng vừa nói vừa nhéo cái mũi của muội muội nhà mình.

Hề Sảnh xoa xoa mũi, ra vẻ đáng thương nói. “Người ta chỉ muốn học tỷ tỷ làm bánh thôi mà.” Rồi sau đó dẫu dẫu môi, “Được rồi, tỷ đi nhanh đi, không khéo điện hạ về thì khổ, sẵn đem mấy thứ này sang cho ngài ấy ném thử đi.” Vừa nói vừa nhân cơ hội chộp lấy một hộp bánh, chạy đi mất. “Cái này cho muội mượn.”

Nhìn muội muội nhà mình lớn như thế mà còn không đứng đắn, Hề Phán chỉ biết lắc đầu, nhưng cũng không thực sự lo lắng lắm, đem hộp bánh còn lại đi đến phòng ngủ của Cung Dư Mặc.

Phòng ngủ của Cung Dư Mặc chia làm hai gian, nội sảnh kê giường để ngủ, ngoại sảnh là một tiểu thính. Hề Phán đang ở bên trong trải giường, nghĩ gần đây thời tiết ngày càng lạnh, có lẽ nên đổi chăn dày hơn thì bên ngoài có tiếng đẩy cửa. Nghĩ là Cung Dư Mặc đã trở về, nàng vừa muốn ra ngoài thính an thì nghe ngoài sảnh có hai thanh âm.

“Tình huống thái tử điện hạ thế nào ạ?” Tựa hồ là giọng của Tần Phong. Hề Phán che miệng cười khê, thì ra ngài ấy ở đây, chỉ sợ nha đầu Hề Sảnh tìm cả sân cũng tìm không được người rồi...

“Chỉ là vất vả lâu ngày sinh bệnh, bệnh nhẹ không đáng kể.” Cung Dư Mặc cười ngoại bào đưa Tần Phong treo lên. “Huynh ấy bảo không sao, chắc qua hai ngày là khỏi thôi.” Vừa nói vừa ngồi xuống tiếp tục trò chuyện cùng Tần Phong.

“Ta cùng huynh ấy hàn huyên...” Cung Dư Mặc bắt dặc dĩ lắc đầu, “Chỉ là... Hoàng huynh đúng là hoàng huynh, huynh ấy phản đối chiến tranh, phỏng chừng năm sau quân phí sẽ bị cắt bớt.”

“Đây đúng là tác phong của thái tử điện hạ.” Tần Phong cười cười, “Bên phía ta thì có vẻ ổn rồi, ta cùng đại ca thương nghị, rất có hy vọng.”

Đại ca của Tần Phong? Hề Phán lặng lẽ đứng trong nội sảnh, nhú mào, đại ca của Tần đại nhân... chẳng phải là thống lĩnh đại nội cấm quân? Tâm còn đang nghi vấn, ma xui quỷ khiến thế nào, Hề Phán không có bước ra, trái lại nỗ lực hô hấp nhẹ nhàng, không hy vọng mình bị phát hiện.

“Vậy sao?” Cung Dư Mặc gật đầu, bên phía nhà Tần Phong rất có hy vọng, dù sao khi xưa họ chọn đưa thứ tử đến làm thị vệ cho mình cũng đã rất xem trọng mình.

Tần Phong thấy Cung Dư Mặc nhú chặt mào, liền châm một cốc trà, đẩy đĩa điểm tâm trên bàn đến trước mặt hắn.

“Chủ tử đừng nghĩ nhiều quá, chúng ta đi một bước tính một bước, lo nhiều quá cũng vậy thôi.”

Nghe vậy, Cung Dư Mặc nở nụ cười, “Từ bao giờ đến phiên người trấn an ta thế?” Dứt lời liền uống cạn trà, nhìn cái cốc trống không trong tay, nói tiếp, “Ta chỉ đang nghĩ... Tiếp theo phải làm sao.”

“Tiếp theo?”

“Ừ...” Áp cốc trà vào trán, Cung Dư Mặc nhắm mắt trầm tư, “Vân Hiên bên kia không vấn đề gì, Tạ Suất từng nói với ta đầu năm hắc sẽ xin thánh ý, đề cử Vân Hiên làm đại tướng quân. Dù sao ông ấy tuổi tác đã cao, chịu không nổi bão cát Nhậm Môn Quan... Đến lúc đó năm phần binh lực thiên hạ đều sẽ vào tay Tiêu Vân Hiên. Ý tứ phía đại ca người ra sao?”

“Ta đã trò chuyện với đại ca, ta cảm thấy hắn cũng nhất trí với ngài. Hắn bảo hiện tại thế cục triều chính không tốt, Hoàng thượng muốn bồi dưỡng thái tử, nhưng thái độ quá rõ ràng, mà tính cách của thái tử cũng không khác Hoàng thượng là bao... Hắn nghĩ nếu sau này Thái tử đăng cơ xưng đế, giang sơn cũng không thay đổi gì nhiều. Nhưng hắn cũng nói, mặc dù hiện tại thiên hạ có thể xem là thái bình, nhưng nếu tiếp tục kéo dài thế này cũng không tốt.” Tần Phong giấu lại những gì đại ca Tần Tín Nguyệt nói, “Ta cảm thấy, đại ca cũng có ý nghĩ giống ngài, nhưng bị bó buộc bởi thân phận thần tử.”

Cung Dư Mặc gật đầu, “Tần đại nhân quả thật danh bất hư truyền... Trước kia thường nghe người ta nói hắn tài năng xuất chúng, tiếc là vẫn chưa có dịp tương giao.” Tần gia lúc trước đưa Tần Phong đến bên cạnh hắn vốn chỉ vì rèn luyện kinh nghiệm, ai ngờ sau cùng Tần Phong lại vẫn chọn làm thiếp thân thị vệ của hắn. Phải biết rằng Tần gia ở kinh thành là một đại gia tộc, trong nhà có thứ tử làm thị vệ cho hoàng

tử, danh xưng chức vị thật khiến người ta đau đầu. Giả dụ Cung Dư Mặc là Thái tử, ngày sau đăng cơ Tần Phong có thể theo đó được chức quan tốt, đăng này...

Tần Phong là một nhân tài xuất chúng của Tần gia, hiện tại lại tặng không cho Cung Dư Mặc, hiển nhiên phía Tần gia ngoài mặt mỉm cười trong lòng oán hận. Cung Dư Mặc cũng hiểu chuyện này, thành ra mỗi khi gặp người Tần gia đều có chút nhún nhường, quan hệ hòa thuận nhưng không quá thâm giao.

“Kỳ thật đại ca cũng rất ngưỡng mộ chủ tử.” Tần Phong đắc ý cười, “Mỗi lần về nhà ta thường trò chuyện với đại ca, nói không ít chuyện của chủ tử, đại ca bảo tiếc rằng hần công vụ bề bộn, nếu rảnh rỗi cũng muốn tiếp kiến chủ tử.”

Nghe Tần Phong nói vậy, Cung Dư Mặc cười, “Thôi, việc này cũng không gấp, có điều trừ đại ca người ra còn phải mượn sức một vài văn nhân có chút tham vọng...”

“Ta nghe nói khoa cử năm nay có một nhân tài không tồi, đỗ bằng nhãn nhưng vẫn chưa phong quan... tên... tên là...”

“Ninh Tu Phàm.” Cung Dư Mặc nhắc tên. Lúc xem diễn ở gánh hát hần có gặp qua người nọ một lần, bạch diện thư sinh, dung mạo tựa phù dung, tài hoa ngạo khí, tuy thân phận thư sinh nhưng tinh thông nhất lại là binh thư, có điều không thích lĩnh binh đánh giặc. Dư Mặc nhớ lúc hần cao hứng luận đàm ở gánh hát có nói, hần muốn dùng đạo lý binh thư để trị quốc, trước nay đều là văn nhân lãnh đạo võ tướng, hần thì mong dùng binh thư lãnh đạo văn nhân.

Tính tình có mấy phần cuồng quyến, nếu hần có thể làm được như những gì hần nói, thì thật đúng là nhân tài, có thể dùng hần để chấn chỉnh triều cương.

Đàm luận một hồi, Tần Phong cáo lui, Cung Dư Mặc cảm thấy có chút mệt mỏi, muốn vào trong nằm nghỉ một hồi.

“Hề Phán!?” Vừa vào đến nội sảnh lại nhìn thấy Hề Phán đứng sau vách ngăn, Cung Dư Mặc kinh hãi, “Người vào đây khi nào?”

“Điện... điện hạ...” Hề Phán tựa như vừa hoàn hồn, sắc mặt Cung Dư Mặc tức giận trước nay chưa từng thấy, hai chân nàng liên mềm nhũn, quỳ xuống, “Ta... tỳ nữ... tỳ nữ đến... giúp điện hạ trải giường... tỳ nữ... tỳ nữ không phải...”

Thấy nàng bị dọa đến thế, Cung Dư Mặc cũng đoán ra được phần nào, cho dù đối với việc nàng không biết quy củ trốn sau nghe lén, nhưng cũng không muốn phát tác, chỉ hờ hững cõi ngoại ý, “Người ra ngoài đi.” Ý muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi.

Cung Dư Mặc trước nay đối đãi với hạ nhân vô cùng tốt, tính tình phóng khoáng, thỉnh thoảng bị các nàng trêu ghẹo hai câu cũng không giận hờn, nhưng dù sao hần vẫn là con cháu hoàng tộc, huyết mạch lưu chảy trong người là huyết mạch vương triều cao quý nhất, hiện tại hần đột nhiên lạnh mặt, Hề Phán không biết làm sao, chỉ có thể quỳ gối tại chỗ không nhúc nhích, cả người run rẩy. Cung Dư Mặc thấy thế thở dài một hơi, biết mình đã dọa đến nha hoàn chất phác này, liền nhẹ giọng nói.

“Người lui xuống trước đi, ta muốn nghỉ ngơi.”

“Gia...” Thở phào một hơi, Hề Phán vội đứng lên, nhưng cũng không lui ra mà đến sát bên người Cung Dư Mặc, lại quỳ xuống, “Gia... tỳ nữ không phải cố ý, lúc tỳ nữ làm điểm tâm xong... định đến trải giường cho gia, lúc đi ra tình cờ gặp phải gia cùng Tần đại nhân đi vào... tỳ nữ...”

“Ta biết rồi.” Cung Dư Mặc gật đầu. “Ta đâu có nói sẽ phạt người, đứng lên đi.”

“Gia...”

Cung Dư Mặc nhìn nàng, hồi lâu mới mở miệng, “Những gì người nghe được hôm nay tốt nhất là quên hết... Nếu không quên được thì đến kho phòng linh bổng lộc một năm rồi mang Hề Sảnh đến nơi khác an thân đi.” Hề Phán sẽ không đi mật báo, hần vẫn luôn tín nhiệm nàng.

Hề Phán cúi đầu, một lúc lâu sau mới nói, “Điện hạ nếu có việc gì phân phó Hề Phán xin cứ nói... Nếu không, Hề Phán xin lui xuống chuẩn bị nọ thiện cho điện hạ.” Dứt lời liền đứng dậy, lui ra ngoài.

Người liên lụy vào ngày càng nhiều... Cung Dư Mặc có chút đau đầu. Thật lòng mà nói, Hề Phán có chỗ rất hữu dụng, hẳn cần một “sủng cơ”... Không có đế vương nào đăng cơ lại bỏ trống hậu cung cả. Hậu phi, xét về một khía cạnh nào đó, tượng trưng cho sự yên ổn của đế vương. Đế vương có bên mình một phi tử, đặc biệt là phi tử chuyên sủng, chia làm hai loại, loại thứ nhất là hôn quân vô đạo, loại thứ hai... chính là có thể sáng lập đế nghiệp thiên thu!

Có một chuyên sủng không thể lực cường đại chống lưng sẽ rất tốt, một mặt hẳn sẽ không lo ngày ngày bị dâng thư bức lập hậu, đâu ai muốn mẫu nghi thiên hạ là một tỳ nữ xuất thân thấp hèn, mặt khác, các đại thần có nữ nhi sẽ vất hết óc đem nữ nhi của mình tiến cung, hiển nhiên hẳn sẽ lấy có chuyên sủng không lập thêm phi tần, bọn họ thấy không thể kiếm chác gì từ hậu cung, dần dần sẽ càng chuyên tâm vào chuyện triều chính.

Nhưng mà...

Cũng như Tiêu Vân Hiên trung tâm với hẳn, hẳn cũng mong có thể trung tâm với Vân Hiên. Không phải do bị trói buộc gì, mà tựa như Vân Hiên nói... tình chi sở hệ, tình hữu độc chung, hẳn không muốn khiến Tiêu Vân Hiên thất vọng, càng không muốn khiến bản thân mình thất vọng... Huống hồ, nếu ngay cả bản thân cũng không làm chủ được, hẳn cũng không tự thuyết phục được mình rằng hẳn có thể làm chủ giang san.

Còn nếu làm thế.... vậy sủng phi của hẳn tuy ngoài mặt phong quang vô hạn, nhưng sau lưng sẽ bị nữ nhân đồ kỵ, quyền thần khinh thường, phu quân lãnh bạc.

Hẳn nhớ lúc trước chuộc thân cho hai tỳ muội Hề Phán Hề Sảnh từng nói, hy vọng có thể tìm cho hai nàng phu quân như ý.

Vân Hiên... Vân Hiên... không thể quay lại nữa rồi, con đường chúng ta chọn chỉ có thể đi tới...

16. Chương 15

Lúc Cung Dư Mặc nghiêng đầu nhìn hẳn, cũng vừa lúc hẳn đang nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn thoát ra, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành tiêu ý, đọng lại trong đôi mắt sáng ngời.

Cuối năm ấy, Tiêu Vân Hiên bận rộn sự vụ ở biên quan, không thể quay về kinh thành.

Cũng không phải có chiến sự gì, chẳng qua Tạ Chính Lam tuổi tác đã cao, không chịu nổi mùa đông khắc nghiệt ở Nhậm Môn Quan nữa, ý chỉ cũng đã đưa xuống, phê chuẩn cho ông ấy hồi kinh, Tiêu Vân Hiên lên thay.

Vừa nhậm chức sự vụ bận rộn, Tiêu Vân Hiên cũng không rảnh để ý cuối năm đầu năm, xử lý chu toàn hết mọi việc rồi mới về kinh báo cáo công tác với Hoàng thượng.

Lúc hẳn về đến ngoại ô kinh thành, ra đón hẳn là Cung Dư Mặc, đi cùng còn có thái tử điện hạ và... Trắc Vương Phi vừa được sắc phong của nhị hoàng tử — Hề Phán.

Dọc theo đường đi thái tử đều cùng Tiêu Vân Hiên hàn huyên, hai người đã lâu không gặp, lại không như hẳn với Cung Dư Mặc thường xuyên thư từ qua lại, thành ra liền đặc biệt thân thiết, cùng ngồi chung một xe, nhị hoàng tử cùng vương phi ngồi trên một xe khác theo sau.

“Tiêu đại nhân ngài ấy...” Mới vừa rồi lúc thái tử trêu chọc bảo Vân Hiên nên đổi sang gọi nàng là tẩu tử, Hề Phán nhìn thấy rõ sự kinh ngạc trong mắt Tiêu Vân Hiên, nàng vốn tưởng chuyện mình cùng điện hạ thành thân đã được thông báo cho Tiêu tướng quân ngay từ đầu rồi chứ...

“Hẳn không biết.” Cung Dư Mặc cúi đầu, “Lần trước hồi âm thư ta không có viết... Mấy chuyện này ta muốn chính miệng nói với hẳn, nhờ đầu trong thư đôi câu vài lời viết không rõ ràng làm hẳn hiểu lầm, ảnh hưởng công việc thì không tốt.”

“...Vâng.” Hề Phán nhu thuận cúi đầu.

Ngày ấy nàng tình cờ nghe được Cung Dư Mặc nói chuyện cùng Tần Phong, cũng ngầm hiểu chủ tử muốn làm gì. Sau đó lại có một ngày, Cung Dư Mặc bảo nàng cùng đi xem hí khúc. Hí khúc diễn ba tuồng, một là về yêu phi Đất Kỷ, một về Trưởng Tôn Hoàng hậu, tuồng còn lại hát về Dương quý phi, lúc ấy nàng liền minh bạch Cung Dư Mặc muốn nàng làm gì.

“Nguyên lai điện hạ vẫn còn cần ta.” Khuôn mặt Hề Phán có nét rất dịu dàng, mày liễu mắt hạnh, nếu được phục trang sang trọng chắc chắn sẽ toát ra mấy phần quý khí. Nàng cười với Cung Dư Mặc, nét cười vừa mừng rỡ vừa thoải mái.

Cung Dư Mặc lại là cười khổ, “Người cũng vậy, Tần Phong cũng vậy. Trong phủ của ta sao trên dưới đều là những người vừa thông minh lại vừa cố chấp thế này? Ta thà rằng mọi chuyện người đều không hiểu.”

Hề Phán cúi đầu che miệng cười, “Ai bảo chủ tử của chúng ta ôn nhu đa tình, thông minh tuyệt đỉnh lại thích giả hồ đồ. Nếu chúng thuộc hạ đều ngu dốt, chẳng phải uống công chủ tử dạy dỗ sao.” Dứt lời, nàng liền nhìn lên sân khấu, trên ấy đang đến đoạn Dương Phi cùng Tam Lang xa nhau, đào hát vung lên tay áo, hai người ôm nhau khóc ròng, “Chủ tử, ngài chọn sai kịch rồi.”

“Sai ư?”

“Đúng vậy...” Nàng nhìn Cung Dư Mặc, “Hề Phán dung mạo không được xinh đẹp như Đất Kỷ, xuất thân thấp hèn không so được với Trưởng Tôn Hoàng hậu, ngay cả Dương quý phi...” Trên sân khấu còn đang trình diễn tiết mục sinh tử tương luyện, nàng cười tự giễu, “Hề Phán cũng không dám so cùng... Điện hạ phải chọn tuồng Hán Vũ Đế cùng Vệ Tử Phu mới đúng chứ.”

(Vệ Tử Phu là hoàng hậu của Hán Vũ Đế, xuất thân bần hàn. Google để biết thêm chi tiết ^__^~)

Cung Dư Mặc nhìn bộ dáng nhu thuận của nàng, lắc đầu nói, “Hề Phán... người biết, ta... Người nguyện ý sao?”

Hề Phán suy nghĩ hồi lâu, thật ra đồng ý giúp Cung Dư Mặc, nàng cũng có tư tâm. Nàng biết Hề Sảnh vốn thích Tần Phong, nhưng tỷ muội nàng xuất thân thấp hèn, Tần Phong lại là thiếu gia của một đại gia tộc, cho dù Tần Phong có thích Hề Sảnh, cưới muội ấy về, thì muội ấy cũng chỉ có thể làm thiếp. Nhưng nếu Hề Sảnh có một tỷ phu là hoàng tử thì mọi chuyện lại khác.

“Hề Phán nguyện ý, mong điện hạ thành toàn.”

Cung Dư Mặc lúc này mới gật đầu, cũng nói thêm là nếu sau này Hề Phán gặp người mình thích, hẳn sẽ giúp nàng giải thích mọi chuyện.

“Tối rồi.” Thấy Hề Phán đỡ ra, Cung Dư Mặc kéo tay nàng, “Chút nữa ở yến tiệc cẩn thận đừng thất lễ.”

“Ta...”

Thấy Hề Phán có chút sợ sệt, nghĩ đến nàng cũng chưa từng đối mặt với trường hợp này, nếu lỡ có sai lầm gì thì thiệt nhất vẫn là nàng, Cung Dư Mặc liền xuống xe, tiến lên nói gì đó với thái tử, sau đó quay về bên xe.

“Được rồi, nàng trở về đi, nghỉ ngơi sớm một chút.” Dứt lời liền phân phó xa phu đánh xe quay về phủ.

“Hề Phán nàng ấy...” Thấy Cung Dư Mặc quay lại, Tiêu Vân Hiên bước đến hỏi.

Thấy Tiêu Vân Hiên ra vẻ khó hiểu, Cung Dư Mặc cười cười phất tay, “Ngoài trời gió lạnh, nàng ấy vừa nói với ta là đầu đau cực kỳ, sợ chút nữa có gì thất lễ, ta liền bảo nàng ấy trở về. Dù sao nàng ấy cũng đã bái kiến phụ hoàng mẫu hậu rồi, nên lần này có mặt hay không cũng không quan trọng.”

Tiêu Vân Hiên trầm tư trong chốc lát rồi cười nói, “Nhị điện hạ trước nay vẫn không thay đổi... Đối với tấu tử, thật sự là ôn nhu đến tận xương tủy.”

Thái tử Cung Dư Thư cũng nhào qua trêu ghẹo, “Đúng nha, ta cũng luôn thắc mắc vì sao hoàng đệ lại đối tốt với Vương phi như vậy, vì nàng mà bỏ hết bản tính phong lưu.”

Cung Dư Mặc chịu không nổi hai người trêu chọc, chấp tay nói, “Hoàng huynh, thái tử điện hạ, xin dừng chọc đệ nữa, chúng ta vào đi thôi, phụ hoàng chờ lâu lắm rồi.” Nói xong ba người liền cất bước, cùng hướng đến hậu điện nơi đã bày sẵn yến tiệc.

Chiều theo quy củ, thái tử sẽ đi đầu tiên, tiếp đó là Cung Dư Mặc, cuối cùng mới đến Tiêu Vân Hiên. Có điều lúc này mọi người đều hiểu, tiệc tẩy trần này là hoàng đế mở vì Tiêu Vân Hiên, lại cũng biết hẳn được hoàng đế yêu thương như con ruột, nên có thấy hấn sóng vai đi cùng Cung Dư Mặc cũng không ai quả trách. Mà lúc này Tiêu Vân Hiên lợi dụng tay áo của y phục mùa đông rộng thùng thình, nắm lấy tay Cung Dư Mặc.

Lúc Cung Dư Mặc nghiêng đầu nhìn hấn, cũng vừa lúc hấn đang nhìn sang, bốn mắt nhìn nhau, tựa hồ có thiên ngôn vạn ngữ muốn thốt ra, nhưng cuối cùng tất cả đều hóa thành tiểu ý, đọng lại trong đôi mắt sáng ngời.

Ca vũ thăng bình, mỹ nhân như vân, trường tុ đương không, tiểu nữ doanh doanh.

“Mấy năm nay Tiêu ái khanh ở biên quan có quen không?”

Hầu như lần nào trở về hoàng đế cũng hỏi hấn câu này. Nhưng Tiêu Vân Hiên biết, trong lời hỏi thăm đó ngoại trừ yêu thương như một trưởng bối dành cho hấn, chỉ sợ hoàng thượng càng muốn bù đắp cho năm xưa chưa từng mở miệng hỏi phụ thân câu này. Tiêu Vân Hiên cúi đầu bày tỏ kính trọng, đáp, “Bẩm bệ hạ, tất cả đều tốt, người không cần quá lo lắng.”

“Vậy là được rồi...” Hoàng đế gật đầu, ánh mắt nhìn Tiêu Vân Hiên tựa hồ có mang theo hơi nước, hải tử này tướng mạo chỉ có chút giống Tiêu Hoài Viễn, nhìn tổng thể hoàn toàn bất đồng.

Hoài Viễn của hấn, Tiêu Hoài Viễn độc nhất vô nhị trong thiên hạ, thật sự đã mất rồi...

Cung Dư Mặc liếc mắt nhìn, liền hiểu phụ hoàng đang nhớ lại chuyện cũ với Tiêu Hoài Viễn, đang muốn uống một chén rượu, đột nhiên bên tai nghe được ba chữ “Tiêu tướng quân”, nhìn sang, thì ra là Ninh Tu Phàm ngồi sau hấn đã có chút say men.

“Ha hả... phụ thân của Tiêu tướng quân, nhân tài kiệt xuất trăm năm hiếm gặp... Tiêu Hoài Viễn hai mươi bảy tuổi được phong Kiến Uy đại tướng quân, trở thành thống soái tối cao, nắm giữ binh mã thiên hạ.” Ninh Tu Phàm uống khá nhiều, ngữ điệu có chút lè nhè, ngay cả Cung Dư Mặc đi xuống đối chỗ với người bên cạnh hấn hấn cũng không hay biết, cứ thế nói huyền thuyên, “Nhưng hiện tại Tiêu tướng quân thì sao?” Hấn run run ngón tay chỉ vào Tiêu Vân Hiên đang trò chuyện cùng hoàng đế, “Tài năng còn không bằng cha hấn, vậy mà... hai mươi lăm tuổi lại được làm đại tướng quân.”

Cung Dư Mặc cười nhạt, người người đều biết đến bản lĩnh của Tiêu Hoài Viễn, nhưng lại không biết Tiêu Vân Hiên kỳ thực còn hơn Tiêu Hoài Viễn rất nhiều. Bất quá Cung Dư Mặc cũng không vội nói ra, hấn chỉ hiểu kỳ muốn biết Ninh Tu Phàm còn có lập luận gì, liền án binh bất động chờ nghe đối phương nói tiếp.

“Điều này chứng tỏ gì?... Chứng tỏ triều ta hết người rồi...” Ninh Tu Phàm dù say cũng hiểu được đây là những lời đại bất kính nên không có nói lớn, chỉ quay sang nói nhỏ vào tai Cung Dư Mặc, “Không ai biết đánh trận, không ai có khả năng đánh trận... Thời kỳ giáp vạ, không trâu bắt cho đi cày!”

(Ngày tám tháng ba, không trâu bắt chó đi cày: ý nói lúc đói kém, không có trâu thì đành bắt chó đi cày => ám chỉ Tiêu Vân Hiên không có tài, nhưng triều đình đã hết người nên mới được phong đại tướng quân)

Nghe đến đó Cung Dư Mặc nghĩ người này cũng có chút thú vị. Trong lúc mọi người đều tán thưởng Vân Hiên anh hùng xuất thiếu niên, người này chẳng những không hòa theo còn có thể lập luận theo cách nhìn riêng của mình. Cung Dư Mặc không muốn kinh động hấn, thế là cũng nhỏ giọng nói, “Vậy người có biết Hoắc Khứ Bệnh tướng quân không? Hoắc tướng quân chưa tới hai mươi bốn tuổi đã qua đời, nhưng hấn cũng đã lập nên chiến tích lưu danh sử sách, không phải sao?”

Ninh Tu Phàm hí mắt, dáng vẻ lông bông mà lúc lắc ngón tay, “Hoắc tướng quân dùng cái gì diệt Hung Nô? Người đem ông ta đến triều đại của hoàng đế chúng ta bây giờ xem? Không thích đánh trận cũng không muốn hi sinh, chờ người ta đến đánh mình mới đánh đại, cái gì mà lễ nghĩa chi bang... Hừ, cho dù có Hoắc Khứ Bệnh tái sinh cũng vô dụng. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu Hoắc Khứ Bệnh đúng là sinh ra ở thời của chúng ta, chỉ sợ có thể sống tới sáu mươi bốn tuổi luôn ấy chứ... hahaha.”

“Huynh đài nói chuyện cũng có chút đạo lý.” Cung Dư Mặc gật đầu, vẫn tiếp tục nhỏ giọng thì thầm, “Nhưng có một chuyện người vừa nói, ta không đồng ý.” Cung Dư Mặc nghĩ người này thích hợp, đáng giá để hắn bồi dưỡng thành lương tài.

“Chỗ nào?”

“Tiêu Vân Hiên sau này chắc chắn so với cha hắn còn lợi hại hơn.” Tiêu Hoài Viễn đứng là ‘nhất tướng công thành vạn cốt khô’, nhưng khi ông ấy chết đi liền không còn ai thay thế, nhưng Vân Hiên của mình lại biết bồi dưỡng một quân đoàn Hồ Lang. Vân Hiên không cách nào trở thành “long tướng” như phụ thân hắn, nhưng hắn có thể bồi dưỡng ra một quân đoàn còn dũng mãnh thiện chiến hơn cả cha hắn. “Lưỡng quân giao chiến, chỉ dựa vào một vị tướng lĩnh xuất sắc cũng vô dụng. Một con sư tử không thể ngăn cản tiến công, nhưng một đàn sói thì được. Đây chính là đạo lý đơn giản nhất, không phải sao?”

Nghe Cung Dư Mặc nói vậy, Ninh Tu Phàm suy nghĩ hồi lâu, nhưng vẫn có mấy phần không phục. “Đó đúng là một đạo lý đơn giản người người đều biết, nhưng Tiêu Vân Hiên chưa chắc đã biết.”

“Hắn biết.” Cung Dư Mặc giọng điệu tự hào, cười nói, “Bởi vì hắn cũng đã làm, Ninh Tu Phàm bằng nhân, Cung Dư Mặc thụ giáo.”

Nghe thế Ninh Tu Phàm đầu tiên là sửng sốt, sau đó chậm rãi quay đầu, thấy một đôi mắt nâu nhạt mang đầy tiểu ý nhìn mình, tựa như thu thủy, câu nhân động phách, một ngụm rượu nhất thời nuốt không xuống, chảy ra khóe miệng (aka nhìn mỹ nhân chảy nước miếng =))). Bỗng nhiên ý thức được mình thất thố, vội vã dùng tay áo lau miệng, trở lại bộ dáng công tử phong nhã, cuối người hành lễ với Cung Dư Mặc, “Hạ quan đường đột, thỉnh nhị điện hạ thứ tội.”

Cho dù có kiêu căng ngạo mạn cỡ nào, bản năng nhìn thấy hoàng tộc phục tùng vẫn muôn đời như một, Ninh Tu Phàm cúi đầu suy tư không biết mình đã nói những gì không nên nói rồi. Cung Dư Mặc chỉ cười, phát tay tỏ ý miễn lễ.

“Ninh bằng nhân đại danh như sấm bên tai, Dư Mặc ngưỡng mộ đã lâu, mong rằng bằng nhân nể mặt, ít ngày nữa đến phủ ta làm khách.”

“Vâng vâng vâng... Ninh Tu Phàm thụ sủng nhược kinh, mong rằng điện hạ bỏ qua tội thất lễ vừa rồi.” Vừa rồi mình nói thế chẳng khác nào đùa giỡn trên đầu hoàng tử gia! “Ngày sau nếu nhị điện hạ rảnh rỗi, Tu Phàm nhất định dâng môn bài phổng.”

(Dâng môn bài phổng: tự mình đến xin cầu kiến.)

Mà lúc này Tiêu Vân Hiên đang ngồi trên cao, nhìn xuống thấy hai người ngồi chung một chỗ nói qua nói lại gì đó, hơi hơi thù hằn hạ mi mắt, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao đi nữa, hiện tại hắn còn cả bụng câu hỏi, không cần lo lắng, không cần lo lắng... chỉ cần yến hội xong, hoàng đế rời đi là hắn có thể tìm Cung Dư Mặc hỏi cho rõ ràng.

17. Chương 16

Ban đêm, sau khi yến hội kết thúc hoàng đế còn muốn giữ Tiêu Vân Hiên lại nói chuyện, vì thế Cung Dư Mặc liền về phủ nghỉ ngơi trước.

“Tê người muốn đông chết ta a!”

Vừa chớp mắt ngủ một chút, lập tức đã bị thân thể lạnh lẽo tiến vào chăn làm đông lạnh mà tỉnh lại, “Người chưa tắm rửa sạch đã bò lên giường ta a.” Cung Dư Mặc bắt lấy cánh tay duỗi đến trên ngực mình, cũng là lạnh băng, liền trừng mắt nhìn đôi đồng tử nhiễm tiểu ý vô tội kia. Tiêu Vân Hiên cười nói, “Đã tắm rửa sạch sẽ rồi, bệ hạ để ta tắm rửa ở trong cung rồi mới trở về.”

“Tắm rửa trong cung có ích gì, một đường trở về không phải lại thành một thân bụi bặm? Đã tắm rửa ở đó rồi sao không ngủ lại trong cung luôn đi?” Vươn tay sờ sờ khuôn mặt lạnh lẽo vì trở về trong đêm, “Sạch, lạnh quá, có muốn ta gọi người mang nước vào cho người tẩy rửa trước hay không?”

“Không cần.” Trong chần thật ám, Tiêu Vân Hiên chui vào bên trong một chút, bàn tay được Cung Dư Mặc nắm lấy cảm thấy thực ấm áp, vươn qua hôn một cái lên mặt Cung Dư Mặc, “Dù sao lát nữa sẽ tắm lại.” Dứt lời thân thể liền dề lên, ngậm lấy đôi môi hắn, “Ta vừa rồi đã tẩy rất sạch sẽ.”

“... Tiểu sắc phiêi.” Cung Dư Mặc hơi nheo mắt trừng y, lập tức vươn tay ôm lấy đầu Vân Hiên, hai người ly biệt đã lâu, lập tức đốt lên hỏa nhiệt.

“Người muốn làm gì?” Cung Dư Mặc nhìn tư thế này, thừa dịp hôn môi, Tiêu Vân Hiên nằm úp sấp trên người hắn, hai tay chặt chẽ áp hai tay Dư Mặc tại hai bên tai.

Tiêu Vân Hiên hơi nheo mắt, “Vừa rồi ở trong đại điện, ngươi và bạch diện thư sinh kia nhưng thật ra rất thân thiết.” Nói xong cúi đầu cắn cắn xương quai xanh của Cung Dư Mặc, lại sợ làm đau hắn nên không dám thực sự dùng sức, “Ta ám chỉ cho ngươi nhiều như vậy ngươi cũng không để ý đến ta.”

Cung Dư Mặc nghe vậy liền phá lên cười, “Vân Hiên a Vân Hiên, ngươi đừng đoán già đoán non, ngứa... nha, cũng không kêu ngươi cắn xuống dưới a!” Nói xong giật giật vai, “Ta còn tưởng rằng... Ngươi sẽ hỏi chuyện Hê Phán trước chứ.” Dứt lời liền cảm giác được Tiêu Vân Hiên ngừng lại động tác, không bao lâu liền xoay người trượt xuống từ trên người hắn, hai người song song nằm ngửa, một tay vẫn nắm tay hắn, “Chuyện Hê Phán ... kỳ thực ta đã sớm nghĩ tới, vô luận như thế nào, ngươi đều cần nạp phi...”

“Nhưng Thiệu Vương thúc không có.” Cung Dư Mặc nhắc nhở nói.

Tiêu Vân Hiên hung hăng liếc mắt trừng hắn, “Vốn dĩ ban đầu ta rất khó chịu, bất quá trở về thấy Hê Phán không sống trong phòng ngươi, ngươi dù sao cũng... vẫn đang đợi ta. Coi như quên đi... Là Hê Phán luôn suy nghĩ vì người khác, cũng không phải, Hê Phán nàng...” Thấy chính y cũng không hiểu được mình đang nói gì, Cung Dư Mặc sờ sờ đầu y, “Ta chính là sợ ngươi nghĩ những điều loạn thất bát tao này, mới không dám nói sớm cho ngươi.” Nói rồi nghiêng thân ôm người kia vào trong lòng, “Ta cùng Hê Phán cái gì cũng không có, là ta nhờ nàng giúp ta, tạm giữ vị trí Vương phi này mà thôi.”

“Vì sao?”

Cung Dư Mặc cúi đầu nhìn đôi mắt người trong lòng, suy nghĩ hồi lâu mới lắc đầu, “Ta... còn chưa nghĩ muốn nói cho ngươi, chờ đến khi ngươi nên biết, ngươi sẽ biết. Ngươi chỉ cần làm tốt chuyện ta nói với ngươi là được.” Dứt lời hôn lên trán Vân Hiên, “Đã biết chưa? Ta sẽ không phụ ngươi... Đồng dạng, ngươi và ta ở bên nhau, chúng ta sẽ không phải hối hận.”

Tiêu Vân Hiên gật đầu, “Ta cho tới bây giờ không hối hận, tương lai càng sẽ không.” Lại ôm Dư Mặc cùng hôn môi, “Vậy thư sinh kia thì sao? Cũng không thể nói với ta sao?”

“Ha hã, ngươi sao vẫn nhớ thương Tu Phàm này nha?” Cung Dư Mặc điểm điểm mũi y, “Tiểu thổ sọt*.”

(*hũ dấm chua nhỏ ^^)

“Ta không nhỏ.” Tiêu Vân Hiên cắn cắn ngón tay hắn, “Ta hiện tại đã là đại tướng quân đại nguyên soái, lại nói tiếp ngươi vốn không lớn hơn ta mấy tháng. Tu Phàm... Tu Phàm kia là người nào? Trước kia cũng chưa thấy qua, là Tân khoa trúng cử lần này sao?”

Cung Dư Mặc gật đầu, “Tân khoa bảng nhãn, Trữ Tu Phàm, tướng mạo đúng là tinh tế khiến ta tức giận, bất quá tính tình thật ra rất phóng khoáng, ta... giữ hắn hữu dụng.”

Tiêu Vân Hiên đột nhiên lặng yên, hồi lâu mới nói, “Ngươi muốn thu nhận hắn làm việc cho mình? Ngươi không phải... còn không thích triều chính hơn cả Thiệu Vương gia sao? Sao nghĩ vậy... Ngươi muốn...”

“Hừ ” Cung Dư Mặc cười dài, dùng đầu ngón tay che lại miệng Tiêu Vân Hiên, “Vân Hiên, nhớ kỹ điều ta vừa nói với ngươi, ngươi chỉ cần làm tốt chuyện ta nói, chuyện khác, mặc kệ là chuyện gì đều không hỏi đến, đã biết rồi chứ?”

Vân Hiên nháy mắt mấy cái, khóe môi Cung Dư Mặc tản ra ý cười, đáy mắt lại là một mảnh trong trẻo lạnh lùng, ý tứ là chính mình không có được sự tín nhiệm hoàn toàn của hắn.

Đưa ra kết luận này nhiều ít khiến Tiêu Vân Hiên có chút nản lòng, bất quá y cũng biết, chỉ cần theo lời Cung Dư Mặc nói, một ngày nào đó người nọ sẽ hoàn toàn không phòng bị hiện ra ở trước mặt y. Tiêu Vân

Hiên, đúng là một người rất kiên trì, không phải sao?

Đem suy nghĩ không vui ném qua một bên, Tiêu Vân Hiên lần thứ hai nằm úp sấp trên người Cung Dư Mặc, tinh tế hôn mặt hắn, “Dư Mặc... Ta rất nhớ ngươi...”

Cung Dư Mặc cười xoay người đem y đặt ở dưới thân, “Ta cũng muốn ngươi... Vân Hiên, Vân Hiên...” Hắn gọi tên y, cánh tay không tự chủ siết càng thêm chặt, “Đừng hoài nghi được không, ngươi ngấm lại ngươi làm bao nhiêu sự tình, chúng ta mới bên nhau? Ta không có khả năng tùy tiện liền bị người khác bắt cóc mất, không phải sao?”

“Ta cũng chưa ngấm lại điều này.” Tiêu Vân Hiên xoa khuôn mặt Cung Dư Mặc, “Nhưng chỉ cần nghĩ... Dư Mặc ngươi khiến người chú ý yêu thích như vậy... Ta rất yên tâm về ngươi, nhưng với những người khác... Dư Mặc, làm sao đây, thật muốn khóa chặt ngươi tại bên người ta, mở mắt nhắm mắt đều là ngươi.”

“Sẽ.” Cung Dư Mặc bắt được đôi tay làm loạn trên mặt mình, “Sẽ có một ngày như vậy Vân Hiên, ta cam đoan, đến lúc đó ngươi đừng nói đầy mắt đều là ta nhìn đến phát ngán, là tốt rồi.” Vừa nói vừa hôn bàn tay kia. Trường kỳ huấn luyện, đôi tay kia mang các đốt ngón tay thô to, cũng không mềm mại, hơn nữa còn có vết chai rõ ràng.

Nhưng đây đều là Tiêu Vân Hiên, Tiêu Vân Hiên của hắn.

Người ích kỷ không có khả năng chỉ có một, Tiêu Vân Hiên muốn tìm cách khóa hắn tại bên người, Cung Dư Mặc nghĩ ý nghĩ của chính mình có thể càng điên cuồng hơn.

.....

Lần này Tiêu Vân Hiên đợi trong kinh đô khoảng chừng một tháng, tuy rằng y tấn chức đại tướng quân, thế nhưng biên cương an ổn tạm thời không có quân vụ khẩn cấp, cho nên chỉ nói cuối xuân vào hạ y mới xuất phát đi Nhận Môn Quan. Trải qua một mùa đông lạnh giá vô cùng, lại tới một mùa xuân hồi phục, phỏng chừng Đột Quyết trải qua một hồi như vậy sẽ lại bắt đầu rục rịch.

Tiêu Vân Hiên đi rồi, Cung Dư Mặc chính thức mời Trữ Tu Phàm qua phủ một lần, không lâu sau Trữ Tu Phàm đến Nội các thăm hỏi các học sĩ, bắt đầu năm mươi năm trăm nỗi quan trường của hắn. Rất nhiều năm sau, Trữ thừa tướng đã là lão nhân nhớ lại những năm tháng đi theo Cung Dư Mặc, chỉ than thở, “Liệt Võ đế vốn là đế vương kỳ tài, ta may mắn gặp được, mới biết... cái gì gọi là tài hoa ngút trời, cái gì gọi là... trời cao đất rộng.”

.....

“Chủ tử.” Tần Phong sải bước nhanh chóng tiến đến, “Chủ tử, tin tức tốt.”

“Nga?” Cung Dư Mặc buông sách trong tay, bắt tri bắt giác lại đã vào thu, “Tin tức tốt gì?”

“Tiêu tướng quân lúc này lại phá được tiến công của Đột Quyết.”

Cung Dư Mặc giương mắt, cũng không để tâm, “Điều này không phải tin tức rất bình thường sao? Khiến người cao hứng tới vậy?”

Tần Phong sững sốt, sờ sờ gáy, “Ta cho rằng chủ tử sẽ thật cao hứng.”

“Xích, ” Cung Dư Mặc bỏ lại sách trong tay đứng lên vận động tay chân, “Nếu Vân Hiên ngay cả chút bản lĩnh ấy cũng không có thì tốt rồi, ” nếu không phải bởi vì khắp cả nước chỉ có một Tiêu Vân Hiên có thể lĩnh binh, hắn đã sớm bảo y noi theo Phó Thanh Y, ngoan ngoãn ngồi trong phủ không đi nơi nào rồi, “Bắt quá gần đây nhiều lần chiến thắng cũng không thấy có thu hoạch gì lớn... Chỉ sợ không phải dấu hiệu tốt.”

“Vì sao?”

“Đột Quyết lần trước bị Tiêu Hoài Viễn đánh trọng thương nguyên khí, nhưng chúng ta đồng dạng cũng tổn thất thảm trọng, không có thừa thắng xông lên.” Cung Dư Mặc bước đi thong thả, vừa đi vừa nói chuyện, “Nhưng hôm nay bọn họ bắt đầu tổ chức thế tiến công, ta nghĩ, tân khả hân của Đột Quyết, là đang luyện binh.”

“Luyện binh!”

Cung Dư Mặc gật đầu, “Người hiểu rõ Đột Quyết chứ?” Thấy Tần Phong suy nghĩ hồi lâu mới lắc đầu, cười nói, “Người ta biết đến Đột Quyết bắt quá là trong tài liệu lịch sử từ tiền bối, tập tục, lịch sử, thậm chí hình dạng. Người có nghĩ tới hay không, vô luận là Đại Hi hay tiền triều... Chúng ta luôn khai chiến cùng Đột Quyết, vì cái gì?”

Thấy Tần Phong không trả lời, Cung Dư Mặc nói tiếp, “Ta nghĩ, nguyên nhân có hai. Thứ nhất, bọn họ quá thiếu thốn vật chất, Đột Quyết không bằng Thiên triều ta đất rộng vật nhiều, một mùa thu không thể gieo hạt thêm một mùa đông đại tuyết phong sơn có thể khiến bọn họ bị hủy diệt, vì thế, bọn họ chỉ có thể đi đánh cướp, cho dù sợ bọn họ có sống đầy đủ vẫn là muốn cướp đoạt càng nhiều, như vậy mới có được cảm giác an toàn, mới nghĩ chính mình cùng người nhà sẽ không chết. Điểm ấy ta nghĩ người cũng hiểu được.” Tần Phong gật đầu, Dư Mặc dừng một chút tiếp tục nói, “Thứ hai... Ta nghĩ tính tình người Đột Quyết và chúng ta không giống nhau. Bọn họ lớn lên trên lưng ngựa, chiến đấu là một trong những ý nghĩa sinh mệnh của bọn họ, nói cách khác... Nam nhân bọn họ, trừ bỏ chiến tranh, cái gì cũng sẽ không có.”

“Lời chủ tử... có vài phần đạo lý.” Tần Phong gật đầu, lập tức cả kinh nói, “Vậy ý tứ của chủ tử không phải nói... Tiếp theo, Tiêu tướng quân tuy rằng thắng nhiều, thế nhưng cũng không tạo thành tổn thất thực chất với bọn họ, cho nên... khả hãn Đột Quyết là dùng người của Tiêu tướng quân để luyện binh! Đợi bọn họ hồi phục sức mạnh, sẽ tiến công quy mô!”

“Đúng.”

“Vậy Tiêu tướng quân không phải rất nguy hiểm?”

“Vân Hiên nguy hiểm gì?”

“Bởi vì khả hãn hãn...”

Cung Dư Mặc cười lạnh một tiếng, “Người Đột Quyết dùng Tiêu Vân Hiên luyện binh, nói cách khác, Vân Hiên chỉ cần thông minh một chút cũng biết đây là cơ hội, cũng dùng người Đột Quyết luyện binh của chính mình chứ?” Nếu Tiêu Vân Hiên là một người ngu ngốc, nghĩ vài lần thắng lợi liền đã thỏa mãn, rồi nghĩ chính mình vô địch thiên hạ, như vậy đợi người Đột Quyết nghỉ ngơi dưỡng sức thời cơ chín muồi, nhất định là lúc bị giết không kịp trở tay... Nhưng nếu Vân Hiên sớm hiểu rõ ý đồ của Đột Quyết, tính toán ý đồ truyền đạt xuống cho người dưới, như vậy đến tột cùng ai được lợi nhiều hơn, còn chưa biết được.

Hắn ở hậu phương cũng có thể phân tích đến những điều này, nói vậy Vân Hiên tại tiền tuyến sẽ càng nhảy bén hơn hắn.

“Vậy... Chủ tử nghĩ Đột Quyết khôi phục đầy đủ khí lực, còn cần bao lâu?” Tần Phong đi theo phía sau Cung Dư Mặc thấp giọng hỏi.

“Khoảng chừng bốn năm đi.” Cung Dư Mặc buông thấp mi mắt, “Cho nên... trong vòng ba năm, kế hoạch của ta phải thực hiện toàn bộ.”

—

18. Chương 17

Hoàng Trị đế năm ba mươi. Tháng ba, phong Tiêu Vân Hiên vi Chấn uy tướng quân, hỏ phù hiệu lệnh trăm vạn tinh binh.

Hoàng Trị đế năm ba mươi mốt. Tháng năm, Trữ Tu Phàm đứng đầu nhóm đại học sĩ Nội các, tháng chín cùng năm, tổng quản đại nội thị vệ Tần Tín Nguyệt lần đầu mật hội cùng nhị hoàng tử Cung Dư Mặc.

Hoàng Trị đế năm ba mươi hai. Tháng mười một, Hoàng Trị đế bệnh nặng không lâm triều, Thái tử Cung Dư Thư đại diện quản lý triều chính.

Hoàng Trị đế năm ba mươi ba. Ngày hai bốn tháng một, nhị hoàng tử Cung Dư Mặc dẫn Thống lĩnh đại nội thị vệ Tần Tín Nguyệt bức vua thoái vị, nhốt Thái tử cùng Hoàng Trị đế tại Càn Thanh cung. Ngày tiếp theo triều đình một mảnh náo động, lại bị Trữ Tu Phàm dẫn đầu nhóm đại học sĩ Nội các liên can áp

chế. Tháng hai cùng năm, đệ nhất Nguyên soái Tiêu Vân Hiên về triều, mang hỏ phù quy hàng nhị hoàng tử.

Hoàng Trị đế năm ba mươi ba, ngày mười tám tháng hai, Hoàng Trị đế hạ chiếu thư, phế Thái tử đồng thời thoái vị, lập tân đế Cung Dư Mặc. Tân đế đăng cơ, sửa niên hiệu Liệt Võ.

Từ đó triều đình không còn ai dám nghi ngờ địa vị tân hoàng của Cung Dư Mặc, “Hoàng Võ chi loạn” trần ai lạc định, cuối cùng kết thúc.

Đóng lại đoạn lịch sử này, ghi chép cực ít, tựa như Sử quan đương triều của cũng không nguyện bước ra, đoạn tường thuật này có cực nhiều truyền kỳ cổ sự tại hậu thế, mặc dù thời điểm mọi người có thể xem nó thành cổ sự để bàn luận, nhân vật trong cổ sự cũng không biết đã chìm ngấp giữa cát vàng nơi nào.

Hiện tại tạm thời dừng lại cước bộ, chúng ta quay trở lại Hoàng Trị đế năm ba mươi ba, đầu tháng hai... Lại nhìn một lần, đoạn lịch sử gió cuốn mây trôi này.

.....

“Không có khả năng!”

Bàn tay Tiêu Vân Hiên run rẩy, kinh ngạc quá độ như khiến y đứng không vững phải vịn lấy cạnh bàn, sĩ quan phụ tá phía sau vội vàng bước lên phía trước hỏi, “Tướng quân, đã xảy ra chuyện gì? Thư tín đặc biệt từ kinh thành tới rốt cuộc nói gì?”

“Nhị hoàng tử bức vua thoái vị, khẩn cấp hồi kinh cần vương hộ giá.” Giấy trắng mực đen đặc biệt rõ ràng, Tiêu Vân Hiên đưa cho sĩ quan phụ tá xem, sĩ quan phụ tá xem xong kinh hãi nói, “Không có khả năng a, nhị hoàng tử... Nhị hoàng tử không giống người có dã tâm với thiên hạ a!”

“Đúng... Nhất định là lầm nơi nào rồi.” Sắc mặt Tiêu Vân Hiên trắng bệch. Cung Dư Mặc bức vua thoái vị, Cung Dư Mặc bức vua thoái vị rồi! Hắn cũng biết đây là trọng tội! “Không có khả năng! Dư Mặc... Dư Mặc ghét nhất bị những thứ này cuốn lấy, hắn từng nói ngôi vị hoàng đế căn bản là cái giường lửa, hắn không có khả năng tự mình nhảy vào hố lửa!”

Sĩ quan phụ tá xưa nay biết quan hệ giữa nhị hoàng tử cùng chủ soái mật thiết thân hậu, vì thế Tiêu Vân Hiên hô thẳng danh hào của Cung Dư Mặc cũng không kinh ngạc, chỉ nắm vai Vân Hiên, “Chẳng lẽ là thái tử làm khó hắn... Nhị hoàng tử vì muốn tự bảo vệ mình...”

“Không có khả năng,” Tiêu Vân Hiên lão đảo ngã ngồi xuống, “Thái tử diện hạ xưa nay thiện tâm, đối với Dư Mặc cũng là càng thêm thiên vị ... Không có khả năng sẽ hại hắn. Hơn nữa, hắn hiểu được từ trước đến nay Dư Mặc cùng ta đi lại thân thiết, nếu hắn có tình hại Dư Mặc ta đây nhất định không bỏ qua... Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng này.”

“Tướng quân, tạm dừng hoảng hốt.” Sĩ quan phụ tá thấy Tiêu Vân Hiên luôn luôn ung dung bình tĩnh, giờ đây lại mang dáng vẻ này không khỏi lắc đầu, “Quan tâm tất loạn, thư tín đặc biệt này từ kinh thành đưa đến nơi đây mất bảy ngày, có thể thấy được trạm dịch dọc đường vẫn chưa có biến cố. So với ngôi ở chỗ này phỏng đoán, không bằng tướng quân hồi kinh một chuyến, tất cả chân tướng sẽ rõ ràng.”

Tiêu Vân Hiên nghe nói vậy mãnh liệt ngừng đầu, tường tận suy nghĩ một chút, “Đúng vậy... Nếu quả thực là Dư Mặc bức vua thoái vị, vậy hắn sẽ phong tảo hoàng cung... Tin tức này sao có thể truyền tới đây? Lẽ nào, hắn là cố ý truyền tin tức ra? ... Vì sao đây? ... Truyền tin tức cho ta biết, ta nếu đã biết khẳng định sẽ...”

“Đúng!” Một hồi thì thầm tự hỏi tự đáp xong, Tiêu Vân Hiên đột nhiên đứng dậy, vỗ bàn, “Mau! Phân phó xuống dưới, ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất hồi kinh, cho trạm dịch dọc đường chuẩn bị ngựa tốt nhất cho ta!” Nói xong vội vã cởi ra áo giáp trên người.”Tướng quân muốn đi một mình?” Sĩ quan phụ tá thấy thể kinh hãi, “Nếu nhị hoàng tử thật...”

“Không có việc gì.” Tiêu Vân Hiên cởi áo giáp, nhanh chóng thay một kiện y phục nhẹ nhàng, “Ta không có việc gì.” Đang muốn tông cửa xông ra, lại bị sĩ quan phụ tá ngăn lại, “Người làm gì? Muốn kháng quân lệnh sao!?”

“Thuộc hạ không dám.” Sĩ quan phụ tá bắt đắc dĩ thở dài, “Thế nhưng tướng quân, mặc dù ngài một mình rời đi, dù sao cũng phải mang theo hổ phù chứ?”

Tiêu Vân Hiên nhìn hẩn, gật đầu, vội vã trở lại cầm lấy hổ phù, để vào bao da thiếp thân rồi vỗ vỗ vai sĩ quan phụ tá, “Trong khoảng thời gian này, ở đây giao cho người. Đừng quên điều ta đã nói với người.”

“Nhớ kỹ.” Sĩ quan phụ tá cười nói, “Nếu gặp Đột Quyết tập kích thì chu toàn cùng bọn hẩn, bảo hộ vật không bị cướp người không bị giết là được.”

Tiêu Vân Hiên nặng nề gật đầu, sĩ quan phụ tá này là một tay y đề bạt lên, mưu kế võ công cũng không thua y, đúng là y làm dựa theo yêu cầu của Cung Dư Mặc, bồi dưỡng một vài nhân tài mới có thể ủy thác trọng trách.

Thế nhưng Dư Mặc... Người rốt cuộc đang làm cái gì... Muốn làm cái gì? Mà ta lại đang làm gì?

.....

Một đường chạy vội, trong đầu Tiêu Vân Hiên loạn thành một đoàn, không biết chính mình đang suy nghĩ gì, chuyện gì cũng không thể nghĩ, y chỉ nhớ rõ tràn ngập trong đầu đều là nét mực mơ hồ trên thư tín kia, trên thư tín ba chữ phá lệ chói mắt nhị hoàng tử. Nhị hoàng tử... Cung Dư Mặc... Dư Mặc...

Mà khi y thực sự chạy tới kinh thành, thời điểm tại vương phủ Cung Dư Mặc, nhìn thấy người kia, lại thiếu chút nữa ngất đi.

Người kia đúng là Cung Dư Mặc?!

Người kia tê liệt ngồi trên ghế, khuôn mặt gầy cơ hồ hóp vào, trước mắt có bóng mờ nồng đậm sắc xanh đen, mà cặp nhãn châu động lòng người kia giờ đây phủ kín tơ máu đỏ hồng, đôi đồng tử thần thái phi dương lại trở nên vẩn đục không rõ, tưởng như đã mù.

Roi ngựa trong tay Tiêu Vân Hiên vô ý thức rơi xuống trên mặt đất, thanh âm mới khiến cho người nọ chú ý. Người nọ ngẩng đầu si ngốc nhìn y một cái, vô lực nở nụ cười, “Người đã đến rồi? Người tới... làm gì đây?”

Thanh âm khàn đặc, là loại mất giọng do thật lâu chưa từng uống nước mới có, khô khan thô ráp.

Nhưng thanh âm kia y nhận ra được, thanh âm dù thế nào cũng không nhớ lầm, “Dư Mặc!” Tiêu Vân Hiên phác qua quỳ gối bên người hẩn, hai tay run rẩy sờ khuôn mặt gầy trơ xương của Cung Dư Mặc, ngực từng đợt co rút kịch liệt, con mắt y lập tức đã ướt nước, “Dư Mặc người đã xảy ra chuyện gì... Người sao vậy... Sao lại thành như vậy...”

“Vân Hiên...”

“Đúng... Là ta.” Tiêu Vân Hiên nhìn hẩn cũng run rẩy giơ tay lên muốn chạm vào mình, liền vội vã cầm tay Cung Dư Mặc dán lên mặt mình, tay hẩn, bàn tay đã từng thon dài mà trắng nõn, hôm nay khô vàng thô ráp, “Ta đã trở về... Dư Mặc, ta ở chỗ này...”

Cung Dư Mặc ngơ ngác nhìn y, nháy mắt mấy cái, đột nhiên cười lạnh nói, “Người vì cái gì lại ở chỗ này?”

“Ta...”

“Người không phải nên ở Nhạn Môn Quan sao?”

“...” Tiêu Vân Hiên nhìn hẩn, một đôi mắt thấp nhuần nhìn dung nhan mơ hồ của người kia, “Là người gọi ta trở về a... Là người mong muốn ta trở về.” Người quá thông minh đều rất phức tạp, tỷ như Cung Dư Mặc, “Bởi vì người cần ta... cho nên gọi ta trở về, không phải sao?”

Xem ra dụng tâm mình cố ý đưa tin tức cho y biết, không ngờ đã bị phát hiện rồi. Cung Dư Mặc nghĩ. “Vậy người trở về làm gì a?” Hẩn cười nhạt, “Người là tới ‘cần vương’ bắt ta, hay là cùng ta tạo phản đây?”

Trong nháy mắt kia, Tiêu Vân Hiên đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều việc...

Vì cái gì Cung Dư Mặc bảo y đi làm nhiều chuyện như vậy nhưng chưa bao giờ nói cho y lý do, vì cái gì Cung Dư Mặc thà rằng để y hiểu lầm cũng không muốn làm sáng tỏ, vì cái gì y luôn cảm thấy bản thân không có cách nào hoàn toàn có được tín nhiệm của Cung Dư Mặc.

Tiêu Vân Hiên mở bàn tay Cung Dư Mặc ra, dán ở trên mặt mình vuốt nhẹ nhàng, y cười nhìn Cung Dư Mặc, nhìn chăm chú đôi con ngươi màu nâu nhạt lại khàn khàn này.

Y nói, “Dư Mặc, ta là tới giúp người.”

Người cần người đến cần vương, như vậy ta giúp người, người muốn người thần phục, như vậy ta giúp người...

Mà những lời này phảng phất như ma chú, ý cười của Tiêu Vân Hiên càng sâu, y lại thấy được chính mình từ đôi con ngươi vẫn đục kia. Nhìn Cung Dư Mặc dần dần khôi phục thanh tỉnh, Tiêu Vân Hiên cười tiếp tục cọ cọ tay hắn, mà Cung Dư Mặc đột nhiên đứng dậy, vừa mới đứng dậy lại quỵ xuống, ngồi xổm mặt đối mặt cùng Tiêu Vân Hiên.

Sắc trời đã tối sầm, tia sáng mờ ảo thâm trầm, hắn lại nương theo ánh sáng trầm ám kia tỉ mỉ quan sát nam nhân phong trần mệt mỏi trước mắt này, hồi lâu sau đột nhiên khó kìm lòng ôm lấy cổ y, dùng sức lực lớn nhất của mình ôm y, “Vân Hiên... Vân Hiên... Người trở về thật là tốt...” Hắn nghĩ tự mình vũ trang đoạt vị, gần đây luôn nỗ lực dựng thẳng gai góc đầy người, mà giờ khắc này cuối cùng có thể dễ dàng đoạt được trong chốc lát, cả người đều xụi lơ rồi.

“Dư Mặc!” Cảm giác được người trên thân đột nhiên trở nên nặng nề, Tiêu Vân Hiên bật người vươn tay đỡ được thân thể xụi lơ của Cung Dư Mặc, cách y phục cũng có thể cảm nhận được đầu khớp xương của hắn, mũi lập tức chua xót, ngực hung hăng thắt chặt, “Dư Mặc...” y vươn tay vỗ về mái tóc hắn, trấn an nam nhân đang ghé vào trên người y tìm kiếm an ủi, “Xin lỗi Dư Mặc... Ta về trễ...”

Nếu như có thể trở về sớm một chút, Cung Dư Mặc có lẽ sẽ không như vậy...

“Đúng vậy... cũng mười bốn ngày rồi người mới ” Cung Dư Mặc lúc đầu còn có vài phần trêu đùa, nói đến phân nửa bỗng nhiên nhớ tới gì đó, vội vã dựng thẳng dậy từ trên người Tiêu Vân Hiên, hai tay nắm bờ vai y vẻ mặt khiếp sợ, “Sao... Xảy ra chuyện gì?” Tiêu Vân Hiên khó hiểu, vừa còn rất tốt, sao lại...

“Mười bốn ngày!?” Cung Dư Mặc kinh hãi, tiếp theo liền giận dữ, “Từ khi tin tức truyền ra đến bây giờ mới mười bốn ngày! Tin tức truyền đi mất bảy ngày, dùng chính là mười người chẳng phân biệt ngày đêm đổi ngựa mà đi! Người sao có thể chỉ dùng bảy ngày là có thể trở về rồi!?”

“Ta...” Trên mặt Tiêu Vân Hiên trở nên nan kham, đang muốn trốn lại bị Cung Dư Mặc áp xuống sờ soạng nắm lấy đại thối nội trặc* (*sườn trong bắp đùi a).

Vừa không có chú ý tới, Cung Dư Mặc khiếp sợ nhìn từng vết máu ảm ướt trên tay, nghĩ đến y là như thế nào chịu đựng một người thay ngựa ngày đêm chạy gấp trở về, tay không tự chủ mà run rẩy, “Tần Phong! Tần Phong Tần Phong!! Nhanh vào đây!”

“Vâng!” Tần Phong tức khắc xuất hiện ngay sau cửa, vừa chấp tay hỏi, “Chủ tử có gì phân phó?”

“Mau! Mau tới đây cùng ta đỡ Vân Hiên tới giường nằm!” Cung Dư Mặc dứt lời nhấc lên một cánh tay Tiêu Vân Hiên, nếu là bình thường hắn tất nhiên một người liền có thể ôm Tiêu Vân Hiên lên giường, nhưng hắn cũng đã vài ngày không nghỉ ngơi tốt, đành phải mượn tay Tần Phong, mặc dù Vân Hiên từ chối, bất quá bọn họ hai người đã đỡ được người tới trên giường, để y nằm úp sấp, cởi quần xuống vừa nhìn. Tiêu Vân Hiên đại thối nội trặc thậm chí bên trong cẳng chân đều đã bị chà xát đến huyết nhục mơ hồ, cái móng cũng là một mảnh huyết hồng.

“Này...” Tần Phong kinh ngạc nhìn Tiêu Vân Hiên thảm trạng như vậy, phản ứng trước một bước so với Cung Dư Mặc, cao giọng nói, “Ta đi lấy được thỉnh ngự y qua đây!” Dứt lời tông cửa xong ra.

“Như vậy thật mất mặt... thoát quần trước mặt Tần Phong.” Cảm giác được sau khi Tần Phong đi ra ngoài, bầu không khí cũng rất cứng nhắc, Tiêu Vân Hiên giả bộ thoải mái mà nói, “Kỳ thực cũng không phải ... đau đớn như vậy! Đau đau đau đau đau! Dư Mặc người chộc thêm một chút, không bằng đánh ta một phát cho ta hôn mê đi!”

“Ai bảo người cậy mạnh!” Cung Dư Mặc cắn răng oán hận mà nói, “Chân của người nếu bị phế thì phải làm sao!”

“Nhưng người vừa còn đang oán giận... nói ta trở về chậm a...” Tiêu Vân Hiên cúi đầu vào gối đầu nhỏ giọng nói thầm, nhưng không tránh được lỗ tai Cung Dư Mặc, Cung Dư Mặc cất cao âm điệu nói, “Người nói gì...”

“Không không không... Không có gì...” Lúc này còn không ngậm miệng không phải muốn chết sao? Tiêu Vân Hiên nhún nhún vai, Cung Dư Mặc ngồi vào bên giường, sờ sờ mặt y, “Đau lắm sao?”

Vân Hiên nhìn hắn, qua một hồi lâu mới nói, “Đau, đau đến bỏng rát, giống như đang bị lửa thiêu, nhưng vừa rồi một chút cũng không cảm thấy đau.”

“Đó là người trì độn thái quá.” Dư Mặc cười bóp bóp mũi y, mà Tiêu Vân Hiên lắc đầu, nghiêm trang nói, “Bởi vì vừa rồi nơi này càng đau, ” y hơi hơi động thân thể, một tay sờ ngực chính mình, “Dọc đường chạy về đều thầm nghĩ đến người nên không cảm thấy, vừa nhìn thấy người, thấy người thành như vậy... Ở đây đau vô cùng lợi hại... Đau đến mức ta cũng đã quên trên đùi có đau hay không rồi.”

Cung Dư Mặc nhìn y, nhìn một đôi đồng tử ướt át, một lúc lâu cúi người hôn lên khóe mắt y, “Vân Hiên... Người biết không ta một mực chờ người. Ta kỳ thực rất sợ, ta sợ người tới chỉ trích ta, ta sợ người sẽ theo chân bọn họ dùng một đồng lý pháp tới mắng chửi ta...”

“Sẽ không.” Tiêu Vân Hiên cầm tay hắn, nghiêm túc nói, “Thành thật mà nói, thời điểm ta tới nghĩ tới... Nếu như người thực sự bức vua thoái vị rồi, người là nghịch tặc người muốn nguy hại muôn dân trăm họ, ta nên lo liệu làm sao? Muốn giết người sau đó tự sát sao? ... Nhưng ta vừa thấy người, ta chỉ biết ta không nên nghĩ như thế.”

“Cung Dư Mặc vẫn là Cung Dư Mặc ta nhận thức kia, ” y hôn lên Cung Dư Mặc ngón tay khô vàng, “Ôn nhu mà nhân từ Dư Mặc.”

—

19. Chương 18

Khi Ngự y chạy tới, vết máu dưới thân Vân Hiên đã được rửa sạch qua, chỉ lộ ra vết thương nộn hồng mà dữ tợn. Lão ngự y vẫn là tương đối lão luyện, liếc mắt liền nhìn ra là vết thương gì, vội vã mở hòm thuốc, đơn giản thượng dược cầm máu trước, rồi mới huy bút viết xuống một phương thuốc kêu được đồng đi nấu được.

“Vân Hiên hẩn...”

“Không có gì đáng ngại.” Ngự y thấy hình dạng Cung Dư Mặc một bộ mơ màng muốn ngã, lắc đầu, “Không có thương kinh động cốt, an dưỡng trên giường một thời gian ngài ấy liền có thể khỏi hẩn, nhị... Nhị điện hạ chớ lo lắng.”

Cung Dư Mặc chấp tay thở dài nói, “Làm phiền...”

“Là hạ quan nên làm.” Ngự y gật đầu, qua hồi lâu mới than một hơi nói, “Điện hạ... Ngài cũng xin bảo trọng thân thể. Gần đây... ngày lạnh sương nhiều a...”

“...” Cung Dư Mặc nhìn lão ngự y, cười khổ nói, “Thân thể Phụ hoàng còn nhờ cậy ngài điều dưỡng, Dư Mặc liền phải người tiễn ngài trở lại.”

Ngự y thấy thế cũng hiểu được chính mình nhiều lời vô ích, liền lắc đầu, thở dài một tiếng đi ra cửa.

“Bệ hạ... trọng bệnh là thật?” Tiêu Vân Hiên lúc này mới nhẹ nhàng mở miệng hỏi. Cung Dư Mặc trầm trọng gật đầu, đi qua giúp Vân Hiên vuốt lại mái tóc, “Người đừng suy nghĩ nhiều... Hảo hảo ngủ một giấc, thân thể người cũng sắp bị đào rỗng rồi.”

“Ta nghĩ người mới là sắp bị đào rỗng đấy.” Tiêu Vân Hiên cầm tay hắn, “Người cũng nghỉ ngơi sớm một chút.”

Cung Dư Mặc gật đầu, lập tức đứng dậy đi tới bên cửa sổ. Đêm càng thêm sâu.

Tiêu Vân Hiên cảm giác mình đã ngủ rất lâu, lâu đến khi y tỉnh lại sắc trời lại là hôn hôn trầm trầm, mà bao tử đã đói đến cô cô kêu vang.

“Hề Thiển... Tần Phong... Có người không?”

“Tiêu tướng quân.” Tần Phong đẩy cửa vào, “Ngài tỉnh rồi? Có gì không thoải mái sao?”

Tiêu Vân Hiên lắc đầu, có chút ngại ngùng cười nói, “Ta đã đói bụng rồi, có thể chuẩn bị cho ta chút đồ ăn sao?”

Tần Phong nghe lời này liền cười nói, “Sớm chuẩn bị tốt rồi, không biết khi nào ngài tỉnh, Hề Thiển vẫn luôn hâm nóng. Biết ngài đã đói đến lợi hại... Thế nhưng...” Hắn muốn nói lại thôi, vươn cổ qua nhìn một chút bàn tọa* thụ thương của Tiêu Vân Hiên, ách... vị trí rất xấu hổ a, “Ngự y đã phân phó... Ngài gần đây chỉ có thể ăn nhẹ chút thức ăn lỏng.”

(*mông)

Bị hắn nhìn có vài phần dở khóc dở cười, Tiêu Vân Hiên ghé vào trên giường, y trường kỳ chinh chiến luôn thích đồ ăn chua cay, “Được, ai kêu ta hiện tại là người bệnh chứ.”

Tần Phong nở nụ cười, gật đầu liền đi ra ngoài, một lát sau trong tay bưng một chén cháo trắng trở về.

“Tiêu tướng quân... việc này sợ rằng bất tiện.” Tần Phong khó xử cười nhìn Tiêu Vân Hiên giãy dụa muốn ngồi dậy tự mình ăn cháo, hắn bưng bát ngồi ở đầu giường, “Thuộc hạ dứt cho ngài đi.” Thẳng đến lúc này Tiêu Vân Hiên mới phát hiện bảy ngày bảy đêm bốn ba, cho tới bây giờ tay y còn đang run rẩy không thể khống chế, bất đắc dĩ mà gật đầu, ngoan ngoãn để hắn dứt xong.

Sau khi ăn xong Tiêu Vân Hiên mới nhớ tới hỏi giờ là khi nào rồi, Tần Phong nói y ngủ chỉ một ngày đêm y mới gật đầu, lập tức hỏi, “Dư Mặc đâu?” Đúng vậy, nơi này là phủ đệ của nhị hoàng tử, người dứt cháo cho y hẳn là Cung Dư Mặc mà không phải Tần Phong, hắn đã đi nơi nào?

Nhắc tới danh tự Cung Dư Mặc, mặt Tần liền tối sầm lại, “Chủ tử... Chủ tử còn chưa trở về...”

“Còn chưa trở về?”

“Tiêu tướng quân! Cầu ngài, cứu chủ tử a!” Tần Phong đột nhiên quỳ xuống bên giường lớn tiếng kêu, vừa nói vừa hướng Tiêu Vân Hiên dập đầu.

“Cái gì?” Tiêu Vân Hiên bị bộ dạng này của hắn hù dọa đến, vội vã bò đến mép giường dìu hắn, “Người đừng... Tần Phong người nói rõ ràng! Cái gì bảo muốn ta cứu Dư Mặc? ! Dư Mặc xảy ra chuyện gì? !” Tần Phong bị y túm chặt cánh tay, quỳ trên mặt đất con mắt hồng như sắp khóc, “Từ sau khi bức vua thoái vị... Chủ tử ban ngày cùng Trữ đại nhân thương thảo quốc sự ổn định triều đình, ban đêm... ban đêm thì quỳ gối bên ngoài tấm cung hoàng thượng. Tiêu tướng quân, thời điểm ngài trở về có thể thấy chủ tử ở trong phủ là bởi vì ngày hôm qua chủ tử té xỉu ở ngự thư phòng... Là Trữ đại nhân phái người đuổi về đây!”

Tiêu Vân Hiên cơ hồ ngây dại y nghĩ tới Cung Dư Mặc có lẽ sẽ dẫn vật chính mình, nhưng không nghĩ tới hắn muốn làm đến trình độ này!

“Vây... vây hiện tại hắn...”

“Chủ tử lúc này lại... sợ rằng lại quỳ gối tại Càn Thanh cung a.”

“Các người sao không khuyên ngăn hắn! ?”

“Khuyên... dùng mệnh khuyên đều vô dụng... Chủ tử nói nếu trong chúng ta có người theo hắn, chúng ta quỳ một canh giờ hắn liền quỳ hai canh giờ... Chúng ta nếu dám để cho chính mình thụ thương, hắn khiến chính mình thụ thương gấp bội.” Tần Phong nói lại nói, hai giọt nước mắt lớn rớt xuống, hắn vội vã gật đi, “Chúng ta cũng không dám... Tiêu tướng quân ngài cũng biết, tính tình của chủ tử...”

“Cầm y phục đến!” Tiêu Vân Hiên từng ngậm từng ngậm thở dốc, ngón tay nắm chặt mép giường đã trở nên trắng bệch, trên mặt một tia huyết sắc cũng không có, y nói với Tần Phong, “Mau cầm y phục đến cho ta, ta muốn đi ra ngoài!” Dứt lời liền muốn xuống giường.

“Không được a Tiều tướng quân!” Tần Phong vội vã ngăn cản hẳn, ” Vết thương của ngài... Hơn nữa chủ tử nếu thấy ngài nhất định sẽ mất hứng!”

Tiêu Vân Hiên chống đỡ mình miễn cưỡng đứng vững, y lắc đầu, “Không phải... Ta không phải đi tìm Dư Mặc. Chuẩn bị kiệu... Ta muốn đi Thiều vương phủ... Ta muốn gặp Phó bá gia, muốn gặp Thiều Vương gia!”

Khi Tiêu Vân Hiên lao đảo đến Thiều vương phủ, sắc trời đã đen, Phó Thanh Y cùng Cung Mộc Thiên đều đang ở thư phòng. Phó Thanh Y thấy y câu đầu tiên nói đó là, “Ta nghĩ... Lúc này người cũng nên tới tìm ta rồi, chỉ là người so với ta tưởng tượng còn chặt vật hơn.”

“Phó thúc thúc...” Lập tức chỉ có ba người, Tiêu Vân Hiên bước qua, một quỳ lạy ngã xuống trước mặt Phó Thanh Y, “Phó thúc thúc... Ta biết giờ đây nếu như còn có ai có thể cải biến cục diện này, người nọ nhất định là người, đúng hay không... Van cầu người, nói cho ta biết phải làm sao đây...”

Phó Thanh Y nhún mày dịu y đứng lên, lắc đầu, “Vân Hiên, ta đoán đến người sẽ tìm đến ta... Nhưng ta chỉ có thể nói, người tìm đến ta vô ích.”

“Thế nhưng! ” không đợi Tiêu Vân Hiên mở miệng, Phó Thanh Y lại nói, “Người lúc này không nên tại Thiều vương phủ, người hẳn là đi Hoàng cung.”

“Không... Ta đi rồi Dư Mặc sẽ tức giận, ta biết...”

Phó Thanh Y như cũ lắc đầu cười khổ nói, “Người hẳn là đến hoàng cung, nhưng không phải đi tìm nhị hoàng tử, người người muốn tìm, là Hoàng thượng.”

“Thanh Y!” Nghe được hẳn nói lời này, Cung Mộc Thiên một bên ngồi không yên, đứng lên đi qua, “Người đang nói gì? ... Vân Hiên sao có thể đi tìm hoàng huynh! ? Hoàng huynh... Hoàng huynh còn chờ y đến cần vương chi quân* a! Người bảo y đi...” Nói xong nhìn mắt Tiêu Vân Hiên, thấp giọng nói, “Hoàng huynh chẳng phải là càng thương tâm? !”

(*tận trung xả thân vì vua, cứu vua)

“Thế nhưng việc đã đến nước này... Chỉ có hai người có thể khuyên hoàng thượng tha thứ cho nhị hoàng tử, Vân Hiên chính là thứ nhất.”

“Ta?” Tiêu Vân Hiên không dám tưởng tượng... Y có thể khuyên hoàng thượng! ? Chỉ sợ theo như lời Thiều vương...y đi rồi, hoàng thượng trái lại càng hận Dư Mặc! Thế nhưng Phó Thanh Y từ trước đến nay đều... Y do dự một chút, hỏi, “Ta đi diện thánh... Nhưng muốn ta nói gì đây?”

Phó Thanh Y cười nói, “Cái này ta cũng không thể dạy người.”

“Ta đây nói ” cái gì.

“Người vì cái gì hồi kinh? Người là đến làm gì? Người dựa vào cái gì mà làm vậy?” Phó Thanh Y đỡ y đi ra ngoài, một đường đi một đường hỏi, “Hiểu rõ những điều này, sau đó nói cho hoàng thượng.” Cung Mộc Thiên đi theo bọn họ, cước bộ dừng lại phút chốc, nhưng chỉ một cái chớp mắt, sau lại cùng đi tới.

“... Như vậy là được?” Tiêu Vân Hiên nửa tin nửa ngờ.

Phó Thanh Y lắc đầu, “Có thể chưa đủ, thế nhưng khẳng định có hiệu quả. Mặc dù không thể nói động hoàng thượng, người cũng có thể khuyên nhị hoàng tử thôi dần vất chính mình a.” Hắn cười dịu y lên xe ngựa, “Nhị hoàng tử dùng tự thân để uy hiếp các người, mà người không thể dùng chính mình uy hiếp trở lại sao?” Dứt lời nói với Tần Phong đang đánh xe “Đi hoàng cung” .

Tần Phong nửa tin nửa ngờ mà quay đầu nhìn Tiêu Vân Hiên, đột nhiên Tiêu Vân Hiên dường như suy nghĩ cẩn thận gì đó mà nở nụ cười, y hướng Tần Phong gật đầu, “Đi hoàng cung!”

Một trận tiếng ngựa hí vang dài, xe ngựa chở Tiêu Vân Hiên từ Thiều vương phủ chạy nhanh về phía hoàng cung.

“Trời lạnh rồi, vào đi thôi.” Phó Thanh Y quay đầu lại, lôi kéo ngoại y trên người Cung Mộc Thiên, Cung Mộc Thiên bất đắc dĩ cười cười lắc đầu, “Hoàng huynh lần này cũng bị người tính kế.”

Phó Thanh Y cúi đầu cười, “Ta là đang giúp hẳn.” Nói rồi hai người sóng vai đi vào trong phòng.

“Người biết rõ Tiêu Hoài Viễn là cái giằm trong lòng hắc hổ không xong... Còn muốn mượn Tiêu Vân Hiên đi kích thích hắc hổ, không sợ phản hiệu quả sao?”

“Ta mới vừa nói rồi, muốn cho hoàng thượng cải biến tâm ý, có hai người trọng yếu.”

“Thứ nhất là Tiêu Vân Hiên.” Cung Mộc Thiên nhìn Phó Thanh Y bên người, cảm thán gia hỏa này tuổi tác càng lớn, trái lại tính tình càng tinh ranh hơn, “Mà một người, là ta, đúng không?”

Phó Thanh Y nở nụ cười, một đôi nhãn châu như mực mang theo ý cười nhìn hắc hổ, “Đương nhiên. Đến hôm nay, chỉ có nhi tử của Hoài Viễn hắc hổ cảm thấy thua thiệt, cùng hoàng đế hắc hổ tín nhiệm nhất, mới có thể nói động hắc hổ.”

“Người muốn giúp Dư Mặc?” Trở lại trong phòng, Cung Mộc Thiên trở tay đóng cửa lại, hỏi, “Cho nên hiện tại người thuyết phục ta trước.”

Phó Thanh Y gật đầu, ngồi vào trước bàn tròn bắt đầu pha trà, “Ta muốn giúp nhị hoàng tử, cũng muốn giúp Tiêu Vân Hiên.”

“Quần sự tình này... không phải tác phong của người.” Cung Mộc Thiên đi qua ngồi xuống, “Nói cho ta biết, vì cái gì.”

“Bởi vì ta thiếu Tiêu gia một nhân tình rất lớn.” Phó Thanh Y cười nói, bắt đầu nấu nước, cầm tay Cung Mộc Thiên, “Hơn nữa ta hiểu được người yêu thương Dư Mặc, hài tử kia là người nhìn lớn lên. Hiện tại hắc hổ như vậy, người kỳ thực rất khó chịu...”

Cung Mộc Thiên nhéo nhéo bàn tay trong tay mình, yên lặng gật đầu. Hắc hổ lúc trước lựa chọn Phó Thanh Y thì biết chính mình sẽ không có con nối dòng, cho nên xem tiểu nhi tử của hoàng huynh như thân nhi tử mà sủng ái.

“Được rồi... Vậy người nói một chút, ta vì cái gì sẽ là người trọng yếu thứ hai.”

“Àn? Người không phải đã đã biết sao?”

“Biết gì?” Cung Mộc Thiên suy nghĩ một chút, “Vừa ta nói ta là người thứ hai, là nhìn người cười nên sinh nghi như vậy.”

“... Ta cười thành loại nào?”

“Àn.” Cung Mộc Thiên trầm trọng gật đầu, “Chính là dáng dấp mỗi khi người đem chủ ý đánh tới trên người ta.”

20. Chương 19

Bởi vì có Tần Phong, cho nên Tiêu Vân Hiên tiến nhập hoàng cung không có trở ngại, chỉ nghe thấy bên ngoài, đại nội thị vệ thống lĩnh Tần Tín Nguyệt nói với Tần Phong, “Vẫn còn như vậy... Ai đến khuyên thì nổi giận với người đó, bất quá cũng may buổi trưa hôm nay nghỉ ngơi một hồi, bữa tối cũng dùng một chút.”

Tiêu Vân Hiên ở trong xe ngựa không thể ngồi đành phải nằm sấp, thật vất vả xe ngựa mới ngừng lại, Tần Phong liền qua địu y xuống xe, y vừa ngừng đầu, đã tới trước cửa.

“Tiêu tướng quân, ngài cũng hiểu được... Ngự tiền chỉ có thể đi bộ, ta đỡ ngài đi qua.”

Tiêu Vân Hiên gật đầu, lúc này y cần bảo tồn thể lực, cộng thêm nửa người dưới vẫn đau đớn bồng rất như cũ, cho nên cũng không từ chối, nửa tựa ở trên người Tần Phong từng bước một đi vào, mà thời điểm trên đường qua đại điện đi vào Càn Thanh cung, tại Khởi Cư thánh, liền thấy bóng người quỳ dưới bậc thang.

“Dư Mặc!” Trong nháy mắt thấy Cung Dư Mặc, Tiêu Vân Hiên vội vã chạy qua, “Dư Mặc...” Hắc hổ đã từng chính là nhị hoàng tử cao quý nhất, hôm nay về mặt đồ dẫn mà quỳ ở chỗ này, Vân Hiên nửa quỳ tại bên người hắc hổ, nhìn hình dáng hắc hổ vành mắt liền đỏ lên, “Dư Mặc.”

“Thương thế của người tốt rồi?” Cung Dư Mặc như đã sớm ngờ tới y sẽ đến, không chớp mắt không nhúc nhích hỏi, “Hay là ngay cả người cũng không nghe ta nói?”

Nghe đến thanh âm băng lãnh tựa đêm đông như vậy Tiêu Vân Hiên mới hồi phục tinh thần lại, nhớ tới lời Phó Thanh Y dặn dò, vội vã nói với Dư Mặc, “Ta là đến tìm hoàng thượng.” Lời này mới khiến Cung Dư Mặc không thể tin, hoài nghi quay đầu nhìn y. Tiêu Vân Hiên gật đầu, “Dư Mặc, để ta đi vào được không? Ta muốn gặp hoàng thượng.”

Suy nghĩ chỉ chốc lát, Cung Dư Mặc gần như không thể nhìn ra mà gật đầu, rồi sau đó lại xoay qua ... Đi, quỳ thẳng.

Tiêu Vân Hiên nhìn hẩn thật sâu, do dự một chút, đem áo choàng của mình khoác lên trên người hẩn, “Vậy ta đi vào.” Dứt lời đứng dậy đi về phía bậc thang.

.....

“Phụ hoàng... Được được rồi.”

Trong đại điện như cũ cung vàng điện ngọc đèn đuốc sáng trưng, từng đợt tiếng ho khan quanh quẩn tại đại sảnh rộng lớn trống không, hoàng đế nằm trên tấm thảm da hổ tinh xảo, thái tử ở một bên bưng chén thuốc đưa qua.

“Không muốn...”

“Phụ hoàng, nếu không uống được, tối nay lại không thể an tĩnh.”

“Khụ khụ... Trẫm... Trẫm đã sớm không an tĩnh rồi... Khụ khụ, Dư Thư... Người lui xuống đi.” Hoàng đế phát tay, “Trẫm... Không muốn thấy bất luận kẻ nào.”

Thái tử Cung Dư Thư cúi đầu lặng yên chốc lát, vẫn là quyết định thuận theo, sau khi hướng hoàng đế hành lễ liền khom người lui ra ngoài. Hẩn đang suy nghĩ, vô luận như thế nào, đêm nay nhất định phải khiến phụ hoàng uống xong dược này, không chỉ là thân thể phụ hoàng sẽ chịu đựng không được, đang lúc hẩn tự hỏi làm sao khuyên nhủ, trước mặt có một người hẩn không tưởng được đi tới.

“Thái tử điện hạ.” Tiêu Vân Hiên hành lễ.

Cung Dư Thư thấy Tiêu Vân Hiên đầu tiên là sững sốt, tính tính thời gian lại nhìn hình dạng này của y, nghĩ đến Cần Vương chi quân là đã vô vọng, “Tiêu tướng quân không cần bái ta. Xin đứng lên.” Thái tử vẫn mang dáng dấp lúc trước, cười yếu ớt đưa tay nâng y dậy vốn dĩ hẩn chưa từng trông cậy Tiêu Vân Hiên sẽ đến giải vây cho hẩn cùng phụ hoàng. Tâm tư kín đáo như Cung Dư Mặc, sao có thể ở tình huống không có quân lực hỗ trợ mà tùy tiện bức vua thoái vị, nói vậy Tiêu Vân Hiên vốn là đồng đảng của hẩn.

Thấy thần sắc Cung Dư Thư, Tiêu Vân Hiên thấy hổ thẹn cùng khó chịu nói không nên lời, y còn như vậy, Cung Dư Mặc quỳ ở bên ngoài đang chịu bao nhiêu dày vò nội tâm. Tiêu Vân Hiên thở dài thật sâu, nhìn Cung Dư Thư, “Thái tử điện hạ... Hạ quan... Hạ quan không biết phải giải thích ra sao... Nhưng... Nhưng...”

“Người cùng nhị hoàng đệ như nhau, ” Cung Dư Thư cười cười nói, “Hẩn quỳ ở bên kia mấy ngày này, lời duy nhất nói với ta, cũng là không hiểu được nên giải thích như thế nào, chỉ cầu ta tin hẩn sẽ không hại quốc hại dân.” Nói xong nhìn về phía ngoài điện, phảng phất như nhìn Cung Dư Mặc quỳ ở nơi nào, “Kỳ thực ta hiểu được, hẩn có huyết thống Tây Vực lại không phải trưởng tử, muốn làm hoàng đế nếu không phải loại biện pháp này là vô pháp đăng lâm tuyệt đỉnh*.” Dứt lời trào phúng mà cười, “Chỉ là nếu hẩn đều có thể ngoan tâm bức vua thoái vị, hôm nay vấn đề đã đóng thuyền, cần gì phải quỳ ở bên ngoài?”

(*đứng lên vị trí cao nhất = làm vua)

“Tiêu Vân Hiên, người nói vị trí hoàng đế có thật sự tốt như vậy? Tốt đến mức huynh đệ thân cận nhất cùng phụ thân đều có thể phản bội?”

“Thái tử điện hạ... Ta...”

“Mà thôi, ” Cung Dư Thư khoát khoát tay, “Chỉ cần Dư Mặc là hoàng đế tốt, ta đối với hẩn không thể nói là tha thứ hay không tha thứ, hẩn chung quy là đệ đệ ta thương yêu nhất, hẩn muốn cái gì ta đều sẽ cho hẩn. Ta hiểu được người đến là làm thuyết khách, ta mang người đi gặp phụ hoàng, đến lúc đó phụ hoàng có thể tha thứ cho hẩn hay không, liền nhìn tạo hóa của hẩn a.” Dứt lời nhớ tới gì đó, phàn pho thị nữ

bên người vài câu, lúc sau một chén được nóng lại được bưng lên, “Tiêu tướng quân, ta mong người có thể khuyên phụ hoàng uống bát được này.”

“Bệnh tình của Hoàng thượng...”

“Không trầm trọng thêm nhưng cũng không lạc quan.” Dư Thư suy nghĩ một chút, “Ngự y nói bệnh căn của phụ hoàng ở trong lòng...” Nghĩ Tiêu Văn Hiên hẳn là đã lĩnh ngộ ý tứ của hắn, Dư Thư đem được đưa cho y, “Ta mang người đi.”

Tiêu Văn Hiên tâm trạng thấp thỏm bất an nâng chén được, xem ra hoàng thượng rất hận Dư Mặc, hoàn toàn không định tha thứ hắn, mà chính mình tới nơi này thật sự có thể thuyết phục hoàng thượng sao? Điều Phó Thanh Y nói với y... có thể có tác dụng sao? Y nên bắt đầu thế nào? Nếu như hoàng thượng dùng ánh mắt chờ mong hỏi y vì cái gì lại tới nơi này, có phải là đến cầu vương hay không... Y nên trả lời ra sao?

“Trẫm không phải nói không muốn gặp bất luận kẻ nào sao!” Theo từng tiếng ho khan, thanh âm hoàng đế có vẻ suy yếu mà già nua, Cung Dư Thư đứng trước tháp chấp tay thở dài nói, “Phụ hoàng, là Tiêu tướng quân cầu kiến.”

“Tiêu tướng quân? Tiêu tướng quân nào?”

“Hồi phụ hoàng, là Tiêu Văn Hiên tướng quân.”

“Đúng vậy... Đúng vậy... Khụ khụ, ” hoàng đế nửa người tựa ở trên gối đầu, xa xôi mà nói, “Còn có thể có Tiêu tướng quân nào đây... Khụ, người gọi y vào đi.”

“Vâng, phụ hoàng.” Cung Dư Thư lui ra, hướng Tiêu Văn Hiên gật đầu, Tiêu Văn Hiên liền đi ra phía trước, Dư Thư vỗ vỗ vai y, không nói một lời đi ra ngoài.

Văn Hiên đến gần tháp tiền, trước đem được đặt ở một bên, sau cung kính hành lễ, “Hạ quan Tiêu Văn Hiên, thỉnh an bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Qua hồi lâu hoàng đế mới cười nhạt, “Nói gì vạn tuế... Trẫm, cũng không thấy ai sống lâu như vậy.”

“Sẽ không!” Tiêu Văn Hiên vội vã ngẩng đầu nhìn hoàng đế, “Sẽ không... Hoàng thượng ngài, ngài sẽ vạn thọ vô cương.”

Hoàng đế chăm chú nhìn y hồi lâu, thẳng đến thời khắc này Tiêu Văn Hiên mới nhìn rõ, hoàng đế cũng có một đôi con ngươi màu nâu tương tự Cung Dư Mặc, chỉ là màu sắc của Cung Dư Mặc so với hắn nhạt hơn một ít so với hắn. Hoàng thượng nhìn y một lúc lâu mới thở dài nói, “Văn Hiên... Người làm sao vào được đây?”

Trong nháy mắt, trong lòng Tiêu Văn Hiên suy nghĩ rất nhiều câu trả lời, nhưng vừa nghĩ tới Cung Dư Mặc ban đêm hàn lãnh quỳ ở bên ngoài như vậy, đáy lòng liền sinh ra một cỗ dũng khí không thể giải thích, y nhìn hoàng thượng nói, “Là ta muốn tiến vào, cầu Dư Mặc để ta vào.”

“Tiêu Văn Hiên, người là đệ nhất đại tướng quân triều ta... Hôm nay loạn thần tặc tử bức vua thoái vị, người không mang theo binh đến cầu vương, có phải là muốn cùng nghiệp chướng kia tạo phản hay không!” Thanh âm hoàng đế đột nhiên trở nên uy nghiêm, lập tức bởi vì quá kích mà ho khan, thấy Tiêu Văn Hiên lựa chọn lặng yên, hắn thở dài một tiếng, “Người trước hãy bình thân.”

“Hoàng thượng.” Tiêu Văn Hiên không đứng lên, “Hạ quan không biết làm sao để giải thích với ngài... Bởi vì thẳng đến lúc này, hạ quan cũng không biết tâm ý nhị hoàng tử là vì sao.”

“Người không biết... Thế nhưng người giúp hắn?”

“Đúng vậy, hoàng thượng.” Tiêu Văn Hiên quỳ, tiến thân thể về phía trước vài bước, đứng ở bên cạnh tháp hoàng đế nằm, “Bởi vì hạ quan tin tưởng hắn. Sau khi nhận được thư tín khẩn cấp, hạ quan liền ngày đêm gấp gáp chạy về, nhưng lúc đầu hạ quan thật không hiểu được, tới rồi nên làm thế nào...”

Tiêu Văn Hiên quỳ dập đầu thật sâu, “Mà khi ta thấy được Dư Mặc ta chỉ biết... Kỳ thực ta căn bản không cần hỏi hắn đến tột cùng muốn làm gì. Bệ hạ... Hạ quan tin tưởng nhị hoàng tử còn hơn tin tưởng chính mình, hơn tin tưởng bất luận kẻ nào, hạ quan khẩn cầu ngài... cũng tin tưởng nhị tử chính mình.”

Hoàng đế lắc đầu, tin tưởng... Tất cả chỉ là một câu tin tưởng liền có thể giải thích liền có thể tiêu tan hết sao?

Tiêu Vân Hiên, y cũng biết, một ngày Cung Dư Mặc vì đế kia, vị trí của y sẽ ở nơi nào? Y cũng biết, cử chỉ đại nghịch bất đạo bức vua thoái vị như vậy sẽ lưu lại vết nhơ trong lịch sử ra sao? Y cũng biết, một khi vì đế trọn đời đều sẽ bị vương vị dây dưa, nhị hoàng tử hôm nay y thờ phụng có thể biến thành một người y không thể nhận ra?

Có thể y biết, có thể y không biết, nhưng vô luận như thế nào y đều lựa chọn cùng hắn đi tiếp...

“Bệ hạ... Cung Dư Mặc không phải hoàng đế sẽ đồ thân sinh linh ức hiếp bách tính... Có đúng hay không?” Tiêu Vân Hiên cúi người, thanh âm thấp trầm nói, “Hạ quan cuộc đời này chỉ đi theo một người, vô luận thời điểm nào, hạ quan cũng sẽ không ly khai hắn, đây là tư tâm của hạ quan. Nhưng hết thấy tiền đề là người kia đáng giá, hắn đáng giá để hạ quan giao phó hết thấy.”

Bình tĩnh mà xem xét, hắn biết nhị tử của mình rất xuất sắc, có chút phương diện thậm chí so với trưởng tử thân là thái tử càng xuất sắc hơn. Hắn nguyên vốn tưởng rằng Cung Dư Mặc sẽ noi theo Cung Mặc Thiên, đem kiêu ngạo cùng tài hoa của mình đều chôn ở bề ngoài nhàn tản, một lòng phụ tá huynh trưởng trị vì thiên hạ. Chẳng lẽ là hắn nhìn lầm rồi? Hoàng đế nghĩ, Cung Dư Mặc từ nhỏ biểu hiện có thể nói bốn chữ “Dĩ thế vô tranh”*, mà chính mình cũng vui vẻ bồi dưỡng cho hắn tính cách như vậy, hắn cái gì cũng không thiếu cho nên cũng không muốn cái gì, cho nên kỳ trân dị bảo vô pháp mê hoặc hắn, vũ tạ ca thai** vô pháp mê hoặc hắn.

(*không tranh giành cùng đời) (**kỹ viện đài hát)

“Trẫm không rõ... nhị hoàng tử của Trẫm... Sao lại biến thành dã tâm bừng bừng, nghịch tử bức huynh thoái vị như vậy... Mà người... đại tướng quân trung thành tận tâm, cũng sẽ... biến thành nghịch tặc.” Hoàng đế bị thống nói, “Vân Hiên... Lẽ nào người một chút cũng không quan tâm?”

Tiêu Vân Hiên ngẩng đầu, nhìn hoàng đế đáp, “Không quan tâm.” Nếu có một ngày trên lịch sử đề đến Cung Dư Mặc sẽ nói đại tướng quân Tiêu Vân Hiên trợ hắn mưu quốc xưng đế, y sẽ thật cao hứng. “Hạ quan chỉ cảm thấy thật xin lỗi liệt tổ liệt tông... Nhưng hạ quan, không hối hận.”

Hoàng đế nhìn y, vẫn là nhân thân xa xôi mà bị thương này, nhìn người tại trước mặt mình lần thứ hai cúi đầu. Hắn nhớ kỹ hắn cũng từng hỏi một người có nguyện cùng hắn đứng chung một chỗ, dù cho cuối cùng bị thiên địa sử sách khinh thường, chỉ là người nọ lắc đầu nói không...

Mà hôm nay, nhị tử người kia quỳ ở chỗ này, y thậm chí không đi hỏi Cung Dư Mặc mục đích là gì, chỉ bằng tin tưởng của y, lại quỳ ở chỗ này.

Tiêu Hoài Viễn... Người xem, con của người, so với người càng dũng cảm, so với người càng kiên định.

—

21. Chương 20

Ban đêm gió lạnh xào xạc, tại hoa viên trống trải tiếng bước chân đoàn người tất tất tốt tốt, cung nữ dẫn đầu cúi đầu cầm cung đăng, vì hoa phục nữ tử phía sau các nàng chiếu sáng. Nàng kia thân hình hơi gầy, lộ ra gương mặt thanh tú tuyết luân, một đôi con ngươi nhạt màu, nhìn dưới ánh trăng lại là lam sắc mơ hồ.

Thời điểm đoàn người đi tới hậu điện Càn Thanh cung, Cung Dư Mặc như trước thẳng tắp quỳ bên ngoài. Hoa phục nữ tử thấy thế một mình bước nhanh tiến lên, thị vệ một bên thấy nàng đều hành lễ, nữ tử phát tay, chỉ đi tới bên người Cung Dư Mặc ngồi xuống bên cạnh hắn.

“Nhị hoàng huynh...”

Phảng phất lúc này mới chú ý tới có người đến, Cung Dư Mặc đỡ đầu nhìn người bên cạnh, “Dư Xu.” Người tới đứng là muội muội của Cung Dư Mặc, Tê Ngô công chúa Cung Dư Xu.” Muội sao lại tới? Mẩu phi sao rồi?”

Dư Xu nắm cánh tay huynh trưởng, “Không có gì đáng ngại rồi, ngày hôm nay đúng hạn dùng bữa, muội phân phó người thêm chút thảo dược an thần trong bữa tối, giờ người đã ngủ rồi.”

Cung Dư Mặc thoáng gật đầu, “Làm phiền muội rồi...”

Cung Dư Xu lắc đầu, mượn ánh trăng nhìn ca ca, người đã từng như một vị thần trong cảm nhận của nàng, giờ đây trở nên tiêu tụy, “Vì cái gì...” Nàng cúi đầu, đưa tay che miệng, “Vì cái gì a, đại hoàng huynh cùng hoàng hậu nương nương đều đối đãi chúng ta không tệ... Nhị hoàng huynh, huynh vì cái gì muốn...”

Dư Mặc quay đầu nhìn muội muội đỡ cánh tay mình cúi đầu nức nở, vươn tay sờ đầu nàng, “Muội sao vậy? Khóc cái gì... Ngoan, Dư Xu rất nghe lời ca ca không phải sao, đừng khóc.”

“Muội không nghĩ ra a, từ... sau việc này, huynh hàng đêm quỳ ở chỗ này, mẫu phi mỗi ngày đều cảm thấy có lỗi với phụ hoàng mà muốn chết muốn sống... Ca, nếu như huynh làm hoàng đế là chuyện khiến nhiều người, bao gồm cả chính huynh đều không thoải mái đều khổ sở như thế... Huynh vì cái gì còn muốn làm vậy?” Cung Dư Xu tựa đầu trên vai Dư Mặc, “Muội đọc trong sách không có một đế vương nào lại như huynh vậy...”

Cung Dư Mặc trấn an muội muội của mình, “Dư Xu... Việc này muội cũng không hiểu. Ta có chuyện ta nhất định muốn làm...”

“Chuyện huynh nhất định muốn làm, chính là làm hoàng đế sao?” Dư Xu tiếp lời hỏi.

“Đúng... Cũng không đúng.” Cung Dư Mặc lắc đầu, “Dư Xu muội trở về đi, nơi này đêm khuya sẽ lạnh, muội một nữ hài tử... nhiễm phong hàn sẽ không tốt.”

Một lúc lâu, Cung Dư Xu mới chậm rãi đứng lên, “Hoàng huynh, huynh làm nhiều như thế, rốt cuộc có đáng giá hay không? Vì giang sơn thiên hạ... Biến thành như vậy.” Nàng đưa ngón tay chỉ hướng cung đăng như trước tỏa sáng, “Đại hoàng huynh cùng phụ hoàng chính là tại nơi này, muội dù có thể vào cũng không dám đi vào... Muội không biết đối mặt bọn họ như thế nào. Huynh thì sao? ... Huynh không giết bọn hán chứng minh huynh không phải bởi vì một vương vị liền trở nên thị huyết tàn nhẫn, nhưng người ngày sau còn có mặt mũi nhìn bọn họ sao?”

“Đáng giá hay không đáng giá...” Cung Dư Mặc nhắm mắt lại, “Dư Xu, muội hiện tại hỏi ta, ta cũng không có cách nào khác trả lời muội. Vấn đề này... e rằng trăm nghìn năm sau, cũng không có người có thể định luận.”

“Nhị hoàng huynh, Dư Xu một người nhân gia nữ tặc*, không hỏi lịch sử không hỏi ưu khuyết điểm... Muội chỉ hỏi ca ca muội, hán cảm thấy có đáng giá hay không?”

(*người phụ nữ trong gia đình)

Cung Dư Mặc ngẩng đầu, nhìn muội muội hần, muội muội hần từ nhỏ ngàn vạn sủng ái, rồi mới kiên định gật đầu.

Cung Dư Xu cúi đầu, nhin xuống nước mắt, “Hảo... Nếu nhị hoàng huynh nghĩ đáng giá, kể là muội muội không lời nào để nói, mẫu phi huynh yên tâm, muội sẽ không để người bệnh bị lạnh bị đói. Chuyện muội có thể làm vì huynh, chỉ có những việc này, huynh... Chính huynh tự giải quyết cho tốt.”

“Cảm tạ muội, Dư Xu.” Cung Dư Mặc cười nói, “Vẫn nghĩ muội chính là một tiểu nha đầu... Bất tri bất giác, muội đã trưởng thành rồi.”

Dư Xu hàm lệ cười nói, “Đó là bởi vì trước đây nhị hoàng huynh người cần tiểu nha đầu Dư Xu làm bạn, mà hôm nay, huynh cần một Cung Dư Xu thành thực hiểu chuyện hỗ trợ.” Cho nên, mặc dù trăm ngàn không muốn, ta vẫn phải lớn lên...

.....

“Huynh muội chúng ta, nhiều ngày không gặp mặt rồi.” Dư Xu đang muốn quay về, người tới từ trên bậc thang hậu điện đã mở lời, “Dư Xu hoàng muội, gần đây thân thể vẫn khỏe?”

“Thái tử điện hạ!” Cung Dư Xu kinh hô, vội vã hướng hần hành lễ, mà Cung Dư Mặc một bên như trước quỳ thẳng, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn người đối diện đi tới, “Thái tử... Hoàng huynh...”

Cung Dư Thư đi tới trước mặt hai người huynh muội các nàng, bầu không khí một trận xấu hổ, “Mới vừa rồi, ta đưa Tiêu tướng quân đi gặp phụ hoàng rồi.”

“... Tạ hoàng huynh.”

“Người ta huynh đệ... không cần khách khí như vậy.” Cung Dư Thư biết chính mình dù có bảo hấn đứng lên hấn cũng sẽ không, cho nên thẳng thắn an vị trên bậc thang trước mặt hấn, “Dư Mặc, người nghĩ để Tiêu Vân Hiên đi gặp phụ hoàng hữu dụng sao?”

“... Thần đệ không biết...” Cung Dư Mặc thực sự trả lời, “Chỉ là Vân Hiên muốn gặp phụ hoàng, chủ ý này khẳng định không phải Vân Hiên tự mình nghĩ ra được...”

“Y đi tìm quân sư?” Nghĩ muốn hòa hoãn bầu không khí nặng nề áp lực này một chút, Cung Dư Thư hướng Dư Xu vẫy tay, vỗ vỗ bậc thang bên người, “Qua đây ngồi cùng thái tử ca ca của người.” Dư Xu cười gật đầu, vội vã ngồi qua, Cung Dư Thư sủng ái sờ sờ đầu nàng, mới tiếp tục nói chuyện cùng Cung Dư Mặc, “Sẽ đi tìm ai đây?”

“Xưa nay Vân Hiên có chủ ý gì không nắm chắc... Không phải hỏi ta, chính là hỏi Phó bá gia.”

“Phó Thanh Y...” Cung Dư Thư gật đầu, “Nghe đồn đã từng là một anh hùng, nhất phu đương quan vạn phu mạc khai*, nhưng thoái ẩn quá sớm... Cũng đúng, nghe nói Tiêu Hoài Viễn tướng quân cùng Thanh Y bá khi còn trẻ quan hệ không tồi. Đáng tiếc ta cũng không có duyên phận thấy thần thái bọn họ lúc đương niên”.

(*một kẻ làm quan vạn người được nhờ, có tài, giúp được nhiều người)

“... Thần đệ... từng gặp qua Thanh Y bá, mặc dù vô duyên thấy hấn năm ấy như thế nào tính toán tài tình, thần kỳ chế địch, nhưng mặc dù vậy hiện tại vẫn như cũ là thiên tài hiếm gặp.”

Cung Dư Thư cười gật đầu, “Đúng vậy... Trong triều đình và nhân gian nhiều ít anh tài, ta chưa từng phát hiện. Tỷ như Trữ Tu Phàm, ta như thế nào cũng chỉ cảm thấy hấn có thể dùng nhưng không được trọng dụng, một bụng quá nhiều oán hận.”

“Kỳ thực Trữ Tu Phàm oán hận nhiều hơn chính là hấn xuất thân thấp hèn... Thuở nhỏ bị người khi dễ khinh thường, như vậy tính cách nhiều ít có chút cảm giận thế tục, rồi lại nóng lòng thể hiện tài hoa của mình. Nhưng hấn đích xác là người có bản lĩnh, phân tích sự vật tương đối thông thấu, chỉ cần thiện gia dẫn đạo... không bao lâu nữa có thể xưng là trụ cột nước nhà.”

Cung Dư Thư lại cười, “Người xem... Nhiều lương đồng anh tài như vậy nhưng ta đều không nhìn thấy... Từ điểm đó, người liền thích hợp là chủ nhân giang sơn này hơn ta.”

Cung Dư Xu nghe nói như thế một trận khấn trương, nàng nhìn một chút thái tử, lại nhìn một chút ca ca của nàng, cuối cùng không nói gì, chỉ kéo cánh tay Cung Dư Thư, nhìn Cung Dư Mặc.

“Không hấn vậy...” Lặng yên hồi lâu, Cung Dư Mặc mới không kiêu ngạo không siểm nịnh trả lời, “Bất đồng thời kỳ cần có bất đồng để vương... Thần đệ chỉ có thể nói, giang sơn thời khắc này, càng thích hợp do thần đệ khống chế, mà không phải hoàng huynh.”

“Hảo!” Cung Dư Thư gật đầu cười nói, “Người đã có phân kiêu ngạo nói lời này, liền làm cho ta xem! Nhìn người có thể trị vì mảnh thiên địa này thế nào.”

“Thái tử ca ca huynh.. Huynh tha thứ cho nhị hoàng huynh rồi sao?” Cung Dư Xu nắm cánh tay Dư Thư cần cần dục dục mà hỏi, Dư Thư lập tức nhéo nhéo cái mũi muội muội, “Không thể nói là tha thứ hay không tha thứ, lúc đầu chỉ là rất không phục, nhưng giờ đây cũng bình thường trở lại, ước chừng là như Dư Mặc nói... Đại Hi thời này khắc này, cần không phải ta.” Nói rồi dừng một chút, “Ta biết, trên người người có huyết thống Tây Vực, cho nên mặc dù người cầu xin phụ hoàng người cũng sẽ không đáp ứng, cho nên người chỉ có thể ra hạ sách ấy.”

“Người đi tìm thêm mấy người thuyết khách đi... Ta không có cách nào khác giúp người thuyết phục phụ hoàng.”

“... Tâm ý hoàng huynh Dư Mặc xin nhận, chỉ cầu hoàng huynh, tại mấy ngày này, chiếu cố phụ hoàng thật tốt.”

Cung Dư Thư gật đầu, ba huynh muội hồi lâu không cùng một chỗ, cho nên lúc này mặc dù không tiện nói gì cũng không ai chủ động rời đi, ba người kẻ quỳ kẻ ngồi, an tĩnh chờ đợi trong mảnh đêm đen đặc này, phẳng phất như muốn cùng nhau đợi ánh bình minh.

Tiêu Vân Hiên từ hậu điện đi ra, thấy, chính là hình ảnh như vậy.

“Thái tử điện hạ, nhị hoàng tử, Tê Ngô công chúa, hạ quan Tiêu Vân Hiên, kiến quá ba vị.”

“Tiêu tướng quân!” Thái tử thấy y đi ra vội vã đứng lên, “Sao rồi?”

Tiêu Vân Hiên cười nói, “Hạ quan xem như không có nhục sứ mệnh, lời thái tử dặn dò hạ quan đã hoàn thành, bệ hạ đã uống được, khi ta đi ra ngài nói muốn ngủ, bảo chúng ta đừng đi vào làm phiền.”

Cung Dư Thư mỉm cười gật đầu, “Vậy là tốt rồi. Ta đi vào trước, ta lo lắng nửa đêm về sáng phụ hoàng đột nhiên tỉnh cần người hầu hạ.”

“Làm phiền hoàng huynh.”

Sau khi thái tử đi rồi, Dư Xu cũng tự mình trở về tẩm cung, mà Tiêu Vân Hiên còn chưa đi.

“Người thì sao? Người có phải nên trở lại thượng được rồi hay không?”

Tiêu Vân Hiên nhưng chỉ cười không nói, quỳ gối bên người Cung Dư Mặc, “Ta nói rồi... Có người dám quỳ ta liền ”

“Ta biết, ” Tiêu Vân Hiên cắt đứt lời hắn, “Cùng người quỳ một canh giờ người liền quỳ hai canh giờ sao. Uy hiếp như thế giống hệt tiểu hài tử.”

“Tiêu Vân Hiên!”

“Ta nghe được a!” Tiêu Vân Hiên cười dựa sát lại, đem áo choàng trên người cuốn lấy Cung Dư Mặc, cũng cuốn cả thân thể của chính mình vào, áo choàng đơn giản đủ lớn cho nên có thể bao lấy hai người, dưới áo choàng Tiêu Vân Hiên nắm tay Cung Dư Mặc, “Dư Mặc, người đuổi không được ta, người quỳ hai canh giờ ta liền quỳ bốn canh giờ, ta không tin người không đau lòng ta.”

“Người!” Cung Dư Mặc trừng y, lập tức nheo mắt quan sát hắn, “Vô lại... Là ai dạy của người chiêu này?”

Tiêu Vân Hiên nở nụ cười, “Rõ ràng là người chơi xấu trước, người đừng quản ai dạy, dù sao ta biết người yêu thương đau lòng ta, giống như ta yêu thương người.” Hồi lâu Cung Dư Mặc cũng không nói lời nào, Tiêu Vân Hiên thấp giọng nói rằng, “Để ta ở bên người đi Dư Mặc... Tuy rằng ta không biết người làm vậy vì cái gì, nhưng ta chung quy cảm giác có quan hệ cùng ta.”

“Nếu như không liên quan đến người thì sao?”

“Mặc dù không liên quan đến ta... Nhưng ta biết trong lòng người khó chịu, người muốn xưng đế lại không thể giết bệ hạ cũng không muốn ép buộc bệ hạ hạ chiếu thư, chỉ có thể quỳ ở chỗ này chờ. Dư Mặc, ta đã nói với người, sau này tất cả mọi chuyện chúng ta cùng nhau đối mặt, người như vậy ta cũng rất khó chịu, người khó chịu có thể quỳ ở chỗ này phát tiết, vậy người cũng cho ta phát tiết một chút, được không?”

“Trên đời này chúng ta đại khái là hai người ngu ngốc nhất.” Cung Dư Mặc ngẩng đầu, nhìn đầy trời sao nhỏ cùng ánh trăng thăm thẳm thê lương, nhún vai cười cười, “Người khác đều là đánh người đập đồ phát tiết, chúng ta hai người nhưng lại dẫn vật chính mình để phát tiết a.”

Tiêu Vân Hiên nhìn hắn, vươn qua hôn lên mặt hắn, “Hoàn hảo kẻ ngu si đúng một đôi... Sẽ không lạc lõng cũng không cô độc.”

Hai người quỳ tại nơi này hồi lâu, lâu đến sắc trời cũng bắt đầu sáng tỏ, Cung Dư Mặc nghĩ đến thời gian lâm triều có nên đứng dậy trước hay không, trên đầu đột nhiên bị gì đó bao phủ, có độ ẩm cơ thể người, hắn cùng Vân Hiên vội vã kéo vật bao trùm trên đỉnh đầu xuống, vừa nhìn nguyên lai là một kiện áo choàng. Mà chủ nhân chân chính của áo choàng thì đứng ở trước mặt hai người bọn họ, nhìn qua đã ba mươi bốn mươi tuổi, chỉ là ngũ quan như trước đỉnh lập tuần láng hiếm gặp.

“Thiều Vương thúc!”

Thiều vương Cung Mộc Thiên lắc đầu, “Ta mới nói với Trữ Tu Phàm, nay lâm triều dừng một ngày đêm, tấu chương trong lúc đó đưa đến ngự thư phòng, hai người các người trở về hảo hảo nghỉ ngơi.”

Cung Dư Mặc cùng Tiêu Vân Hiên nhìn nhau một cái, cũng không biết nên phản ứng như thế nào. Trái lại Cung Mộc Thiên ngồi xồm trước mặt hai người bọn họ, vỗ vỗ mặt hai người hậu bối, “Được rồi, Dư Mặc người trước đưa Vân Hiên trở lại nghỉ ngơi, gặp hai người các người mang bộ dạng này...” Dứt lời nhìn Vân Hiên cười nói, “Tiêu tướng quân, người phải phụ trách giám sát tiểu tử này nghỉ ngơi, nhất định khiến hắn ngủ đủ mười canh giờ.”

“Mười... Mười canh giờ?” Cung Dư Mặc ghen một chút, mười canh giờ cũng quá lâu có đúng hay không...

Cung Mộc Thiên đứng lên cười nói, “Đương nhiên, tân hoàng đăng cơ, lẽ nào người muốn cho văn võ bá quan chiêm ngưỡng hình dạng người không ra người quỷ không ra quỷ này của người sao? Quả thực mất hết mặt mũi hoàng tộc Đại Hi ta!”

—

22. Chương 21

Màn đêm buông xuống, Thiều vương phủ.

“Được rồi, trà cũng uống rồi, ” Thiều Vương gia buông chén sứ thanh hoa khéo léo trong tay xuống, “Thanh Y, người thành thật nói cho ta biết, người là đã sớm biết... Dư Mặc sẽ bức vua thoái vị?”

Động tác thu dọn trà cụ trên tay Phó Thanh Y ngừng lại, lập tức lắc đầu, “Trước đây ta không nghĩ đến hắn sẽ làm như thế, chỉ là chuyện này xảy ra, lại nhìn lại rất nhiều sự tình xen kẽ lúc trước, ta đại thể có thể đoán ra dụng tâm của hắn.”

Khi còn trẻ, Tiêu Hoài Viễn cùng Phó Thanh Y chơi cờ, đó là một người thiện bày binh bố trận, một người thiện phá trận. Tiêu Hoài Viễn muốn người không thể muốn, Phó Thanh Y lại là nghĩ người có thể nghĩ.

“Như vậy người nói một chút... Hắn vì sao phải bức vua thoái vị? Vì sao phải giam cầm hoàng huynh cùng Dư Thư.”

“Bởi vì... Tiêu Vân Hiên ”

Phó Thanh Y mới vừa nói ra danh tự này Cung Mộc Thiên liền phát tay, “Không có khả năng!” Hắn cười lạnh nói, “Nếu Cung Dư Mặc hồ đồ đến vì một nam nhân mà phản bội phụ thân cùng huynh trưởng hắn, vậy hắn cũng quá hồ đồ rồi! Nếu là như thế ta kiên quyết sẽ không vì hắn nói một câu xin tha thứ.”

Phó Thanh Y đứng dậy bước đi thông thả, cười nói, “Nếu chỉ cần là vì một người Tiêu Vân Hiên, tất nhiên không có khả năng, nhưng căn nguyên chuyện này, nhất định là y.”

“...” Trầm tư hồi lâu, Cung Mộc Thiên mới gật đầu nói, “Nói như vậy, ta tin tưởng...”

” Động cơ của Nhị hoàng tử nói lớn liền lớn, nói nhỏ liền nhỏ... Về tư có thể nói là vì chính hắn, về công... là vì giang sơn bách tính, Đại Hi đế vương muôn đời chi nghiệp.”

Cung Mộc Thiên nhìn Phó Thanh Y, nhìn hồi lâu chớp chớp mắt, “Thanh Y, ta không có nghe sai đi?” Phó Thanh Y cười đi qua ngồi vào bên người hắn, “Ta là nói thật. Người nói nếu thái tử lên ngôi, mọi chuyện sẽ thế nào?” Cung Mộc Thiên suy nghĩ một chút, cười nói, “Thì như bây giờ, còn có thể thế nào?”

“Đúng... Thái tử tầm lòng rộng lớn, tính tình không cường, có thể nói chỉ là một gã quân tử, tương xứng cùng đương kim bệ hạ.” Phó Thanh Y giải thích nói, “Cho nên, thái tử trị vì giang sơn Đại Hi sẽ là bản sao của bệ hạ, thái độ đối phó ngoại xâm tự nhiên cũng như nhau.”

“...Nhưng phóng tầm mắt đến nay... vũ lực đã không bằng khi xưa hoàng huynh vừa mới đăng cơ, mười năm cường thịnh.”

“Đúng vậy, ” Phó Thanh Y gật đầu, “Triều đình không có võ tướng có thể giao phó trọng trách, ngoại trừ Tiêu Vân Hiên. Có lẽ là bởi vì cái chết của Hoài Viễn... Bệ hạ có chút có bệnh sợ thuốc, không hy vọng có người lại hi sinh cho nên mấy năm nay bồi dưỡng cùng quản lý trong quân đội cũng không như năm đó.”

Năm đó nhị ca Tiêu Hoài Viễn còn không có thoái ẩn (ta ko hiểu tại sao lại có ông nhị ca này, nhưng bản raw nó thế. Ta chịu chết), mà Tạ Chính Lam chính trực thịnh niên, song song lại có Tiêu Hoài Viễn, Phó Thanh Y như Gia Cát trong quân, lại thêm Cung Mộc Thiên hồi trẻ hoạt động cũng rất tích cực. Tự nhiên không phải hiện tại chỉ Tiêu Vân Hiên một người đơn độc chống đỡ có thể sánh bằng.

“Người nghĩ... Cứ như vậy mãi, Đại Hi sẽ ra sao?”

“... Thành phá... Quốc suy... Tiêu vong.” Cung Mộc Thiên nhắm mắt lại, phảng phất trước mắt có thể thấy cơ nghiệp tổ tông từng bước đi tới suy bại như thế nào.

Phó Thanh Y cầm tay hắn, tiếp tục nói, “Trước tiên là nói về Đột Quyết, bọn họ cơ hồ coi Đại Hi trở thành nơi trợ cấp tiếp tế của bọn họ, khi cần thì đến cướp, mặc dù có Tiêu Vân Hiên trấn thủ thế nhưng tại nơi biên quan như trước khó giữ vẹn toàn. Mới bàn tiếp người Hồ, năm gần đây không ngừng xâm lấn, nhưng chúng ta tận sức không xuất chiến, đơn giản vì yêu cầu của bọn họ không cao cho nên chúng ta còn có thể thỏa mãn bọn họ. Mà Tây Vực bên kia bởi vì quan hệ hòa thân mà không có vọng động khí giới, nhưng hôm nay bọn họ cũng là đang nghỉ ngơi dưỡng sức, nếu Đột Quyết người Hồ tiếp tục diễm nhiên như không xâm lấn quấy nhiễu, như vậy không quá hai đời người, bọn họ chắc chắn cũng sẽ hành động.”

“Ý người là... Hiện tại Đại Hi bề ngoài hòa bình hưng thịnh, kỳ thực nguy cơ bốn phía?” Cung Mộc Thiên tỉnh tể suy nghĩ lời hắn nói, nghĩ cũng không phải không có lý, tuy nói nhân quân lúc này lấy đức phục thiên hạ, nhưng tiền đề là tứ hải ca vũ thái bình... không phải là hậu chủ cũng là hào hoa phong nhã, mà là trốn tránh hết mức tai ương diệt quốc.” “Vậy người là nói... Dư Mặc chính là nghĩ tới những điều này, cho nên dự định thay đổi?”

” Giang sơn hợp thời cần chủ nhân hợp thời... Ta nghĩ nhị hoàng tử hẳn là sớm đã phân phó Tiêu Vân Hiên cần luyện binh bồi dưỡng nhân tài hậu kế.” Mà điểm này, hắn cũng từng ám chỉ với Tiêu Vân Hiên, “Cho nên hẳn đáng cơ, nhất định sẽ là thiết huyết hoàng đế khiến rất nhiều người một đời chinh chiến.”

“Thiết huyết hoàng đế sao?”

Phó Thanh Y gật đầu, “Từ sau khi Hoài Viễn đánh tan Đột Quyết, cũng mười năm rồi đi?” E rằng còn không kết thúc...” “Mười năm... Cũng đủ một dân tộc lớn lên trên lưng ngựa tìm về cung tiền của bọn họ. Nhưng Đệ nhất khả hãn này của bọn họ rất thông minh, không có tùy tiện tiến công mà là không ngừng thăm dò năng lực chúng ta trước, đồng thời điều dưỡng sinh lực. Cho nên ta nghĩ... Nhị hoàng tử nếu xưng đế, tất nhiên trước tiên sẽ trọng binh xuất kích Đột Quyết, mà lấy cớ hận giữa Vân Hiên cùng bọn họ, cùng với mục đích của nhị hoàng tử, chỉ sợ lần này không phải giết một khả hãn là có thể chấm dứt.”

Cung Mộc Thiên cả kinh, “Vậy muốn đánh đến trình độ nào? Lẽ nào Dư Mặc muốn noi theo Hán vũ đế?”

“Hắn có Tiêu Vân Hiên, còn có những thiết huyết quân do Tiêu Vân Hiên bồi dưỡng ra, không phải là không thể.”

“...” Cung Mộc Thiên dừng một chút, mới gật đầu nói, “Ta hy vọng người nghĩ đúng, thế nhưng Thanh Y... Ta sao lại bắt đầu cảm thấy người cháu trai này trở nên đáng sợ a? Nếu hắn thật sự có phân dự định này, như vậy chỉ luận khí phách... để vị này, Dư Thư an vị không được.”

Hai người lặng yên chỉ chốc lát, Cung Mộc Thiên đột nhiên nhớ tới gì đó hỏi, “Năm nay tiêu giảm quân phí không đơn giản là bởi vì hoàng huynh không muốn lại chinh chiến, mà là quốc khố vốn không sung túc... Như vậy mặc dù Dư Mặc đáng cơ, hắn dọn sạch quốc khố cũng chống đỡ không được đến ngày hắn đánh sập Đột Quyết, càng miễn bàn tới man di ngoại quốc cùng người Hồ.”

“Một quốc gia tại thời gian bách tính giàu có đông đúc như vậy muốn thu gom của cải rất đơn giản, có rất nhiều phương pháp...” Phó Thanh Y buông mắt cười nói, “Ta nghĩ nhị hoàng tử lựa chọn... Hẳn là loại mang đến ảnh hưởng nhỏ nhất cho bách tính.”

Ánh nền nhảy múa.

“Được rồi, ta nghĩ ta nên tiến cung rồi.” Cung Mộc Thiên mỉm cười nhéo nhéo mắt Phó Thanh Y, “Chúc mừng ngươi, Thanh Y bá, ngươi lại một lần nữa thu phục ta thành công.”

Phó Thanh Y cười nói, “Đó là bởi vì ta không có cách nào khác bãi binh bệ hạ, chỉ có ngươi có khả năng này.”

“Ta đây đi.”

“Đừng...” Phó Thanh Y kéo Cung Mộc Thiên, “Thời gian đã không còn sớm, ngươi tiến cung như vậy, sẽ phiền nhiều bệ hạ nghỉ ngơi. Không bằng trước ngủ một giấc, ngày mai sớm thức dậy đi.”

Cung Mộc Thiên nhìn hắn, khó hiểu nói, “Hoàng huynh đêm nay khẳng định ngủ không được, ta sao lại quấy rối hắn. Hơn nữa ngươi lại tự tin Tiêu Vân Hiên có thể khuyên Dư Mặc trở lại nghỉ ngơi như vậy?”

“Khi một người cực độ mệt mỏi, tâm tư sẽ tương đối dễ bị người ảnh hưởng, ngươi ngày mai sáng sớm đến yết kiến vừa danh chính ngôn thuận lại có thể làm chơi ăn thật. Còn như Vân Hiên... Ta chưa bao giờ trông cậy vào y có thể thực sự khuyên động nhị hoàng tử, chỉ sợ lúc này hai người đều quỳ ở bên ngoài a.”

“Vậy ngươi...”

“Bọn họ hai người quỳ ở bên ngoài, vô luận là người nào bệ hạ đều yêu thương đau lòng, làm bệ hạ không nỡ, tự nhiên cho một bậc thang để bước xuống.”

Cung Mộc Thiên nháy mắt mấy cái nhìn Phó Thanh Y, hồi lâu mới thở dài nói, “Thanh Y... Ngươi đã hồi lâu không dùng tới bản lĩnh tính toán nhân tâm... Nhưng sao ta lại nghĩ... ngươi so với năm đó, càng thêm lợi hại chứ?”

Phó Thanh Y cười nói, “Đây là bản lĩnh đến cùng sinh mệnh, ta đã nói với ngươi, thời điểm ngươi nói một câu, ta vô thức liền suy nghĩ ngươi nói lời này là vì cái gì, có dụng ý gì, ta làm sao trả lời mới tốt. Cũng không phải lòng ta ngoan cũng không phải ta cố ý làm ngươi vui vẻ, chỉ là bản năng của ta mà thôi.”

Cung Mộc Thiên thấy hắn như vậy, cười ôm người vào trong lòng, “Ngươi tâm ngoan là nói giỡn thôi... Ta hiểu được cái này là bản lĩnh của ngươi, là thiên phú dị bẩm, người bên ngoài ước ao không được. Ta coi như vừa rồi chuyện gì cũng chưa từng nghe được, mệt nhọc như vậy, ta muốn đi ngủ rồi.”

Trong khi Thiệu Vương gia thư thư phục phục ở nhà ngủ một giấc, Cung Dư Mặc cùng Tiêu Vân Hiên hai kẻ ngu si dựa vào nhau cùng quỳ một chỗ. Mà trong Càn Thanh cung, thái tử chấp chôn ngủ tại thiên phòng, chỉ cần có chút động tĩnh liền tỉnh, còn hoàng đế, hắc hắc mắt cả một đêm, không biết là nằm mộng hay là chính mình hồi tưởng, hắc phảng phất lại nhớ tới trước khi chính mình tranh đoạt đế vị, cùng hoàng đệ, Tiêu Hoài Viễn ngày ngày cùng nhau chơi đùa ấu ả.

—

23. Chương 22

“Phụ hoàng... Thiệu Vương thúc cầu kiến.”

Hoàng đế vừa mở mắt thấy đại nhi tử trước mặt mình, cùng các cung nữ nâng đồ tẩy rửa, “Kêu hắc chờ, đợi trẫm sơ tẩy xong thì để hắc tiến vào.”

“Vâng, nhi thần hiện tại xin cáo lui.” Cung Dư Thư chấp tay khom lưng lui ra, đi tới ngoại điện hướng Cung Mộc Thiên chấp tay, “Thiệu Vương thúc, phụ hoàng mới vừa thức dậy, sau khi sơ tẩy hoàn tất xin mời người đi vào.”

“Đa tạ thái tử điện hạ.” Cung Mộc Thiên hoàn lễ, “Thái tử cũng đi nghỉ ngơi một hồi đi, nhìn ngươi đây sắc mặt vàng như nền... Mấy ngày này chưa từng hảo hảo nghỉ một lát đi.”

Cung Dư Thư cười cười, “Sao dám nghỉ ngơi đây? Bất quá hiện tại Thiệu Vương thúc tới, chất nhi cũng có thể yên tâm đi ngủ một giấc rồi.”

Cung Mộc Thiên đi qua vỗ vỗ bờ vai hắc, “Nơi này đã có ta, đi nghỉ ngơi đi.”

“Dư Mặc cùng Tiêu tướng quân bọn họ...”

“Bọn họ hai người đều đã trở về ngủ, người đừng lo lắng.”

Cung Dư Thư cúi đầu cười cười, “Vẫn là Thiệu Vương thúc có biện pháp.”

Cung Mộc Thiên nhìn đại chất nhi đã cao bằng mình, nghĩ tới mục đích chính mình tới đây là thuyết phục hoàng huynh phế hần lập Dư Mặc vi đế, liền nghĩ có chút khó chịu có chút buồn phiền, cho nên lại dùng lực vỗ vỗ vai hần, “Dư Thư, người cũng là hài tử thông minh, người hẳn hiểu được ta đến nơi đây là vì cái gì... Hoàng thúc xin lỗi người.”

Cung Dư Thư nghe nói như thế cũng không chối từ chỉ cười tiếp lời nói, “Người xin lỗi ta cũng không chỉ hoàng thúc, bất quá các người xin lỗi ta không quan hệ, chỉ cần không làm ... thất vọng giang sơn bách tính cùng chính mình là được.”

“Đổi lại một hoàn cảnh khác... Dư Thư, ta nhất định toàn lực phù tá người làm hoàng đế.”

“Dư Thư ngu dốt, thực sự không rõ hiện tại là hoàn cảnh thế nào không thích hợp với Dư Thư. Nhưng đêm qua cùng Dư Mặc hàn huyên một hồi, sau ta mới hiểu được, trong triều đình nhân tài đông đúc nhưng ta đều nhìn không thấy, ta vô pháp trọng dụng người tài hoa chân chính... Không bám vào khuôn mẫu dùng người chỉ nhìn tài năng, rồi sau đó lại đạo dĩ ‘hiền’ đồ*, bằng vào điểm này, ta liền không bằng hần.”

(*dẫn đường cho người tài)

“Không phải như thế.” Cung Mộc Thiên lắc đầu, “Những điều này không phải lý do Dư Mặc đoạt vị... Dư Thư, thân là một đế vương điều trọng yếu nhất là khai quật nhân tài, vật tẫn kỳ dùng*, đem bọn họ an trí tại vị trí thích hợp với bọn họ có đúng hay không. Khai thác bồi dưỡng những việc này, mặc dù Dư Mặc chỉ là một Vương gia hần cũng có thể vì người mà làm.” Dứt lời hần ngừng thật lâu, mới hỏi, “Dư Thư... Người chán ghét chiến tranh không?”

(*tận dụng dùng hết sức mọi vật)

Cung Dư Thư gật đầu nói, “Chinh chiến chịu khổ chính là dân chúng, tổn hại chính là quốc gia, Dư Thư tự nhiên không tán thành.”

“Đây mới là trọng điểm... Dư Thư, người phải nhớ kỹ, hòa bình hay không chiến tranh, cũng không phải không chinh chiến là có thể đổi lấy hòa bình.”

Nghe lời này Cung Dư Thư đầu tiên là sửng sốt, lập tức tinh tế suy xét, tựa hồ hiểu rõ điều gì, chỉ thật sâu thở dài với Cung Mộc Thiên, “Tạ ơn hoàng thúc dạy bảo, Dư Thư ghi khắc trong tâm... Dư Thư trở lại nghỉ tạm một hồi, hoàng thúc thỉnh tự nhiên.”

.....

Cung Mộc Thiên vừa đợi một hồi, liền được hoàng thượng truyền kiến.

“Hoàng huynh, hồi lâu không gặp rồi.” Sau khi hành lễ, Cung Mộc Thiên ngồi ở trước giường bệnh của hoàng đế.

Hoàng thượng vô lực cười cười, “Ngày hôm qua một Vân Hiên tới gặp trẫm, trẫm liền cảm thấy kỳ quái... Lấy tính tình hài tử kia, không nên chủ động muốn gặp trẫm. Vì thế trẫm lường trước, y nhất định là đi tìm Phó Thanh Y giúp đỡ, y đã đi tìm Phó Thanh Y, như vậy tối qua đêm nay, người cũng nên tìm đến trẫm rồi.”

“Hoàng huynh liệu sự như thần, thần đệ hổ thẹn.” Cung Mộc Thiên cũng không mất tự nhiên, phóng khoáng thừa nhận nói.

“Không thần kỳ...” Hoàng đế nhắm mắt mà nằm, “Trẫm sẽ không ngờ tới nhị nhi tử của trẫm có dã vọng lớn như vậy. Nói vậy... Người cũng là vì chuyện này mà tới đi.”

“Đúng vậy.” Cung Mộc Thiên vi vi cúi đầu, “Thần đệ hiện tại... có thể nói là tới làm thuyết khách cho Dư Mặc.”

“Hanh, ” hoàng đế cười lạnh nói, “Làm thuyết khách cho chất nhi ngươi, thuyết phục huynh trưởng ngươi thoái vị nhường ngôi cho hần?”

“... Đúng.”

“Nực cười!” Hoàng đế vung tay áo, “Ngươi đi nói cho hần, nếu muốn làm hoàng đế, ngọc tỷ thì ở nơi này. Nhưng muốn ta thừa nhận hần kẻ hoàng đế này, nằm mộng! khụ khụ khụ khụ khụ...” Thấy hoàng huynh tức giận, Cung Mộc Thiên liền bước lên phía trước giúp hần thuận khí, “Hoàng huynh ngươi hạ hỏa trước đã.”

Đội hoàng thượng ho khan nhẹ một chút, có thể nói chuyện, Cung Mộc Thiên mới mở miệng, “Hoàng huynh, mọi việc đều có tiền căn hậu quả, hiện tại thần đệ ta đã đến, ngươi cũng không thể để lời thần đệ muốn nói thối nát trong bụng, thần đệ nói xong chuyện phải nói, ngài muốn thần đệ truyền đạt lời gì thần đệ cũng nhất định sẽ nói với hần.”

Hoàng đế ho khan đến lệ cũng chảy ra, sắc mặt tái nhợt khóe mắt ửng đỏ, nghiêng mắt trừng đệ đệ không đứng đắn kia một cái, liền nhận mệnh nhắm mắt lại tựa trên gối đầu lớn, “Ngươi nói đi, thích nói bao nhiêu thì nói bấy nhiêu!” Thanh âm còn có chút khàn khàn.

Cung Mộc Thiên thấy thế liền đem tình huống Phó Thanh Y nói với hần tại Thiệu vương phủ, nhất nhất phân tích cho hoàng đế nghe, cũng nói rõ dụng ý Cung Dư Mặc đoạt vị. Nói xong hồi lâu, hoàng đế vẫn luôn trầm mặc, ngay khi Cung Mộc Thiên bị không khí trầm mặc như vậy ép có chút không thở nổi, hoàng thượng cuối cùng mở miệng, “Hồ nháo... Quả thực hồ nháo...”

“Mặc dù là hồ nháo, cũng là hồ nháo rất nhìn xa trông rộng, không phải sao?” Cung Mộc Thiên cười nói, “Trong thiên hạ cũng chỉ có hần có thể nghĩ ra biện pháp hồ nháo này.”

“Những điều này là Dư Mặc nói với ngươi, hay là Phó Thanh Y phỏng đoán?”

“Là Thanh Y nói cho thần đệ.”

“Ngươi nhưng thật ra rất tin tưởng Phó Thanh Y.”

“Đó là tự nhiên, ” Cung Mộc Thiên đắc ý mà cười nói, “Hoàng huynh cũng nên biết, Thanh Y từ trước đến nay tính toán không bỏ sót, bản lĩnh nắm bắt nhân tâm ngay cả Hoài Viễn cũng không bằng.”

Danh tự chần chừ mà bật thốt lên khiến toàn bộ cung điện lần thứ hai rơi vào trầm mặc xấu hổ.

Tiêu Hoài Viễn.

Không biết từ khi nào... danh tự này đã biến thành một ma chú, treo tại đỉnh đầu bọn họ, dường như một khối cự thạch tùy thời có thể rơi xuống.

“Quả nhiên là như thế này...” Cung Mộc Thiên thở dài nói, “Hoàng huynh... Ngươi nhất định không chịu thoái vị, cũng không phải là mê luyện bảo tọa này, mà là buông không được Hoài Viễn.”

Hoàng đế không nói lời nào, ánh mắt trống rỗng nhìn hướng xa xôi ngoài cửa sổ.

“Hoàng huynh, ngươi hà tất như vậy?” Cung Mộc Thiên nhíu mi cúi đầu, “Thời điểm Hoài Viễn vừa rời đi kia... Ta vẫn nghĩ, nhìn không rõ hiện thực chính là ta cùng Thanh Y. Hiện tại, chúng ta đều đã tiếp thu hần vĩnh viễn ly khai, ta mới hiểu được, người vẫn không chịu thừa nhận hiện thực, là ngươi.”

Hoàng đế vẫn không nói lời nào, hần chỉ si ngốc nhìn bên ngoài, phảng phất như nơi ấy nhìn lâu là có thể thiêu ra một cái động.

“Hoàng huynh... Ngươi thanh tỉnh một chút! Cho dù ngươi trông giữ vương vị này, đại tướng quân của ngươi cũng vĩnh viễn không về được!”

“... Trầm biết.” Hoàng thượng cuối cùng mở miệng nói, thanh âm khô cạn tựa như một lão nhân đã sống rất nhiều năm, “Trầm trông giữ không phải ngôi vị hoàng đế, trầm luyện tiếc buông tay... là mảnh giang sơn có huyết nhục của Hoài Viễn này.”

Không để ý ánh mắt khiếp sợ của Cung Mộc Thiên, hoàng thượng tiếp tục nói, “Núi này sông này... một thân cỏ một gốc cây đều là Hoài Viễn dùng mạng đổi lấy đưa cho trầm. Dư Mặc bức vua thoái vị muốn

xưng đế, trầm trong lòng nguội lạnh trầm phần nộ, không chỉ bởi vì hấn đại nghịch bất đạo... Càng nhiều là... Càng nhiều là, là bởi vì trầm biết, mảnh giang sơn này... Không còn thuộc về trầm rồi.”

“Mộc Thiên... Vật cuối cùng Hoài Viễn tặng ta, ta cũng đã đánh mất.”

“Không phải, không phải.” Cung Mộc Thiên tiến lên cầm bàn tay hoàng đế, “Hoàng huynh... Hoài Viễn muốn đưa cho ngươi, là ngươi mười năm yên bình vô ưu, hấn cũng không phải muốn đem ngươi cột vào ngôi vị hoàng đế!”

“Ta ngay cả thứ cuối cùng của hấn... cũng không thủ hộ được...”

“Hoàng huynh!” Cung Mộc Thiên đột nhiên đỏ mắt lớn tiếng rống lên, “Van cầu ngươi! Buông tha giang sơn! Buông tha Hoài Viễn! Cũng buông tha chính ngươi!” Hấn rống xong sau như dùng hết toàn bộ khí lực, nặng nề mà tê liệt ngồi ở trên ghế, “Hoàng huynh... Ngươi sao không chịu hiểu rõ? Giang sơn, sẽ không thuộc về bất luận kẻ nào... Ngày hôm nay họ Cung, ngày khác có thể họ Lý họ Vương có lẽ họ Triệu... Nhưng Hoài Viễn, Tiêu Hoài Viễn mới là từ đầu tới cuối đều chỉ thuộc về một mình ngươi... Không phải sao? Ngươi nắm giữ giang sơn cũng tốt, ngươi buông tay thiên hạ cũng được, cũng sẽ không thay đổi.”

“Để Hoài Viễn khuynh tấn trọn đời chính là Cung Mộc Minh, không phải Đại Hi Hoàng Trị đế... Ngươi sao lại không hiểu rõ?”

Cung Mộc Minh phảng phất như bị dội nước lạnh cứng ngắc ngồi trên nhuễn tháp, hồi lâu, hấn nghe được bên tai có người khẽ gọi, “Mộc Minh... Mộc Minh...”, hấn quay đầu lại, thiếu niên kia như trước bạch mã cầm y, một thanh quạt giấy nhẹ lay động trước ngực, gật đầu mỉm cười với hấn.

Có lẽ người nọ chưa từng ly khai, như cũ ở phía sau hấn, chỉ là hiện tại hấn vừa quay đầu lại nhìn không thấy mà thôi.

“Mộc Thiên... Kỳ thực mấy năm nay, ta vẫn thực mệt mỏi.” Hồi lâu sau, Cung Mộc Minh thở dài một hơi, Cung Mộc Thiên gật đầu, lập tức hấn cười khổ nói, “Nhưng mãi cho tới hôm nay, ta mới nghĩ... mệt mỏi như thế, nguyên lai chỉ là tự mình triệt để dẫn dắt chính mình mà thôi.”

“Sao có thể xem là triệt để dẫn dắt dày vò?” Cung Mộc Thiên cười nói, “Vài chục năm nay hoàng huynh trị quốc có phương pháp, bách tính an cư lạc nghiệp một mảnh phồn hoa, chẳng lẽ không tính là công tích của hoàng huynh?”

Cung Mộc Minh khoát khoát tay, “Không phải ý tứ này, ngươi hiểu rõ.”

Cung Mộc Thiên trầm mặc, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu cười hỏi, “Hoàng huynh... Lẽ nào ngươi không muốn nhìn một chút, một kết cục khác có thể của ngươi cùng Hoài Viễn sao?”

Ngày hôm sau, Hoàng Trị đế vào triều, tất cả triều chính khôi phục như thường.

Năm ấy tháng hai ngày hai mươi tám, Kỷ Sửu niên, Đinh Mão nguyệt, Giáp Thân nhật, kỵ vô, chư sự đại cát*.

(*không có kiêng kỵ, mọi việc thuận lợi êm đẹp)

Ngày ấy triều đình Hoàng Trị đế phế thái tử Cung Dư Thư, cũng hạ chiếu thoái vị, lập tân thái tử Cung Dư Mặc.

Tháng ba cùng năm, Cung Dư Mặc đăng cơ, sửa niên hiệu Liệt Võ.

Từ đó, trong hơn một tháng Hoàng Võ chi loạn cuối cùng hạ màn.

—

24. Chương 23

Liệt võ đế năm thứ ba, ngày chín tháng tư.

Khả hấn Đột Quyết nộp lên hàng thư, hướng Đại Hi xưng thần, cũng dâng mỹ nhân năm mươi người, ngũ dương nghìn con, cùng hàng năm hướng Thiên triều tiến cống tăng gấp ba, đồng thời đem biên giới lấy

Nhận Môn Quan làm tiêu chuẩn lùi về sau năm trăm dặm, cuối cùng ngừng lại hồi chinh chiến kéo dài hai năm rưỡi.

Trong lúc nhất thời, Đại Hi triều khắp chốn mừng vui, tháng chín cùng năm, Liệt Võ đế hạ lệnh, lập Tiêu tướng quân làm thống soái, xuất chinh tới Hồ địa.

“Vân Hiên đánh người Hồ cũng liên tục chiến thắng, như thế rất tốt, những lão đồ cổ trước đây kiên quyết phản đối xuất chinh này cuối cùng cũng ngậm miệng rồi.”

Phó Thanh Y nhìn Cung Mộc Thiên cười nói, “Người chẳng phải cũng đã là đồ cổ? Còn nghĩ chính mình trẻ tuổi sao?”

Cung Mộc Thiên nghiêng mắt trừng hấn, “Ta nếu là đồ cổ người cũng là lão cốt đầu một bó tuổi, chờ ngày nào đó ta ngủ thẳng đến xuống đất luôn, ta xem người còn sống tốt được mấy ngày.”

“Nếu người xuống đất rồi, ta xác định là một ngày cũng sẽ không sống thêm.” Phó Thanh Y cười ngồi vào bên người hấn, Cung Mộc Thiên nhìn hấn lắc đầu, “Cũng đã bao nhiêu năm rồi... Tính tình người sao còn như vậy?” Phó Thanh Y chỉ cười nói, “Người cũng hiểu được mấy năm nay, sống được càng lâu lại càng tham lam, luôn nghĩ muốn trộm được càng nhiều thời gian cùng ở bên người.”

Cung Mộc Thiên cũng nhìn hấn cười, “Nói đến hoàng thượng cũng thật sự có bản lĩnh, chinh chiến lâu như vậy cũng không thấy quân lương hậu phương căng thẳng, cũng không thấy hấn tăng thuế hay cắt xén lương bổng quan viên, ta lại không hiểu được quốc khố Đại Hi ta khi nào thì có nhiều bạc tới như vậy.”

“Biện pháp, nói giản đơn, cũng sẽ thấy cực kỳ giản đơn.” Phó Thanh Y đi tới cạnh bàn cờ, cầm một nắm cờ trắng hạ xuống bàn cờ, “Tỉ như như nói đến những thứ hàng năm có được nhờ trưng thu thuế, Mộc Thiên, người nói ban đầu chúng được giao cho ai?”

” Là đơn vị trưng thu thuế nhỏ nhất Đại Hi ta... cho nên, chúng toàn bộ ở nơi đó.”

“Đúng... rồi mới, thập lý nhất đình*(mười dặm một đình trạm), ” Phó Thanh Y để chút cờ trắng lại tại chỗ, đem phần dư đẩy tới phía trước, “Tới đình ở đây, sau đó, lại chuyển lên xã.” Nói rồi lại đem một ít cờ trắng đẩy đến phía trước, tiếp theo là huyện, quận, châu mà phần lớn cờ trắng là ở lại các châu, còn lại ba năm phần, Phó Thanh Y đổ lên trước mặt Cung Mộc Thiên, “Mà những thứ này, mới là phần những năm qua các châu nộp lên cho quốc khố. So với lúc ban đầu, bất quá một phần mười.”

“Mấy năm nay, hàng năm giàu có đông đúc, bạc trong quốc khố, cũng không thấy nhiều.” Phó Thanh Y giải thích nói, “Mà bạc rải rác đến các cấp đơn vị, có khi là dùng sửa cầu trải đường, có khi là dùng cứu tế nạn dân, mà phần lớn, là bị người chuyển vào trong hầu bao chính mình.”

“Ý của người là... Đường kim thánh thượng, đem những thuế phú hấn là rải rác thất lạc tại các thị cấp phía dưới, toàn bộ nạp vào quốc khố?” Cung Mộc Thiên nhìn bàn cờ, “Mặc dù không phải toàn bộ, chỉ sợ cũng đúng tám chín phần là vào quốc khố, cho nên hấn mới có thể cầm cự chinh chiến lâu như vậy.”

Phó Thanh Y gật đầu, Cung Mộc Thiên cười hỏi, “Vậy sao người lại biết, hấn sẽ lựa chọn con đường này?”

“Hoàng thượng trước khi khởi sự từng tìm đến ta.” Phó Thanh Y ngồi vào đối diện Cung Mộc Thiên, “Người cũng biết hoàng thượng tụ tập tài vật cao độ như vậy, sợ nhất là chuyện gì không?”

Cung Mộc Thiên chăm chú nhìn bàn cờ, nhìn một đồng lớn bạc từ cuối cùng tích lũy trước mặt mình, cùng bạc từ thừa thớt rải rác tản mác dọc đường, “Sợ nhất ...là tại địa phương, thiếu bạc.”

“Đúng, ” Phó Thanh Y gật đầu nói, “Từ trước hoàng đế đều ngầm đồng ý hình thức nộp thuế như vậy, nguyên nhân lớn nhất trong đó là Hoàng Hà cùng Trường Giang.”

“Đúng vậy,” Cung Mộc Thiên cũng gật đầu, “Hai bờ sông Lương Giang là địa phương giàu có đông đúc nhất, hàng năm thuế má Lương Quảng Lương Hồ nộp lên trên cũng là nhiều nhất. Chỉ khi nào mưa lớn liên tục đe vỡ lớn... như vậy, địa phương phải tự cứu trước...”

“Bởi vì bạc từ kinh thành muốn vận chuyển đến bên kia, cũng là chuyện mười ngày sau, mà mười ngày sẽ có bao nhiêu thương vong tổn thất, ai cũng không dám đánh giá đo lường,” Phó Thanh Y tiếp lời nói, “Cho nên hoàng thượng hấn sợ nhất, đó là trong lúc này hấn tập tài tại trung ương, có tai nạn lớn phát sinh.

Cho nên trước hẵn khi khởi sự từng tới hỏi ta... mười năm tới có đề đập nào không thể chống lại lũ lụt hay không.”

“Khó trách hẵn vừa đăng cơ, người liền đi du ngoạn Lương Giang... Nguyên lai là giúp hẵn đi thăm dò.”

Phó Thanh Y cười nói, “Ta án theo lịch pháp suy tính trong mười năm tới không có tai nạn, nhưng vẫn còn lo lắng đề điều, cho nên tự mình đi nhìn một chút.”

Nói đến đây Cung Mộc Thiên đột nhiên quỷ dị nở nụ cười, cười đến vài phần đắc ý, hẵn đứng dậy, chấp tay mà đứng, “Vậy người nghĩ đề đập kia hình dạng thế nào?”

Phó Thanh Y cũng không rõ hẵn có chuyện gì, chỉ gật đầu nói, “Tốt, phỏng chừng dù có lũ lụt, cũng có thể ngăn trở không vỡ đề. Ta đã tra tư liệu, là thi công vào năm Hoàng Trị đầu tiên.”

“Vậy người tra được là ai đã xây dựng?”

Phó Thanh Y lắc đầu, điểm ấy hẵn đúng là không chú ý, nhưng nhìn bộ dáng Cung Mộc Thiên cười nói, “Chẳng lẽ là do người giám sát?”

Cung Mộc Thiên đắc ý gật đầu, “Là Hoài Viễn thiết kế, ta đốc công xây dựng.” Dứt lời dừng dừng, “Thanh Y, biết không, ta nghĩ đây là một loại duyên phận... Hoài Viễn thiết kế đập lớn, hôm nay có thể giúp Dư Mặc cùng Vân Hiên, người không cảm thấy có loại quan hệ vi diệu ở bên trong sao?”

Phó Thanh Y suy nghĩ một chút, “Người là thấy đề lớn đã xây dựng tốt, mới đi du sơn ngoạn thủy?”

Cung Mộc Thiên nhìn hẵn gật đầu, “Đúng vậy... Năm ấy sau khi hoàn thành ta liền thuận theo thủy ngân một đường đi về phía trước... rồi sau tiến đến đất Thực, tiếp theo... Đúng nơi ấy, gặp một người mới rời núi cái gì cũng đều không hiểu Phó Thanh Y.”

.....

Đại tuyết tán loạn bay theo gió.

Chà xát bàn tay đông lạnh đến đỏ bừng, hà hơi một cái liền có sương mù trắng mờ bay ra, Tiêu Vân Hiên ngẩng đầu, cả vùng đất rộng lớn một mảnh trắng xoá, hoa tuyết còn không ngừng theo gió bay xuống, có bông rơi xuống lông mi y, sau khi hòa tan khiến cho trên mặt đều ẩm ướt.

“Chủ soái!” Trong doanh địa phía sau có người chậm chậm chạy tới, “Hoàng thượng truyền mật hàm đến.” Dứt lời hai tay đưa lên. Tiêu Vân Hiên cười tiếp nhận, lập tức mở ra, hương mực xông vào mũi, Cung Dư Mặc thiện thảo thư, sau khi làm hoàng đế có phần thu liễm tính tình sửa thành hành thư**, chỉ là thư tín cho y vẫn như cũ là rồng bay phượng múa kín giấy.

(*lối chữ thảo, kiểu chữ Hán, có đặc điểm là nét bút liên tục, viết nhanh) (**một kiểu viết gần giống chữ thảo)

Trên thư chỉ có hàng chữ giản đơn, “Ngân trang tố hảo, giai tiết lương tiêu, quân khả về hĩ.”* Y nhớ kỹ thời gian đến học đường, phụ tử đã dạy, “Mạch thượng hoa khai, khả hoãn hoãn quy hĩ.”** Khi đọc liền suy nghĩ, kia đổi thành là một người tinh tế mà ôn nhu như thế nào, một phần tưởng niệm lại mượn hoa nở nơi bờ ruộng nhẩn nhủ như thế nào. Cẩn thận gấp lại thư cất vào trong ngực, thấy phó tướng tới truyền tin bên cạnh còn chưa rời đi, liền hỏi, “Còn có việc?”

(*Quần áo màu bạc buộc màu trắng, ngày lành đêm đẹp, quân (cách gọi nam nhân lịch sự) có thể về chứ.)

(**Khi hoa nở trên đường ruộng, cứ chậm chậm về. – Đây là lời Ngô Việt Vương gửi cho phu nhân khi nàng về thăm nhà mẹ, nhắn cứ chậm chậm hãy về, nhưng thật ra ý nghĩa là – mong nàng mau trở về, ta rất nhớ a)

Phó tướng lắc đầu, “Chúng ta phải trở về sao? Hay là chủ soái phải về kinh đô rồi?”

“Vì sao hỏi như thế?”

“Mỗi lần bệ hạ gửi thư tới, chủ soái đều vội chạy trở về không phải sao?” Phó tướng xoa xoa đầu, “Nhưng lần này cần suy nghĩ kỹ a!”

Tiêu Vân Hiên nhìn phong thư trong tay, “Chỉ sợ chiến báo của chúng ta còn chưa kịp truyền tới bệ hạ.” Hai ngày trước bọn họ bắt giữ một tướng lĩnh Hồ làm tù binh, từ bên kia lấy được mật hàm trong có ghi chép lộ tuyến hành quân của Hồ quân, có nó, một lần hành động công phá nơi đây cũng không phải vọng tưởng.

Đây là một cơ hội tốt nghìn năm khó gặp. Các tướng sĩ đều ở nơi này chiến đấu đã hơn một năm, hiện tại lại đã mùa đông, đại tuyết phong sơn, nhất thời quân tư hậu phương đưa tới không bằng trước đây, có thể nói có chút căng thẳng thiếu thốn, nếu có thể một trận chiếm được nơi đây, nếu nhanh như vậy, tét nguyên tiêu năm nay các chiến sĩ có thể trở lại đoàn tụ cùng người nhà rồi.

“VẬY... Nếu như ngài trở về, ở đây giao cho ta sao?”

Tiêu Vân Hiên suy nghĩ một chút, lắc đầu. Đánh xong Đột Quyết, mặc dù đã khiến Đại Hi trong năm mươi năm cũng gặp khó khăn, nhưng vì biểu hiện uy tín Đại Hi, y để phó tướng lúc trước kể vai chiến đấu ở bên kia kiếp tục trần thủ. Hiện tại người mang theo bên cạnh là sau này mới đề bạt lên, năng lực không thể nghi ngờ nhưng muốn vượt qua tuyết sơn đi tập kích bất ngờ, chỉ sợ không có nắm chắc.

“Như vậy, ngài muốn từ bỏ cơ hội này?” Phó tướng thăm dò hỏi.

“Không,” Tiêu Vân Hiên thở dài một hơi, “Còn ở bên ngoài, quân mệnh có thể không theo.” Nói xong vô thức vỗ vỗ ngực mình, “Mới bàn tiếp thứ bệ hạ truyền đến cũng không phải là thánh chỉ,” bất quá miễn cưỡng cũng tính là một phong... thư nhà? “Kế hoạch không thay đổi, ngày mai hướng tuyết sơn xuất phát.”

“Vâng!”

Đại tuyết mênh mông, băng thiên phủ đất, hoa tuyết phấp phấp dương dương *đầy trời khởi vũ, phảng phất thiên địa nói liền một mảnh, hỗn độn bất phân.

.....

“Tuyết lở!?”

Thời điểm nghe hai chữ này, Cung Dư Mặc chỉ cảm thấy bên tai một trận ông ông tác hưởng, hít sâu một hơi hỏi, “Tiền thượng thư, người lặp lại lần nữa.”

“Vâng...” Hai tay chấp trước mặt, bộ binh thượng thư cúi thấp đầu có chút run rẩy, thế nhưng thanh âm lớn đủ để khiến mỗi người trong đại điện đều nghe rõ nói, “Tiền tuyến truyền chiến báo trở về, Tiêu Vân Hiên tướng quân mang phó tướng cùng năm trăm người, muốn từ trên lộ tuyến hành quân của Hồ quân cắt đoạn bọn họ, không ngờ đi qua tuyết sơn thì phát sinh tuyết lở... Năm trăm người... Đến nay, bất vô âm tín.”

“Tin tức là khi nào?” Cung Dư Mặc cao cao mà ngồi trên long ỷ, một tay nắm tay vịn long ỷ, trầm thanh hỏi.

“Hồi bệ hạ... Tuyết lở phát sinh mười hai ngày trước, tin tức là tám ngày trước truyền trở về.”

“Là nói, bọn họ tìm bốn ngày, cũng không tìm được năm trăm người thất tung kia.”

“Hồi bệ hạ, đúng vậy.”

Cung Dư Mặc thật sâu hít một hơi, Tần Phong đứng ở bên người hần khẩn trương nhìn hần một cái, nhưng chỉ thấy sườn mặt hần như bàn băng hàn lãnh kiên quyết. Hần thẳng lưng, gật đầu, dùng thanh âm lãnh ngạnh nói, “Tiếp tục tìm, tìm được bọn họ mới thôi, có tin tức tùy thời báo lại. Phía dưới còn có ai muốn dâng tấu?”

Phảng phất trận tuyết lở kia chỉ là thông qua một nghị sự hết mức bình thường, đợi lâm triều xong, Cung Dư Mặc cứ theo lệ thường đi ngự thư phòng, sau khi phê duyệt công văn, đi đến ngự hoa viên. Đối diện thấy Hê Thiên đồ Hê Phán đi tới hành lễ chào hần.

Hoàng đế cực kỳ sủng ái Hê Phán nương nương, mặc dù nàng cùng hoàng thượng thành thân vài năm cũng không có long tử, cũng không dám có người dám ở trước mặt vị hoàng đế bức vua thoái vị này dị nghị gì về nàng. Mà nương nương một người nữ tặc nhân gia*, không có thân gia bối cảnh, muội muội duy nhất gả cho thị vệ của hoàng thượng Tần Phong, muốn nịnh bợ cũng không nơi hạ thủ.

(*người phụ nữ chuẩn mực, của gia đình)

Tần Phong nháy mắt với Hề Thiển, nhưng nàng không thấy, chỉ vui vẻ lại được gặp chủ tử, cho nên cùng Hề Phán một đường đỡ hoàng đế đi đến tẩm cung của Hề Phán.

“Bệ hạ, chén canh ngân nhĩ hạt sen này là nô tì sáng sớm mới hầm tốt, bệ hạ có muốn nếm một chút?” Vừa vào phòng, Hề Phán liền bưng một chén canh ngọt đưa qua, thừa cơ hội này Tần Phong kéo Hề Thiển chạy vào trong đại viện.

“Người sao vậy! Vừa đến trưa ánh mắt đã không tốt rồi sao!” Hề Thiển một bên gạt tay Tần Phong ra vừa oán giận nói, “Có chuyện gì nữa!”

“Tiêu tướng quân... không thấy Tiêu tướng quân!” Tần Phong vội vàng giải thích.

“Không... Không thấy... Không thấy là ý tứ gì?!” Bỗng nhiên nghe được tin tức này Hề Thiển không khỏi kinh hãi, trong thanh âm có chút lắp bắp.

“Phi phi phi!” Tần Phong vội vàng cho chính mình một bạt tai, “Ta sao lại trù ẻo Tiêu tướng quân rồi!”

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì a!” Hề Thiển kéo tay Tần Phong hỏi, “Nhưng ta nhìn bệ hạ lúc này rất tốt a.”

“Chính vì như thế này ta mới lo lắng!” Tần Phong gấp đến độ sắp gờ chân, “Lâm triều nói... Tiêu tướng quân muốn đi bắt khả hãn Hồ tộc, kết quả không cẩn thận, tuyết lở rồi, bị vùi rồi, đào bốn ngày chưa từng tìm thấy người a!”

“Cái gì?!” Hề Thiển kinh hãi ngây dại, “Kia... Kia sao có thể ” chữ tiếp theo còn không kịp nói, chợt nghe đến thanh âm chén rơi vỡ cùng Hề Phán kêu lên sợ hãi vang lên trong phòng, “Bệ hạ!” Hai người nhìn nhau vội vã chạy vọt vào.

Mà sau khi tiến vào chỉ nhìn đến Hề Phán đứng ở một bên cùng hoàng đế đỡ tay vịn ghế mà ho khan, vết máu bên khóe miệng hoàng đế cùng một bãi máu đỏ sẫm trên mặt đất.

Cung Dư Mặc ho khan không ngừng, phảng phất như muốn đem tim phổi đều ho ra, cho đến cuối cùng ý thức mơ hồ không rõ, hẩn trong đầu chỉ có hai thứ.

Tuyết lở... Vân Hiên...

—

25. Chương 24

“Phụ hoàng...” Vừa tỉnh giấc liền thấy Cung Mộc Minh ngồi ở trước giường mình, Dư Mặc liền vội vã muốn đứng dậy, lại bị Cung Mộc Minh đè lại, “Người thân thể bất tiện, nằm nghỉ ngơi là tốt rồi.” Dứt lời vỗ vỗ vai Dư Mặc, Tần Phong một bên lập tức cầm một cái gối tới để hãn dựa vào, chính mình liền lui ra ngoài.

“Nghe nói người ở ngự thư phòng phê tấu chương phê đến ngất xỉu?”

Cung Dư Mặc nháy mắt mấy cái, cẩn thận hồi tưởng lại hồi lâu, tựa hồ cũng không nhớ rõ chính mình đã ngủ như thế nào, mà trước khi ngủ ở nơi nào một điểm cũng không nhớ rõ, “Có lẽ đúng là vậy.”

Cung Mộc Minh thở dài lắc đầu. Tiên đế năm mươi tuổi, hôm nay tóc mai đã hoa râu. Sau khi Cung Dư Mặc đăng cơ, hẩn liền lựa chọn đến sống trong Hư Việt cung thanh tịnh nhất hoàng cung, hiện tại cuối cùng cũng trải qua những ngày thư thái lại thanh nhàn. Ai ngờ mấy ngày trước Cung Mộc Thiển tiến cung, sau khi muốn nói lại thôi một phen, cuối cùng là nói với hẩn, e rằng Tiêu Vân Hiên đã không còn. Hẩn suy nghĩ nên đi xem nhĩ tử nhà mình, muốn nhìn xem hẩn có thể nói gì, rất nhiều sự tình mặc dù muốn thoải mái cũng không thể buông tay.

“Dư Mặc... Cho đến hôm nay, người hối hận hay không?” Cung Dư Mặc nhìn phụ thân của mình, hồi lâu mới tái nhợt cười nói, “Chưa từng ngón hổi... Chỉ là không cam lòng.” Cung Mộc Minh gật đầu, “Nếu là như thế là được rồi, người cần biết... Tự người quyết định bắt đầu con đường này, liền chỉ có thể tiến về phía trước, không thể dừng không thể lui.”

Cung Dư Mặc buông hạ mi mắt, cũng thoáng gật đầu, ” Hôm nay nhi thần trên vai gánh trọn thiên hạ, không thể không đi... Đạo lý này, nhi thần hiểu rõ.” Hắn lấy thiên hạ làm tiền đặt cược, đánh cược chính mình cùng Tiêu Vân Hiên được gần nhau nửa đời sau, hắn thua không dậy nổi, cho nên dù cho Tiêu Vân Hiên đã không theo kịp hắn, hắn cũng không thể dừng lại.

“Hảo hảo nghỉ ngơi...” Cung Mộc Minh không nói thêm gì nữa, lưu lại một hồi liền ly khai. Trước khi hắn rời đi nghe được Cung Dư Mặc nói, “Phụ hoàng, nhi thần không tin Tiêu Vân Hiên đã chết đi như thế.”

Tử vong...

Cung Mộc Minh trở lại trong đình viện của mình, nhìn quế thụ đầy vườn, nhớ tới rượu hoa quế tự mình ủ năm kia, năm nay có thể uống rồi.

“Bệ hạ...” Hề Phán nhẹ giọng kêu, “Bệ hạ?”

“Ân?” Cung Dư Mặc phảng phất như đột nhiên thanh tỉnh, thoáng hoảng thần cười hỏi Hề Phán, “Có chuyện gì?”

Hề Phán cười đến có chút nan kham, “Bệ hạ... Đến phiên ngài hạ cờ rồi.”

“A? ... Nga, hảo.”

Cung Dư Mặc nắm một viên cờ đen, cúi đầu nhìn bàn cờ, nhìn hồi lâu sau hạ xuống một viên, chặt đứt thế tiến công ám dũng mà cờ trắng ẩn tàng ở hậu phương, chỉ là một viên tất nhiên chưa đủ, khi hắn đang nghĩ nước tiếp theo đã thấy Hề Phán vẫn không nhúc nhích liền cười nói,

“Ái phi là xảy ra chuyện gì?”

“Bệ hạ... Ngài là quân trắng, mới vừa rồi hạ... là quân đen đi?”

Cung Dư Mặc nhìn viên cờ đen trên đầu ngón tay một chút, lại nhìn bàn cờ, giữa ngang dọc đan xen, thế cờ của quân trắng rõ ràng là bố cục mình am hiểu nhất.

“Ha ha... Một trăm mới vừa rồi còn đang suy nghĩ, kỳ nghệ của ái phi sao tiến bộ được thần tốc như vậy, lại học được mai kỳ bày binh bố trận.”

Hề Phán thoáng miễn cưỡng cười nói, “Bệ hạ nói đùa, nô tì tư chất ngu dốt, học chơi cờ không tốt, vô năng vì bệ hạ phân ưu.”

“Ha hã, nào có chuyện.” Cung Dư Mặc cười nói, “Ái phi thông minh, một thời gian tất thành hảo thủ chơi cờ.” Nói rồi bỏ quân cờ lại, “Không được... Gần đây quốc vụ bận rộn, trăm mới vừa rồi nghĩ đến vấn đề các đại thần tranh chấp khi lâm triều nên có chút mệt mỏi.” Nói xong nhu nhu cái trán. Hề Phán thấy thế vội vã đứng dậy, đến cạnh Dư Mặc đưa tay giúp hắn xoa bóp. Hề Phán dùng lực đạo vừa đúng, Cung Dư Mặc thập phần hưởng thụ, liền nhắm mắt dưỡng thần, “Hề Phán... Toàn bộ hoàng cung, vẫn là chỉ có tại nơi này của ngươi... Trăm thư thái nhất.”

“Như vậy là vinh hạnh của nô tì.” Hề Phán cười tiếp tục động tác trên tay, chỉ là mi phong nhẵn chặt, trên mặt u buồn. Sau khi Cung Dư Mặc thiếp đi. nàng xoay người đi vào gian trong lấy thảm.

“Triều chính bận rộn...” Hề Phán ôm thảm đi ra ngoài, liên tục thở dài rồi lại cảm thấy bất lực. Cung Dư Mặc thần tình hoảng hốt như hôm nay cũng đã nhiều ngày, nàng chỉ cảm thấy hoàng đế hiện tại căng thẳng tựa huyền cầm, dường như thoáng chạm vào sẽ vỡ tan. Cung Dư Mặc ngay tại trên ghế tựa, ngủ rất trầm. Hề Phán nhẹ bước đi qua, đem thảm khoát lên trên người hắn, cuối cùng thời điểm nàng đưa tay giúp hắn dịch chân, Cung Dư Mặc bỗng nhiên tỉnh lại bắt lấy tay nàng “Vân Hiên!”

Đợi thấy rõ người trước mắt, Cung Dư Mặc mở chậm rãi khôi phục trở lại từ trong cực độ khẩn trương, lập tức lui vào trong ghế lại nhắm mắt ngủ, tựa như vừa rồi giật mình tỉnh giấc chỉ là một giấc mộng kinh hãi. Hề Phán nắm cổ tay bị xiết có chút đau, yên lặng lui ra ngoài cửa.

Nếu Thiên thượng thật sự có Bồ Tát... vậy van cầu ngài, phù hộ Tiêu tướng quân bình an trở lại bên cạnh bệ hạ, Hề Phán nguyện đem tất cả của mình, đổi lấy Tiêu tướng quân vạn toàn.

Cung Dư Mặc nghỉ ngơi một chút tại tẩm cung Hề Phán tới hết buổi trưa, dùng chút điểm tâm liền đi đến ngự thư phòng. Vừa an tọa, thuận tay mở ra một quyển tấu chương, cầm bút son chấm chu sa, khi đang muốn viết phê văn, đột nhiên phát hiện mặt cuối cùng vậy mà đã có chữ đỏ ngự phê. Hắn nghi hoặc, tiện tay rút mấy bản khác phát hiện cứ nhiên đều đã phê qua. Ngồi ở ngự thư phòng suy nghĩ hồi lâu, mới bỗng nhiên nghĩ đến, chính mình vừa tới chỗ Hề Phán bên kia, Hề Phán kinh ngạc ngày hôm nay sao đến sớm như vậy, hắn liền giải thích nói, “Triều chính không có chuyện gì, chính vụ hôm nay đều đã hoàn thành, cho nên trẫm liền tới sớm một chút.”

Hắn như thoát lực tê liệt ngồi ở trên ghế, nghĩ tới chuyện mấy ngày nay, đều là những đoạn ngắn vụn vặt, cần bản chấp nổi không nổi.

” Không thể như vậy...” Hắn một mình lẩm bẩm nói, “Không thể như thế thêm nữa...” Gần đây luôn hoảng hốt xuất thần, vừa hồi thần lại nghĩ không ra chính mình trước ở nơi nào, tại sao đi, vì cái gì muốn đi, nói qua cái gì đã làm cái gì... bất quá may mắn hắn mặc dù tinh thần trống rỗng, ngôn hành cử chỉ cũng chưa bao giờ quá giới hạn, thêm phản ứng linh mẫn còn có thể bù đắp, ngoại trừ Hề Phán cùng Tần Phong thân cận bên người còn không có người nhận thấy được. Nhưng nếu tiếp tục như vậy lâu thêm nữa... tất thành đại họa.

Cuối cùng ánh mắt hắn rơi xuống bản tấu chương cũ bị đặt ở dưới cùng kia, sau khi hít sâu mấy lần mở ra, mặt trên giấy trắng mực đen viết rõ, là cứu tìm Tiêu Văn Hiến, đến nay không có kết quả.

“Văn Hiến...”

Hắn đem tấu chương che trên mặt, “Uổng ta vẫn cho rằng người so với ta càng thêm kiên định... Không nghĩ tới kết quả lại là người vứt bỏ ước định của chúng ta trước... Tiêu Văn Hiến, người cần biết, nếu người đã buông tay ta đã bỏ lại ta... Ta cũng sẽ không đứng ngốc ở nơi này chờ người... Người nếu đã đi như vậy, vậy người ta từ nay... Mạch lộ thù đồ*!” (*người lạ khác đường)

.....

“Bệ hạ! Bệ hạ!”

“Người nào! Can đảm dám xông vào ngự thư phòng!”

“Tần thị vệ, ta... Vi thần... Hô...”

Ngày ấy Cung Dư Mặc đang phê duyệt tấu chương ở ngự thư phòng, lại nghe đến bên ngoài một trận sáo sỏ ồn ào, cũng không ngẩng đầu lên giương giọng nói, “Tần Phong, để hắn tiến vào.”

“Vâng!”

Tần Phong ngoài cửa cao giọng đáp, “Trữ đại nhân, thỉnh.”

“Thần Trữ Tu Phàm tham khiến bệ hạ, Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Cung Dư Mặc một tay cầm bút son, ngẩng đầu liếc mắt nhìn cái người động động hốt hốt tiến đến phù phù một tiếng liền quỳ xuống không đứng dậy, tiếp theo thu hồi ánh mắt tiếp tục thẩm duyệt tấu chương trong tay, “Thật xa liền đã nghe thấy thanh âm của người, đứng lên đi, sự tình gì lo lắng như vậy?”

“Hồi bệ hạ! Tìm thấy rồi! Tìm thấy rồi!!”

Cung Dư Mặc dừng dừng, ngẩng đầu nhìn hắn, lập tức hừ lạnh một tiếng, “Nói không đầu không đuôi, tìm thấy gì?”

“Tiêu tướng quân! Tìm thấy rồi! Nha! Cũng không thể nói là tìm thấy!”

Trữ Tu Phàm hưng phấn mà nói, “Tiêu tướng quân nguyên lai không bị tuyệt lộ chôn vùi! Chúng ta tại bên này đào tuyết, bên kia người Hồ không hiểu từ nơi nào nhận được tin tức nói Tiêu tướng quân đã chết, đang cao hứng, ai ngờ khi tuyệt lộ kia Tiêu tướng quân bọn họ tìm được một hang động ở trong cốc, toàn bộ trốn vào, năm trăm người lông tóc không tổn hao gì! Càng thần thông chính là hang động kia đi tới đầu cứ nhiên là hậu doanh binh Hồ tộc, ngay sau đó Tiêu tướng quân cao hứng liền đánh bọn họ trở tay không kịp a! Lúc này đã bắt giữ khá hãn Hồ tộc, người nhà khá hãn đều bị áp giải về chỗ Tiêu tướng quân bên

kia. Nga được rồi, tin tức nay mới đến kinh thành, nhưng Tiêu tướng quân cùng lúc truyền tin đi đã xuất phát, chỉ sợ không quá hai ngày liền có thể về đến kinh đô rồi!”

Nghe xong những lời này Cung Dư Mặc hồ hững mà nhìn Trữ Tu Phàm, nhìn đến Trữ Tu Phàm cũng cảm thấy phía sau phát lạnh sợ hãi liền phù một tiếng lại quỳ xuống, “Bệ hạ, thần có tội.”

Cung Dư Mặc nheo mắt cười nhạt, “Ái khanh có tội gì?”

“Thần không biết... Nhưng thần rõ, thần khẳng định có tội.” Trữ Tu Phàm cảm thấy ủy khuất, tự mình nhận được tin tức này chạy đứt chân tới trước mặt hoàng đế, rất sợ chạm một khắc thì hoàng đế buồn rầu nhiều một khắc, xích đảm trung thành lo lắng hết lòng cúc cung tận tụy thần tử thật tốt như hần vậy, đi đâu tìm chứ! Nhưng hết lần này tới lần khác tiểu hoàng đế này cái khác không nói, ánh mắt thật sự có thể giết người... Thường ngày ở chung, cặp thủy mẫu kia đẹp đến kinh người, chỉ khi nào hần diện vô biểu tình nghiêng mắt nhìn người một chút như vậy, một thân gần cốt đều có thể rét lạnh từ sau não đến gót chân a!

“Hừ, ” Cung Dư Mặc hiểu được tính tình Trữ Tu Phàm, cười lạnh một tiếng, “Mở miệng nhưng thật ra thông minh. Người nói người, không lớn không nhỏ cũng là nhất phẩm đại thần trong triều, dung nhan bất chính diên diên khùng khùng chạy đến trước mặt hoàng đế như kể chuyện nói không trọng điểm nửa ngày, lẽ nào trẫm còn không thể trừng người sao!?”

“Có thể có thể, bệ hạ trừng thần cũng là thần có phúc, ” Trữ Tu Phàm biết nghe lời phải, “Thần không phải sợ bệ hạ trừng lâu con mắt khó chịu sao?”

“Được rồi, ” Cung Dư Mặc vừa buồn cười vừa tức giận, tay áo vung lên, “Người lăn đến nơi nên đến cho trẫm đi, đừng tới trở ngại mắt trẫm.” Dứt lời tiếp tục cúi đầu xem tấu chương.

Trữ Tu Phàm len lén nhìn một chút sắc mặt Cung Dư Mặc, thấy hần nét mặt bất biến liền chấp tay lui đi ra ngoài.

“Trữ đại nhân! Ngài mới vừa nói chính là sự thực!? Tiêu tướng quân không chết!?”

Trữ Tu Phàm mới vừa ra cửa đã bị Tần Phong chặn ngang bắt lại.

“Ặn,vô cùng xác thực, không chỉ có không chết còn lập công lớn!” Trữ Tu Phàm cười gật đầu, “Ta vừa nhìn sắc mặt bệ hạ như thường, thể nhưng khí sắc đã khác, còn đông tây vài câu cùng ta.” Nói rồi vỗ vỗ bụi trên y phục, “Cuối cùng cũng không uổng công ta chạy một chuyến này a.”

Tần Phong lập tức hiểu rõ, Trữ Tu Phàm là cố ý chọc hoàng thượng hài lòng vui vẻ mới rêu rao như vậy, liền chấp tay cười nói, “Trữ đại nhân dụng tâm lương khổ rồi.”

Trữ Tu Phàm cũng chấp tay đáp lễ nói, “Đâu có đâu có, tất cả mọi người là ăn lương bổng vì bệ hạ cống hiến, về công là nhần nhục chịu khó, về tư... Bệ hạ đối ta có chi ân để bạt thưởng thức, ta cũng không nhần tâm thấy bệ hạ cả ngày ảm đạm thâm lương.”

Tần Phong tại một bên gật đầu phụ họa, Trữ Tu Phàm đột nhiên dường như nhớ tới cái gì, hỏi, “Nhưng cũng không biết vì cái gì, người nói bệ hạ coi trọng Tiêu tướng quân như vậy, sao vẫn không thấy bệ hạ ngợi khen y gì chứ? Người người đều hiểu được Đột Quyết là Tiêu Văn Hiến đánh hạ, kết quả thời điểm báo lên trên, phó tướng của y trái lại được công đầu, phong quan gia tước, Tiêu tướng quân thì rơi xuống hạ phương. Lần này đánh tộc Hồ tộc cũng như nhau... Ta mới nhìn thư xin hàng cùng chiến thư, cũng là phó tướng công hạng nhất... Ai... Không hiểu được bệ hạ cùng Tiêu tướng quân là nghĩ muốn thế nào.”

Tần Phong nhìn Trữ Tu Phàm, toàn bộ kế hoạch của Cung Dư Mặc, chỉ sợ người biết đến chỉ có chính mình cùng Hề Phán hai người, có lẽ những điều bọn họ biết cũng không nhất định đúng toàn cục. Trữ Tu Phàm mặc dù vào thời điểm bệ hạ đăng cơ cực lực ủng hộ, nhưng cũng không hiểu được mục đích tiếp theo của Cung Dư Mặc.

“Tần thị vệ, người cùng bệ hạ và Tiêu tướng quân quan hệ đều thâm hậu, người nói lẽ nào Tiêu tướng quân chính là người đàm bạc danh lợi như vậy sao? Cơ hội lưu danh sử sách vì cái gì chấp tay tặng cho người khác?”

“Trữ đại nhân, Tần Phong một kẻ vũ phu, tự nhiên không hiểu tâm tư bệ hạ cùng Tiêu tướng quân. Đại nhân cũng không cần vọng đoán. Tâm tư hai người bọn họ, há lại là cấp bậc chúng ta có thể nhìn thấu.”

26. Chương 25

Ngân giáp bạch mã, mũ treo tua đỏ, nam tử mày kiếm mắt sáng, thúc dục bảo mã dưới thân chậm rãi thông thả mà tiến bước trong kinh thành. Ngày hôm trước là tiết nguyên tiêu, kinh đô hạ tuyết tròn một ngày đêm, cho nên lúc này đang có tuyết tan, khí lạnh càng phát ra lợi hại, nhưng cũng ngăn không được mọi người trông ngóng cước bộ anh hùng. Cả nam lẫn nữ đứng ở hai bên đường đều liêu mạng vươn cổ về phía trước, chỉ hận không thể nhìn rõ ràng hơn một chút.

Đại tướng quân khải hoàn trở về của bọn họ, có phụ thân truyền kỳ, giờ đã có chiến tích càng truyền kỳ hơn so với của phụ thân, y khiến người Đột Quyết cúi đầu xưng thần, hiện tại lại đại phá Hồ tộc! Đối với dân chúng sống ở bên ngoài kinh đô hoàng quyền, họ cũng không quan tâm ai tiến quan phong tước ai danh lưu sử sách. Điều bọn họ lưu ý, chỉ là tên một người, một cái tên truyền kỳ mặc dù là nói ra khi trà dư tửu hậu cũng có thể khiến bọn họ tự hào lại khó tin.

Phóng tầm mắt nhìn lại, chỉ có ba chữ “Tiêu Vân Hiên” có thể đảm đương.

Tiêu Vân Hiên trong mắt bọn họ, tướng mạo tuấn lãng bất phàm, xuất chinh bách chiến bách thắng, văn có thể trị quốc an bang võ có thể quét sạch thiên quân vạn mã, cả người hầu như tìm không ra khuyết điểm.

.....

Mà nam nhân kia khiến người trong thiên hạ đều tìm không ra khuyết điểm, hiện tại lại quỳ gối tại tấm cung nội viện của thiên tử, phơi mình trong đông phong lạnh thấu xương.

Trong tiệc tẩy trần cho mình, Tiêu Vân Hiên liền cảm giác có chút kỳ quái, tuy rằng toàn bộ đại diện đều hòa thuận vui vẻ, người tới nâng cốc chúc mừng y cũng là một đợt lại một đợt, nhất là tên bạch diện thư sinh Trữ Tu Phàm thường ngày có chút ngạo khí kia, cũng cùng y uống cạn ba chén, nhưng mỗi khi y nhìn về phía Cung Dư Mặc ngồi ở nơi cao nhất, người nọ không một lần nghiêng đầu đến nhìn thẳng y.

Cung Dư Mặc mất hứng, thậm chí là tức giận. Tiêu Vân Hiên bưng chén rượu âm thầm nghĩ, đợi gặp mặt một chỗ nên hỏi hẩn một chút. Yến hội này vừa tan y liền theo Cung Dư Mặc rời đi, nhiều người chỉ nói hoàng đế cùng Tiêu tướng quân còn có quân kỷ yếu vụ cần thương nghị nên cũng không suy nghĩ nhiều, phát tay áo cũng trở về nhà.

Đội hai người vào tấm cung, mới vừa đóng cửa, Cung Dư Mặc quay đầu liền lạnh lùng nói một câu, “Quỳ xuống!”

“Gi?” Tiêu Vân Hiên sửng sốt, tựa hồ không quá rõ Cung Dư Mặc đang nói cái gì.

“Trẫm bảo người quỳ xuống.”

Tiêu Vân Hiên nhú mày, thời gian hai người bọn họ cùng một chỗ Cung Dư Mặc cũng không tự xưng “Trẫm”, xem chừng y dự cảm đúng, Dư Mặc là thật sự tức giận, nhưng y không hiểu được Dư Mặc vì sao tức giận, chỉ có thể hỏi, “Sao vậy?”

Cung Dư Mặc hai mắt băng lãnh nhìn y, chỉ thấp giọng trách cứ, “Người cũng biết sai?”

Vân Hiên vừa nghe, trong ngực tựa như có còn ngựa chạy quanh, vội vã giải thích nói, “Người là giận ta không thông tri cho người liền đánh Hồ tộc sao? Nên biết quân tiền thay đổi trong nháy mắt, đợi tin tức này truyền cho người người lại phê duyệt xuống nhất định là không kịp.”

“Hừ.” Cung Dư Mặc phát tay áo xoay người, cũng không nghe lí do thoái thác của y.

Như vậy là đã đoán sai? Tiêu Vân Hiên nghĩ, “Vậy là bởi vì người truyền thư cho ta ta lại không thể lập tức hồi âm?” Y tiếp tục thăm dò nói, “Nhưng hai ngày trước khi ta nhận được thư của người, ta đã truyền tình báo cho người, lộ tuyến hành quân đều được quyết định rồi, ta không thể thay đổi a.”

“Được rồi!” Cung Dư Mặc cả giận nói, “Người nếu nghĩ không ra người sai ở nơi nào, liền quỳ thẳng nơi này cho trẫm! Nghĩ ra được lại đứng lên!”

Chính mình vốn không sai nha! Tiêu Vân Hiên một hồi không phục, khi tuyết lở kia nếu không phải có người nhanh mắt phát hiện hang kia rồi trốn vào, chỉ sợ chính mình cũng đã mất mạng để trở về! Y liều mạng vì hấn tranh đấu giành thiên hạ tại tiền tuyến như vậy, trở về lại bởi vì một nguyên nhân có lẽ có, hấn liền phát đại hỏa như vậy.

“Tắm cung bệ hạ tự nhiên là lò sưởi ấm đầy đủ mọi thứ, nếu thật sự có lòng khiến trách hạ quan sao không để hạ quan đến ngoài cửa quỳ đón gió Bắc đi?”

“Hảo!” Cung Dư Mặc trong cơn giận dữ, không chịu nổi y khiêu khích như vậy, vỗ bàn cả giận nói, “Người liền ra ngoài cửa quỳ cho trẫm! Quỳ đến hiểu rõ tự mình sai nơi nào rồi lại đứng lên! Nghĩ không ra liền cút cho ta! Chạy trở về tiền tuyến của người mà đánh giết!” Dứt lời phẩy tay áo một cái lướt qua bình phong đi vào phòng trong.

“Quỳ thì quỳ!” Tiêu Vân Hiên tức giận đến gờ chân, cũng là nổi lên tính tình vô tướng, đập cửa đi ra ngoài lập tức quỳ tại nơi này, vẫn không nhúc nhích.

...

Hai người cứng ngắc giằng co hơn nửa canh giờ, thẳng đến khi Hề Phán nghe được tin tức vội chạy tới, thấy đại môn đóng chặt, Tần Phong vịn phần khó xử tại đại môn, cùng Tiêu Vân Hiên quỳ thẳng trong sân.

“Tiêu tướng quân.”

Nghe được có người gọi mình, Tiêu Vân Hiên vừa ngẩng đầu, “Hề Phán?”

“Đúng, đã lâu không gặp, Tiêu tướng quân.”

Ngay sau đó Tiêu Vân Hiên như cũ giận dữ với Cung Dư Mặc, liền lạnh lùng nói, “Hạ quan phụng mệnh quỳ, vô pháp thỉnh an nường nường rồi.” Ai ngờ nghe nói như thế Hề Phán trái lại nở nụ cười, “Phốc, người mới vừa rồi còn gọi ta Hề Phán, sao giờ lại nhớ tới cấp bậc lễ nghĩa này?” Tiêu Vân Hiên nhìn nàng bất đắc dĩ lắc lắc đầu nói, “Mới vừa rồi là tức giận đến hồ đồ... Hề Phán chớ trách.”

Hề Phán lắc đầu, cười nói, “Chuyện vừa rồi... Ta từ nghe nói chỗ Tần Phong rồi, Tiêu tướng quân, người chịu nhận mình sai, bệ hạ hấn”

“Hấn thế nào?!” Vừa nói chuyện này Tiêu Vân Hiên liền bốc hỏa, “Hấn nếu nghĩ ta có chỗ nào không đúng trực tiếp nói cho ta biết là được, hà tất muốn phạt ta quỳ ở nơi này!? Lẽ nào giữa ta và hấn còn có chuyện gì không thể thẳng thắn mà nói sao?”

“Có thể có chuyện... Hấn nói, tướng quân cũng không nhất định hiểu.”

“Ta không hiểu?” Tiêu Vân Hiên cười lạnh nói, “Nếu ta cũng không hiểu hấn, thiên hạ còn có ai hiểu hấn hơn ta sao? ... Hề Phán, trước đây không phải như thế... Hấn trước đây không phải như thế... Trước đây ta dám đem chính mình, toàn bộ đều giao phó cho hấn, bởi vì ta tin tưởng hấn sẽ không thương tổn ta, mặc dù hấn trốn tránh ta cũng bởi vì không muốn ngày sau thương tổn đến ta. Nhưng hiện tại... Hiện tại ta thật không hiểu, ta không biết vì cái gì, rõ ràng ta nghĩ mọi chuyện rất tốt, hấn lại đột nhiên phát hỏa. Lẽ nào đơn giản là hấn là hoàng đế rồi... cho nên liền cao quý bất khả xâm phạm bất khả vi kháng sao? Liền bởi vì hấn là hoàng đế, cho nên bảo quỳ ta liền phải quỳ, kêu cút ta liền nên cút sao?”

Trước khi Cung Dư Mặc đăng cơ, tiên đế đi tìm y, tiên đế nói với y, làm hoàng đế rồi, sau này liền không thể so với ngày trước, rất nhiều sự tình đều có thể thay đổi.

Y vốn tưởng rằng vô luận thay đổi thế nào, thân mật khăng khít giữa hai người bọn họ sẽ không thay đổi. Trên thực tế ngoại trừ lần này, từ trước cũng đều là như vậy, Cung Dư Mặc làm hoàng đế càng thâm trầm càng cường thế, nhưng khi đối mặt y vẫn như cũ là nhị hoàng tử kia, khi cười một đôi thủy mâu liền khiến người gợn sóng trong lòng.

“Tiêu tướng quân, người chờ ta một hồi.” Hề Phán cởi xuống áo choàng của chính mình phủ thêm cho y, “Nghe nói người từ biên quan trở về cũng bị thương, đừng để bị lạnh, khiến thương thế chuyển biến xấu.” Dứt lời xoay người ly khai tắm cung Cung Dư Mặc.

Tiêu Vân Hiên quỳ ở nơi này, nghĩ muốn vỡ đầu cũng không nghĩ ra chính mình sao lại chọc Cung Dư Mặc không vui như vậy. Lẽ nào phải Cung Dư Mặc ra một lệnh y mới có thể làm một động tác sao? Nhưng chiến dịch trước Cung Dư Mặc chưa từng nhúng tay a... Lẽ nào bởi vì gần đây chính vụ bận rộn cho nên tâm trạng hắn ghen ghét, không chỗ phát hỏa liền phóng tới y? Cũng không đúng a, cục diện chính trị nếu bất ổn thì vừa rồi Trữ Tu Phàm sao có thể cười đến vui sướng như vậy?

Ngay khi y một người miên man suy nghĩ, trước mắt đột nhiên xuất hiện một khối khăn tay, khăn tay gấm Tô Châu bạch sắc, vừa nhìn đã biết là cống phẩm tú công tinh xảo, chỉ là giữa khăn tay một mảnh đỏ sẫm, nhìn qua, như là máu.

Tiêu Vân Hiên nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Hề Phán bên người, Hề Phán đưa khăn tới trước mặt y, “Máu trên đó, là của bệ hạ.” Thấy Tiêu Vân Hiên bộ dáng khiếp sợ, Hề Phán cười khổ nói, “Tiêu tướng quân, người có biết tường trình chuyện người gặp nạn tại tiền tuyến, ai là khổ cực nhất ai lại cao hứng nhất chứ?”

Tiêu Vân Hiên nháy nháy mắt, sững sờ tiếp nhận khăn tay, “Máu của hắn? Sao có thể... Vì cái gì?”

“Ngày ấy bệ hạ nghỉ trưa tại chỗ ta, vừa tỉnh lại thì ho ra máu, ta sợ đến hoảng loạn tinh thần, dùng khăn che cho hắn...”

“Ta không phải hỏi cái này!” Tiêu Vân Hiên vội la lên, “Ta là hỏi hắn vì cái gì mà ho ra máu!”

Hề Phán lại cười nói, “Nguyên lai Tiêu tướng quân cũng biết hỏi một đường đáp một nẻo nên tức giận, kỳ thực tướng quân ở tiền tuyến gặp tuyết lở tìm cứu không có kết quả, sau khi tin tức truyền trở về, bệ hạ liền...”

“Hắn cho rằng... ta đã chết?” Tiêu Vân Hiên nhìn khăn lụa đỏ sẫm trước mắt cả kinh nói, “Hắn là cho rằng ta đã chết mới...”

“Ngày đầu tiên tin tức truyền tới bệ hạ liền ho ra máu, thái y chẩn đoán bệnh là lửa giận công tâm lại cường chế, bị nội thương.” Hề Phán tiếp tục nói, “Từ sau khi tướng quân gặp chuyện không may, bệ hạ hắn, trước mặt người khác chống đỡ tinh thần xử lý quốc sự, phía sau... Mặc dù là ở trước mặt chúng ta, cũng sẽ thường xuyên hoảng hốt xuất thần. Tiêu tướng quân, người nói bệ hạ là người tinh minh khôn khéo ra sao, hắn khi nào có thể dễ nhược điểm của mình bại lộ trước người khác?”

“Lửa giận công tâm...”

Hề Phán thở dài, “Tiêu tướng quân, Hề Phán là nữ tặc nhân gia, không hiểu hành quân đánh trận các loại. Hề Phán chỉ hỏi, mình bạch trong lòng ngài, hàng thư của Hồ tộc cùng tính mệnh bệ hạ, đâu mới là thứ tướng quân muốn? Kỳ sở bất dục, vật thi vu nhân*, Hề Phán ngôn tẩn, xin cáo lui.” Dứt lời thi lễ liền đi.

(*vật mình không muốn, chớ mang cho người)

Tiêu Vân Hiên gắt gao túm khối khăn tay nhiễm máu kia trong tay, “Kỳ sở bất dục... vật thi vu nhân...” Y sao có thể nói Cung Dư Mặc thay đổi...

.....

Cung Dư Mặc nằm nghiêng trên giường, một người nhắm mắt phát ngốc.

Thời điểm vừa thấy Tiêu Vân Hiên, hắn mới nghĩ chính mình xem như sống lại rồi... Mới nghĩ cho tới nay, chính mình nỗ lực lâu như vậy không uổng phí, chính mình có hi vọng. Nhưng cao hứng qua đi lại bắt đầu cảm giận, một phần hàng thư của Hồ tộc có trọng yếu như vậy sao? Trọng yếu đến mức ngay cả sinh tử của mình y cũng không chú ý... Y có biết, nếu y chết, hai người bọn họ là hoàn toàn kết thúc!? Y Tiêu Vân Hiên đó là Tiêu Hoài Viễn thứ hai, mà hắn Cung Dư Mặc...

Khi chính hắn đang thở dài, cửa “Chi nha” một tiếng mở ra, có người đi vào, rồi mới quỳ gối bên giường hắn.

“Mới vừa rồi không phải rất có cốt khí phải quỳ ngoài cửa sao?” Cung Dư Mặc không để ý tới y, lạnh giọng nói, “Lúc này lại tiến vào làm gì chứ?”

Tiêu Vân Hiên nhìn bóng lưng hắn đã muốn cười, đúng vậy, y sao lại nghĩ Cung Dư Mặc thay đổi chứ? Rõ ràng vẫn là tiểu điện hạ từ trước sẽ luôn cúi kính ở trước mặt y cũng sẽ bao dung y cúi kính a, “Hạ quan là tới nhận sai, quỳ ở bên trong cho người nhìn thấy đau lòng ta một chút cũng tốt.”

“Phi.” Cung Dư Mặc xoay người ngồi dậy trừng y, “Ai đau lòng người?”

“Người nha.” Tiêu Vân Hiên cười nói, “Ta bị thương, vết thương còn chưa khỏi hẳn, một đường ngựa xe bồn ba trở về không rảnh điều dưỡng cho tốt.”

Cung Dư Mặc nheo mắt nhìn y, hồi lâu mới nói, “Vậy người nói xem, người tới nhận sai cái gì?”

Tiêu Vân Hiên cười cầm tay Cung Dư Mặc, “Ta sai là... Không nên để chính mình gặp nguy hiểm, không nên để người lo lắng. Ta nên biết, Tiêu tướng quân phải vì bệ hạ cúi cung tận tụy chết cũng không từ, mà Tiêu Vân Hiên, vì Cung Dư Mặc, khổ cực hơn nữa khó khăn hơn nữa cũng phải hảo hảo sống sót.

—

27. Chương 26

Cảnh báo: 18+ aaaa hehe.

Dù ta đã luyện đến trình độ mặt không đỏ tim không loạn mà đọc H nơi đông người. Nhưng tự mình edit lại là một phen phong vị khác a. hah hah

Tử cống hỏi: “Hữu nhất ngôn nhi khả dĩ chung sinh hành chi giả hồ? ” Tử viết: “ Kỳ thứ hồ. Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân.”*

*“Có một lời mà người có thể đi qua cả một đời ư?” Tử viết: ‘ Việc ấy suy bụng ta ra bụng người chẳng. Chính mình không muốn, chớ làm cho người. ’

Mình không biết tiếng Trung nên dịch không sát lắm, ai hiểu rõ hơn chỉ mình với. Cảm tạ!)

“Tha thứ cho ta đi Dư Mặc, ” Tiêu Vân Hiên cầm tay Cung Dư Mặc cọ cọ trên mặt mình, “Ta không biết bọn họ đã truyền tin tức trở về, ta càng không nghĩ tới người cho rằng ta đã chết.”

Cung Dư Mặc nhìn y, hồi lâu mới hờ hững nói, “Cho dù người thật sự không trở về, ta cũng tuyệt đối sẽ không kết thúc từ đó, người yên tâm.”

Nghe hắn giận dữ nói Tiêu Vân Hiên phùng một tiếng bật cười, tiếp theo liền cúi y phục chui vào chăn ấm, vừa vào đã bị người cách chăn đặt ở dưới thân, “Người người người, chính mình vừa nói một đường bồn ba chạy tới, không tắm rửa sạch sẽ đã bò lên giường ta!?”

“Vậy phải như thế nào?” Tiêu Vân Hiên có chút vô tội nói, “Trước khi bắt đầu yến tiệc yết kiến thiên tử, ta trên dưới trong ngoài đều đã tắm rửa sạch sẽ.”

“Phi.” Cung Dư Mặc cười mắng, “Cái gì trên dưới trong ngoài đều đã tắm rửa sạch sẽ, sắc phôi.”

“Người nghĩ đi đâu rồi?” Tiêu Vân Hiên cười trọc ghẹo hắn, nói, “Ta là nói y phục ta cũng đã thay, người tự mình nghĩ nghiêng ngả, người mới là sắc phôi.”

“Vậy mới vừa rồi người quỳ bên ngoài lâu như vậy, không phải lại là một thân bụi bặm.”

“Ta không phải cúi ngoại y rồi sao?” Tiêu Vân Hiên chỉ chỉ một đồng y phục trên mặt đất, “Ta quỳ lâu hơn nữa cũng sẽ không quỳ bẩn cả áo trong a, hay là người cần ta thoát trần như nhộng mới cho phép ta lên?”

“Ai kêu người khụ khụ khụ...” Cung Dư Mặc áp Tiêu Vân Hiên, Tiêu Vân Hiên không ngừng giãy dụa loạn động, không lưu ý một chút, khẩu tay trái đụng đến ngực hắn, khiến cho Dư Mặc nằm úp sấp đến một bên ho khan không ngừng. Tiêu Vân Hiên thấy thế vội vã xoay người bò qua võ lưng giúp hắn thuận khí, “Dư Mặc... Dư Mặc người không sao chứ?”

Chờ Cung Dư Mặc cuối cùng ngừng ho, khí tức hỗn loạn, cả người thoát lực gục trong lòng Tiêu Vân Hiên thở dốc.

Vân Hiên kéo chăn bao kín hai người, một mặt tiếp tục giúp hần thuận khí một mặt thấp giọng than thở, “Người nói người sẽ không kết thúc từ đó ta lại càng đau lòng... Không hiểu được người sẽ dần vật chính mình như thế nào. Kỳ thực mấy năm nay tiền tiền hậu hậu ta đều nghĩ tới, nếu không phải là ta, người có lẽ có thể một đời làm nhàn tản Vương gia. Khi đó tuổi còn nhỏ, chỉ tức giận người vì sao không chịu tiếp nhận ta, hiện tại mới hiểu được, hai người chúng ta muốn cùng một chỗ, cần nỗ lực trả giá hi sinh.. quá nhiều.”

Cung Dư Mặc yên tĩnh tựa ở trong lòng y, hỏi, “Vậy người đã hối hận?”

Tiêu Vân Hiên lắc đầu, “Không có. Chỉ là nghĩ, nếu ta hiểu chuyện sớm một chút, có lẽ có thể thay người lo lắng nhiều hơn một chút, sẽ không hùng hổ dọa người như vậy.” Dứt lời lại cười cười, “Nhưng ta lại nghĩ nếu khi xưa không phải hùng hổ dọa người như vậy, chỉ sợ người chính là sẽ lạnh nhạt với ta.”

“Cho nên hà tất nghĩ tới nghĩ lui những chuyện vô dụng này chứ?” Cung Dư Mặc cười nói, “Cho dù lại đổi con đường tốt hơn, chúng ta cũng không có cách nào quay đầu lại đi một lần nữa, không phải sao? Như hiện tại cũng không tồi, chỉ là Tiêu tướng quân thời thời khắc khắc nhớ kỹ một chữ “an nguy” là được.”

“Ta sẽ.” Tiêu Vân Hiên xin lỗi cười cười, “Dư Mặc người nghe ta giải thích... Lúc ấy thật sự là ta mê muội thần trí, ta nghĩ đánh lui Hồ tộc, vậy xung quanh liền không có xương cốt gì khó gặm nữa, có lẽ chúng ta sẽ có vài năm có thể an tâm cùng một chỗ rồi. Ta vừa nghĩ vậy liền cảm thấy máu huyết xông lên đại não... Thật không nghĩ tới...”

Cung Dư Mặc thở dài, kéo Tiêu Vân Hiên nằm xuống, “Mới vừa rồi người nói bị thương, sao lại vậy, có nặng hay không?”

Vừa nằm xuống Vân Hiên liền chui vào trong lòng Dư Mặc, đem người hoàn toàn ôm lấy, sau mới cười nói, “Sao vậy, lúc này mới biết đau lòng sao? Kỳ thực đã tốt lắm, không phải bị thương rất nặng, không có gì đáng ngại.” Nói xong liền vươn tay cởi đai lưng tiết y của Cung Dư Mặc, lại bị người kia bắt được, y nghi hoặc ngẩng đầu, Cung Dư Mặc cười khổ nói, “Ta không biết thương thế của người rốt cuộc có gì đáng ngại hay không, ta chỉ biết được mấy ngày này ta là thật sự ho ra rất nhiều máu, nếu người không muốn hai ta chết trên giường này liền bỏ đi ý niệm trong đầu đi.”

Tiêu Vân Hiên cười dài vươn qua hôn lên miệng hần, “Sao có thể như vậy? Ta rất có chừng mực.” Nói xong cả người liền tiến vào chăn. Sờ soạng cởi đai lưng tiết y của Cung Dư Mặc xong, Tiêu Vân Hiên cởi tiết khổ hần, thuận theo liền tìm tới ôn nhiệt an tĩnh phủ phục tại khổ gian, cẩn cẩn dục dục mà nâng ở trong tay, động tác chậm chậm vuốt ve lên.

Cách chăn có thể nghe được yết hầu Cung Dư Mặc phát ra thanh âm thoải mái, hơn nữa toàn bộ thân thể hần cũng đã thả lỏng xuống, Tiêu Vân Hiên thăm dò mà hôn phân thân đã có chút cương, sau mới nếm thử ngậm vào trong miệng. Vừa mới hàm trụ đầu đỉnh của hần, tóc liền bị người nắm lấy, bởi vì búi tóc còn cài nên bị nắm rất đau, Tiêu Vân Hiên buông tha vật trong miệng mà ngẩng đầu lên, trước tiên cởi tóc chính mình, đem trăm gài tóc ném tới dưới giường lại cúi đầu phun ra nuốt vào phân thân của Dư Mặc.

Lúc đầu khi vật kia còn không có hoàn toàn cương, y còn có thể chỉnh căn nuốt vào, nhưng nó dần dần trưởng đại mà Tiêu Vân Hiên vốn không có bất luận kinh nghiệm khẩu giao gì, cho nên phun ra nuốt vào tiếp theo càng thêm trắc trở, cuối cùng chỉ có thể cầm căn bộ*, miễn cưỡng nuốt vào một đoạn đầu bộ.

(*hệ rễ...>)

Cung Dư Mặc một mặt thỏa mãn thở dốc một mặt lấy tay xoa đầu Tiêu Vân Hiên, thỉnh thoảng không chịu nổi cũng sẽ túm túm tóc y, tỷ như thời điểm bị hàm răng y đụng tới.

“Người làm gì?!”

Thấy Tiêu Vân Hiên từ trong chăn bò ra liền nhắm thẳng phía trên căn hỏa nhiệt kia ngồi xuống, sợ đến Cung Dư Mặc cơ hồ xoay người chạy trốn, hần vươn tay sờ sờ hậu đình Tiêu Vân Hiên, như cũ khô ráo lợi hại, liền trầm mặt hỏi, “Người muốn làm gì? Mới vừa rồi còn nói sẽ có chừng mực?”

Tiêu Vân Hiên ngồi ở trên tiểu phúc hần, có chút xấu hổ cười nói, “Vậy... Vậy người gọi người cầm thuốc mỡ đến?”

Cung Dư Mặc thấy thần sắc quẫn bách của y không khỏi buồn cười, bất quá lúc này chính mình cũng là tên đã trên dây, liền không có chọc ghẹo y, sau khi mò lấy thuốc mỡ liền xoa tại cổ gian* của y, quen đường nhớ lối mà xoa vài cái, liền duỗi một đầu ngón tay đi vào. Tiêu Vân Hiên ghé vào trên người hắn, thả lỏng chính mình phối hợp động tác của hắn.

(*giữa đùi, giữa 2 mông a..)

“Dư Mặc... Người nhớ ta chứ?”

Cung Dư Mặc nhìn y, cúi đầu cùng y hôn sâu, sau khi cánh môi tách ra, hai người còn ý do vị tẫn* mà hôn lại hôn. Tiêu Vân Hiên đỡ phân thân đứng thẳng của Cung Dư Mặc chậm rãi nhét vào trong thân thể chính mình, lúc đầu còn có chút không thoải mái, tay Cung Dư Mặc nắm lấy thắt lưng y đỡ y chậm rãi ngồi xuống, đợi khi chỉnh căn đều nuốt vào, hai người chặt chẽ gắt gao ôm cùng một chỗ.

(*chưa thỏa mãn, tâm nguyện còn chưa hết)

“Dư Mặc Dư Mặc...” Tiêu Vân Hiên một mặt ôm Cung Dư Mặc cùng hắn hôn môi, một mặt chậm rãi vặn vẹo thắt lưng, sau khi bộ vị hai người kết hợp tinh tế ma sát thức dậy. Hai người là lần đầu tiên dùng tư thế cơ thể như vậy, Cung Dư Mặc sợ y không quen cũng cố nén không nhúc nhích, chờ sau khi Tiêu Vân Hiên chính mình thích ứng, động tác mới bắt đầu chậm rãi trở nên kịch liệt.

Tiêu Vân Hiên quỳ gối tại trên người Cung Dư Mặc, dùng sức lực đầu gối trên dưới lay động rung lắc, tốc độ dài như mực rối tung, buông xuống tại bên hông. Thắt lưng võ tướng nếu không phải tráng kiện thì phần lớn là gầy gò hữu lực, binh khí Tiêu Vân Hiên am hiểu sử dụng là mã thương trường thương, vì vậy thắt lưng dẻo dai là hạng nhất. Cung Dư Mặc tựa ở đầu giường, liếc mắt liền thấy bộ vị hai người kết hợp, nhìn hậu huyệt Tiêu Vân Hiên là như thế nào bị cực đại của mình mở căng ra, lại là như thế nào bị hắn nhét vào trong cơ thể, khi đỉnh tới địa phương Tiêu Vân Hiên thoải mái nhất, người nọ sẽ không chế không được thắt lưng điên cuồng uốn éo, cùng thanh âm hàm hồ kêu tên hắn.

“A... A, ồ... A ” không biết vì sao Cung Dư Mặc đột nhiên gắt gao ôm lấy Tiêu Vân Hiên, hạ phúc cổ sức đỉnh hướng lên trên. Nửa người trên bị ôm gắt gao, phía dưới bị người đỉnh hướng lên, Tiêu Vân Hiên nhất thời hoàn toàn rối loạn trong lòng, chỉ có thể theo bản năng ôm lại Cung Dư Mặc, mặc động tác của hắn có chút thô bạo điên cuồng.

“Ách a... Cáp... Cáp...”

Cảm giác được đối phương bắn ra trong cơ thể mình, nội bích vốn có lửa nóng vừa chịu kích thích, Tiêu Vân Hiên cũng nhịn không được bắn theo, chỉ là còn không kịp dẫn ra một hơi thở, y liền cảm thấy ngực mình ầm ụt.

“Dư... Dư Mặc?”

“Vân Hiên... Vân Hiên, bọn họ đều nói ngươi đã chết, nhưng ta không tin... Ta không tin ngươi sẽ chết... Vân Hiên... Vân Hiên...”

Y không ngờ Cung Dư Mặc cư nhiên khóc trong lòng y, tuy rằng chỉ là nước mắt rất nhỏ, nhưng cũng đủ khiến y yêu thương đau lòng đến đầu ngón chân cũng cong lên. Không để ý tư thế hai người còn kết hợp, Tiêu Vân Hiên ôm chặt lấy hắn, “Dư Mặc, Dư Mặc ta không chết, ta đã trở về, ta ở chỗ này... Dư Mặc ta sẽ không bỏ lại của ngươi, tuyệt đối sẽ không.”

“Vân Hiên, ta nói với chính mình... Nếu như ngươi thật sự đã chết, ta đây đời này kiếp sau, vĩnh viễn cũng không muốn gặp lại ngươi...”

“Ta biết... Cho nên ta không có chết a.” Tiêu Vân Hiên ôm chặt hắn, hai mắt cũng bắt đầu ầm ụt, “Ta nói rồi, đời đời kiếp kiếp ta đều phải ở bên cạnh ngươi, cùng ngươi một chỗ... Đời này cũng tốt kiếp sau cũng được, chỉ cần ta gặp ngươi sẽ nhận định là của ngươi... Ta nói rồi, sẽ không buông tay ngươi, thì khẳng định sẽ không buông.”

—

H a. Ta thật đau khổ khi làm chú thích cho đoạn H, vì vậy quyết định để vậy, mọi người tự hiểu tự tưởng tượng vậy.hehe

28. Chương 27

Đội mây mưa kết thúc, sau khi tẩy rửa sạch sẽ hai người lại một lần nữa nằm trở lại trên long sàng rộng lớn kia.

“Đang suy nghĩ gì?” Tiêu Vân Hiên đợi hồi lâu, cũng không thấy Cung Dư Mặc nói gì, thấy hần một bộ thần sắc dường như có điều suy nghĩ liền hỏi.

“Ta đang suy nghĩ... lần này liên tiếp vừa ngắt lại thổ huyết, Liệt Võ để cũng sắp đến lúc có thể có bệnh ẩn rồi.”

Tiêu Vân Hiên đột nhiên xoay người lảng lảng mà nhìn Cung Dư Mặc, chỉ nhìn thấy cặp đồng tử nâu nhạt kia tràn đầy tiêu ý, ôn nhu như cũ nhìn y, thanh âm y tựa hồ run rẩy hỏi, “Người xác định?”

Cung Dư Mặc sờ sờ đầu y, cười nói, “Chẳng qua là xác định lại thôi.”

.....

Liệt Võ để năm thứ năm, sau khi Hồ tộc đại bại, Liệt Võ để phái thiếu phó* Trữ Tu Phàm đi sứ chư quốc xung quanh, đại tướng quân Tiêu Vân Hiên đi theo hộ tống. Cùng năm, Đế thân thể ốm bệnh nhẹ ngừng triều chính ba ngày. Ngự y tuyên bố để bởi vì quá lao lực, thương ở nội tạng, cần điều trị, hơn nữa không được quá kích không được nổi giận.

(*chức quan thuộc hàng tam cô, dưới thiếu sư và trên thiếu bảo)

....

Cung Dư Thư chỉnh lý dáng vẻ y quan của chính mình, bước nhanh lên bậc thềm, Tần Phong tại đại môn chấp tay hành lễ với hần, nói, “Vương gia, bệ hạ chờ đã lâu.” Cung Dư Thư gật đầu, hơi hơi nhàn mi hỏi, “Ngự y nói thế nào?” Tần Phong đáp, “Vẫn là thần sắc lão suy, không thể nổi giận. Vương gia, thỉnh.” Dứt lời liền thay hần đẩy ra đại môn đỏ thẫm. Cung Dư Thư đang kỳ quái như thế nào không thấy một hoạn quan cung nữ nào, lại chỉ có Tần Phong hầu hạ tại nơi này? Chỉ là nghi hoặc thì nghi hoặc, Cung Dư Thư hít một hơi liền cất bước tiến vào.

Môn “chi nha” một tiếng liền khép lại, hần đi tới nội sảnh ngoại phòng liền quỳ xuống, đang muốn hô to liền được người chặn ngang đỡ lên, hoàng đế một thân mình hoàng sắc hướng hần cười thoáng như ngày trước.”Hoàng huynh, ” Cung Dư Mặc cười kéo hần ngồi vào một bên, giữa hai người cách nhau một bộ trà cụ, “Tối thật đúng lúc, nước này vừa mới sôi lần hai.”

Cung Dư Thư nhàn mi như cũ, nhìn động tác của Cung Dư Mặc nước chảy mây trôi, tinh tế nhìn hần một lát, tay gõ hồng đồng mộc hỏi, “Vi thần nhận lệnh đến đây, nhưng không hiểu được bệ hạ cáo ốm bãi triều, tại sao sắc mặt hồng nhuận tinh khí tràn đầy, khí định thần nhàn phao trà uống như vậy?”

Cung Dư Mặc vì hần châm một ly trà, “Trăm cùng hoàng huynh hồi lâu chưa tỉnh tọa nói việc nhà như này đi.” Dư Thư gật đầu, sau khi uống một ngụm trà cười nói, “Bộ trà cụ này chính vì thần đưa tặng bệ hạ a.”

“Nguyên lai hoàng huynh vẫn nhớ kỹ.”

“Tự nhiên.” Dư Thư cười gật đầu nói, “Nhưng không hiểu được, bệ hạ ngày hôm nay triệu ta tới có chuyện quan trọng thương lượng... là chuyện quan trọng gì? Chẳng lẽ chỉ là nhàn thoại việc nhà?”

“Không phải toàn bộ a.” Cung Dư Mặc cười khổ nói, “Trăm... Ta khi đăng cơ từng hứa hẹn, tương lai nhất định phải đem tất cả chuyện này, cho hoàng huynh một công đạo. Hôm nay nghĩ đã đến lúc, nhưng là thiên ngôn vạn ngữ, không thể nào lên tiếng.”

Cung Dư Thư nhìn chén trà trong tay hồi lâu, hần nhớ kỹ là khi sinh thần Dư Mặc mười lăm tuổi, hần tìm rất nhiều địa phương mới tìm được bộ Mộc ngư thạch này làm thành trà cụ, liền cười nói, ” Nói từ lúc này đi, vì sao giả bệnh bãi triều?”

“Bởi vì Dư Mặc cân nhắc, là đã đến thời điểm hoàn trả thiên hạ lại cho hoàng huynh, Đại Hi, đã không còn cần Liệt Võ hoàng đế kim qua thiết mã.”

“Người đây là nói cái gì?!” Dư Thư cả giận nói, “Cái gì gọi là cần cái gì gọi là không cần... Người đem thiên hạ xem là đồ chơi sao? Tùy người nói muốn liền lấy, nói không muốn liền hoàn lại sao?”

Cung Dư Mặc cười nói, “Hoàng huynh không nên tức giận, ta tại vị mấy năm nay, nhưng có một ngày là coi thiên hạ trở thành một món ‘đồ chơi’ sao? Cái gọi là thời thế tạo anh hùng, Dư Mặc sáu năm trước từng nói qua, Đại Hi khi đó càng thích hợp do ta không chế, mà hôm nay thế sự biến thiên, người càng thích hợp chấp chưởng ngôi vị hoàng đế Đại Hi cũng thay đổi, không còn là ta, mà là hoàng huynh.” Thấy Cung Dư Thư chỉ là nghi hoặc nhưng không nói lời nào, Dư Mặc tiếp tục nói, “Thế nhân dù sao vẫn nói, thiên cổ chi đế khước trượng thiên cổ giang sơn, thật tình không biết... Cũng không phải là để vương chỉ điểm giang sơn, mà là giang sơn đã chọn lựa đế vương. Nếu sinh không gặp thời thế, uy vũ như Hán vũ đế, có thể làm, có lẽ không cần Lý Đường hậu chủ”

“Đại Hi sáu năm trước, cường địch quốc lân cận, hoặc từ xa quan sát tùy thời mà động hoặc động động thoáng qua ngang nhiên xâm phạm, mặc dù không sâu muộn gần, nhưng lại lo lắng xa. Mà dân phong tập tục cũng đều sùng văn khí võ*, còn thêm như vậy, không quá ba mươi năm tất có đại họa... Đến lúc đó ngoại địch xâm lấn, Tiêu Vân Hiên đã già, lẽ nào chúng ta có thể trông cậy vào những văn nhược thư sinh này ra trận giết địch sao? Đúng... Vân Hiên không đi được có lẽ có lớp người sau, nhưng hoàng huynh cũng cần biết, một đào kép cũng là thượng đài một chớp mắt hạ đài mười năm** huống chi một tướng quân. Một quân đội không phải đánh nhau, không có tâm huyết... làm sao đối mặt Đột Quyết man di Hồ tộc hung hãn?”

(*tôn kính, coi trọng văn chương, bỏ qua vũ lực) (** một đào kép để lên sân khấu trong phút chốc, cũng phải luyện tập dưới đài cả chục năm = cần khổ luyện lâu dài a)

Cung Dư Thư nháy mắt mấy cái, thở phào một hơi, “Kỳ thực những điều này... Mấy năm nay, ta cũng nghĩ tới.” Hắn nhắm mắt lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Ta bình thường hỏi chính mình, nếu là ta tiếp nhận mảnh giang sơn này, ta có thể như Dư Mặc đại hưng vũ lực, quy mô chinh chiến? Đáp án là ta sẽ không... Không phải ta không muốn, là ta không dám.” Cung Dư Mặc ngồi đối diện hắn, chỉ nhìn hắn, hồi lâu, Dư Thư mới tiếp tục nói, “Thứ nhất, ta không dám mạnh tay tập trung tài lực về trung ương... Thứ hai, ta không dám chi tài lực khuynh quốc chống đỡ chiến tranh... Thứ ba, ta cũng không dám chủ động khởi xướng chiến tranh.”

“Thứ nhất, trung ương tập tài có hai tai hại, thứ nhất là Hoàng Hà vỡ đê, nhưng điểm này ta đã hỏi Phó bá gia, hắn bảo đảm tuyệt đối không có sai sót; thứ hai là quan viên vơ vét của cải bóc lột bách tính, Trữ Tu Phàm khi còn trẻ bất hạnh chịu nhiều ức hiếp, vì thế hắn hận nhất người làm mưa làm gió, do hắn tới tra cứu quan lại tham hủ, ta không dám nói tám chín phần mười, chỉ ít bảy phần sáu một đều có thể bị hắn bắt được. Hơn nữa hắn ủng hộ văn nhân phải có tinh thần võ tướng, đệ tử thuộc hạ của hắn chịu ấn tượng từ hắn, bọn chúng đều là thiết cốt tranh tranh, một bầu nhiệt huyết không sợ chuyện không sợ quyền, việc này, ta rất yên tâm.”

“Thứ hai, Tiêu Vân Hiên dẫn dắt quân đội này đã sắp mười năm rồi, đội ngũ có dạng người gì ta cũng cơ bản hiểu biết qua. Bọn họ ban đầu có lẽ không cách nào thành người hữu dụng, nhưng kinh qua một hồi chiến tranh rèn luyện, bọn họ chung quy sẽ từ một khối gang biến thành lợi kiếm trường minh trường không. Còn điểm thứ ba...” Cung Dư Mặc cười cười, “Hoàng huynh thiện tâm, từ nhỏ liền là như thế này, không muốn thấy giết chóc không muốn thấy đổ máu... Ta nhớ kỹ khi Tiêu Hoài Viễn tướng quân qua đời, người khóc còn thương tâm hơn ta.”

Cung Dư Thư cười khổ lắc đầu, “Những điều này ta cũng xem tại trong mắt... Dư Mặc, ta hiểu rõ người nói khi xưa ta không thích hợp trở thành hoàng đế Đại Hi, cũng không phải là bởi vì ta mềm lòng, nhưng là ta không chịu tin người. Mặc dù người đem quan hệ lợi hại này nói cho ta nghe, ta cũng sẽ không làm như thế... Ta tin người, cũng không thể hoàn toàn nghe lời người, bởi vì ta không tin Phó Thanh Y, không tin Trữ Tu Phàm, không tin Tiêu Vân Hiên... Ta hiểu bọn họ chưa đủ, cho nên không thể trước khi bọn họ chứng minh tài năng với ta, hoàn toàn không để phòng mà tin tưởng bọn họ.”

“Nhưng ta lại đã quên ta nếu không cho cơ hội, bọn họ làm sao biểu hiện? Vì thế Dư Mặc, không phải ta không thích hợp, nhưng là ta, quả thực không bằng người.”

“Thế gian này không có ai không bằng ai.” Cung Dư Mặc cúi đầu, cầm chặt mềm cuốn quanh, “Hoàng

huynh nghĩ như vậy, không khỏi quá tự coi nhẹ mình rồi. Nếu thật muốn nói như thế, Dư Mặc cũng có rất nhiều chuyện không bằng hoàng huynh, vì thế mới nghĩ đem giang sơn này giao cho hoàng huynh... Thỉnh hoàng huynh hoàn thành sự tình Dư Mặc không thể hoàn thành.”

“Người... sự tình không thể hoàn thành?” Cung Dư Thư cười nói, “Còn có cái gì là người không thể hoàn thành?”

“Nhân từ.” Cung Dư Mặc trả lời, “Liên tục chinh chiến, tuy rằng thắng tích liên tục bách tính cũng không lời oán hận, nhưng chiến tranh dù sao cũng là chuyện hao tài tốn của. Hiện tại đại cục an ổn, biên cương không người dám phạm, việc phải làm là an dưỡng sinh lợi, thời gian phát triển dân sinh, cũng chính là lúc hoàng huynh phát huy sở trường. Ta tạo thành quá nhiều sát nghiệt, ta đi trấn an bách tính không khỏi quá mức cứng nhắc, hơn nữa ta cũng xác thực không hiểu được phải bắt đầu làm từ đâu, thế nhưng hoàng huynh có thể làm được. Đạo làm chính trị, cần siết chặt cũng cần buông lỏng mới có thể giương cung buông cung có độ, nhưng ta nóng lòng cầu thành, kéo đến quá chặt, mong rằng hoàng huynh vì ta mà kết thúc.”

“Nóng lòng cầu thành?”

Cung Dư Mặc cười, không trực tiếp lý giải nghi vấn của Dư Thư, chỉ tiếp tục nói rằng, “Quân đội đóng tại các quốc gia biên cảnh, đứng đầu đều là người lập công lớn nhất trong chiến dịch công thành, đối với man di mà nói, tên của bọn họ so với Tiêu Vân Hiên càng đáng sợ hơn, nếu hoàng huynh điều dưỡng dân tức thoả đáng, Đại Hi nội trăm năm không lo.”

“Vậy trăm năm sau thì thế nào?” Cung Dư Thư vô thức hỏi, Dư Mặc nghe xong cười, “Hoàng huynh, người ta trên đời bất quá chỉ là phạm nhân, cầu kiếp này không có kiếp sau, khi trăm năm sau... Nhân sinh lâu như vậy, làm sao cầm nắm? Huống hồ tử tôn tự có phúc của tử tôn... Đại Hi có thể kéo dài mấy trăm năm, cũng không phải do người ta định đoạt.”

Cung Dư Thư gật đầu, cười nói, “Dư mặc... Ta từng nghĩ người thay đổi tính tình, nhưng mới vừa rồi ta nghĩ người một chút cũng không thay đổi. Nếu không phải lòng dạ rộng lượng như lúc ban đầu, người cũng không thể làm ra thành tựu ngày hôm nay, nói không lên lời nói mới vừa rồi kia.” Nói xong đề tài lại chuyển, “Nhưng như người vừa nói... Nóng lòng cầu thành, người nếu bước chậm một chút, có thể đem cả đời hoàng đế dạy dỗ nhi tử của người triệt để làm sao siết chặt, làm cách nào lỏng tay, vì sao?”

Vì sao?

Nóng lòng cầu thành, vì sao?

Cung Dư Mặc cười đáp, “Vì Tiêu Vân Hiên, cũng vì ta.”

“Tiêu Vân Hiên?” Cung Dư Thư ngoài ý muốn lúc này sẽ nghe được danh tự này, kinh ngạc nói, “Có quan hệ gì với y đây?”

“Hoàng huynh, ” Cung Dư Mặc cười đến có chút xấu hổ, nhưng trong sóng mắt toát ra đều là ôn nhu uyển chuyển, “Đương nhiên cùng y có quan hệ, Tiêu Vân Hiên, là người ta cả đời này tình chỉ sở hệ, hồn chỉ sở khiên.”

(*nơi tình cảm trời buộc, nơi linh hồn dẫn dắt)

“Cái gì!?” Dư Thư kinh ngạc đứng lên, cầm tay Cung Dư Mặc cả kinh nói, “Thế nhưng... Thế nhưng người không phải... không phải...”

“Hề Phán cùng ta cũng không có tư tình... Mặc dù có, cũng là tình chủ tớ, là ta cần nàng mới...” Nói tới đây, Cung Dư Mặc dừng dừng, suy nghĩ chỉ chốc lát mới tiếp mở miệng nói, “Ta đã từng nghĩ qua, tuân tự từng bước đi tới, hoàng huynh đăng cơ ta dụng tâm phụ tá, cũng có thể hóa giải nguy cơ lúc này của Đại Hi, gây dựng trăm năm cơ nghiệp. Nhưng nếu là như vậy, ta cùng Tiêu Vân Hiên liên vĩnh viễn không có khả năng.”

Cung Dư Mặc cũng đứng lên, “Sáu năm trước, phóng nhãn khắp thiên hạ, ngoại trừ Vân Hiên không có đại tướng có thể xuất chinh lĩnh binh, mà triều đình nếu chống đỡ hết nổi đối y mà nói, y sớm muộn sẽ giống phụ thân y, chết trên chiến trường nơi biên quan. Hoàng huynh... Ta quyết định cùng y cùng một chỗ, thì không thể nhìn y từng bước một đi đến tử vong.”

“Mà chính ta...” Cung Dư Mặc cúi đầu cười nói, “Hoàng huynh người là hiểu được ta, từ nhỏ thì đã quen tản mạn, như vậy làm sao ngậy ngốc tại hoàng gia được? Ta vô pháp phủ nhận, thời gian theo Vân Hiên đến Nhận Môn Quan, ta đích xác có loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào, khi đó nghĩ... Nam nhi nếu không kiến công lập nghiệp sao có thể không uống phí cuộc đời này. Thế nhưng ta nghĩ... Bất luận kẻ nào tới địa phương như vậy, xem qua trời đất mệnh mông bát ngát như vậy cũng sẽ đều có tình hoài như vậy, huống chi... liền như hoàng thúc nói, trong máu nhi tử Cung gia đều có liệt hỏa phi thiên.”

“Ta có thể lý giải.” Cung Dư Thư gật đầu, cười nói, “Mỗi lần thấy Tiêu Vân Hiên khoái mã hồi kinh sẽ có loại xung động, nhịn không được... nghĩ muốn cười trên lưng một con ngựa chạy thẳng về phía trước, mặc kệ điểm cuối cùng ở nơi nào mặc kệ có phương hướng hay không, chỉ cảm thấy muốn chạy đến cùng trời cuối đất mới có thể dừng lại.”

Cung Dư Mặc cũng cười, “Đúng vậy... Vô luận tính cách làm sao, chúng ta chung quy chảy cùng một loại huyết mạch, cho nên ta tin tưởng, duy trì ân uy đối hoàng huynh mà nói tuyệt đối không phải việc khó. Mà ta... Ta cười ngựa của ta một đường điên cuồng chạy, sau này mới cảm thấy không có lời a... Bên người nhiều phong cảnh chưa từng xem qua như vậy, không bằng thả chậm cước bộ, tùy tâm mà đi, tinh tế thưởng thức phong cảnh núi này sông này.”

Cung Dư Thư nhìn Cung Dư Mặc, hồi lâu mới vỗ vỗ vai hắn, “Dư Mặc... Xét đến cùng, người vẫn là tiểu hoàng đệ ‘dữ thế vô tranh’ kia của ta.”

“Cung Dư Mặc suốt đời, không cầu dữ thế vô tranh... Chỉ cầu nhân sinh tại thế, thoáng trong chớp mắt, đối thiên địa không thẹn, đối chính mình không hối.”

—

29. Chương 28

Ban đêm, trăng lạnh như nước.

“Hoàng huynh, đang suy nghĩ gì vậy?”

Huynh đệ hai người đã lâu không ngủ chung giường, đêm nay Cung Dư Mặc kéo Cung Dư Thư trò chuyện tới đêm khuya, liền để Dư Thư dứt khoát trụ lại, hai người vô cùng thân thiết dựa vào cùng một chỗ, trò chuyện lại trò chuyện liền buồn ngủ. Chỉ là Cung Dư Mặc chớp mắt một hồi tỉnh lại phát hiện người bên cạnh còn chưa ngủ, mà là mở to mắt không hiểu đang suy nghĩ chuyện gì.

“Ân?” Cung Dư Thư quay đầu, nhìn Dư Mặc, xoa xoa đầu hắn cười nói, “Không gì cả... Chỉ là đột nhiên nhớ tới một ít chuyện tình khi còn nhỏ.”

” Chuyện tình khi còn nhỏ? Tỷ như?” Cung Dư Mặc tinh thần tỉnh táo, ngồi dậy dựa vào đầu giường hỏi.

“Ta nhớ kỹ khi còn nhỏ, vẫn đều là người truy Vân Hiên chạy... Vân Hiên đi kéo người rời giường, sau đó Vân Hiên sinh khí người dụ hống, thỉnh thoảng bị y đánh đánh đá đá cũng đều cười hì hì.” Cung Dư Thư cười nói, “Ta đang suy nghĩ từ khi nào bắt đầu, hai người các người đổi ngược? Sau khi nghe người nói những chuyện vừa rồi, ta mới nghĩ... Mấy năm nay đều là Vân Hiên nhân nhượng người.”

Cung Dư Mặc cười nói, “Đúng vậy... Trước đây đả đả nháo nháo chỉ là chơi đùa, cho nên cũng không để ở trong lòng. Nhưng sau này... sau này phát hiện dụng tâm của y, mà ta lại không hạ được quyết tâm muốn xa lánh lạnh nhạt với y. Nhưng y dù sao cũng là Tiêu Vân Hiên a...” Dư Mặc nghĩ đến chuyện gì tựa hồ phi thường vui vẻ, cười đến càng ôn nhu, “Ta nghĩ ta đối y là đẩy không ra.”

“Cho nên thẳng thắn dựa vào nhau cùng một chỗ sao?” Cung Dư Thư cười nói, “Người vì câu ‘cùng một chỗ’ này bỏ ra cũng thật nhiều công phu.”

“Hoàng huynh... Ta biết ta thiếu người một câu xin lỗi.” Cung Dư Mặc cúi đầu, cầm tay Dư Thư, “Nhưng người tin tưởng ta, ta chưa từng nghĩ tới thương tổn người cùng phụ hoàng.”

Cung Dư Thư gật đầu, “Ta biết... Nếu như người quả thật là tâm ngoan thủ lạt, khi đó hoàng cung đều trong lòng bàn tay người, hoàn toàn có thể giết ta hoặc phụ hoàng, nhưng người không làm thế. Người trái lại quỳ tại nơi kia, thẳng đến khi phụ thân nguyện ý đưa cho người chiếu thư đóng dấu ngọc tỷ.”

Cung Dư Mặc trầm mặc một hồi, đột nhiên đứng lên quỳ gối trước mặt Cung Dư Thư, không nói hai lời liền dập đầu, dập đến nghe thanh âm liền cảm thấy đau. Dư Thư thấy thế vội vã đi qua dịu hấn, lạnh lùng nói, “Người đang làm gì!”

“Hoàng huynh, ” Cung Dư Mặc ngẩng đầu nhìn hấn, “Khi xưa Tần Tín Nguyệt Trữ Tu Phàm theo ta làm phản bức vua thoái vị... cũng không hiểu được sẽ có một ngày ta thoái ẩn, là ta đã lừa bọn họ lợi dụng bọn họ. Nhưng bọn họ đều là một mảnh trung tâm, chân thành vì nước... Cầu hoàng huynh sau khi kế thừa đế vị, chớ làm khó bọn họ.” Dứt lời lại dập đầu hai cái.

Cung Dư Thư nhìn nhìn dáng vẻ của hấn than thở, “Người vừa nói muốn ta ‘nhân từ’, ta sao có thể sẽ mang lòng oán hận đối với bọn họ đây? Thứ nhất, người mới vừa rồi cũng nói, bọn họ đều là trụ cột quốc gia, ta muốn xây dựng thịnh thế giang sơn không thể rời bọn họ, thứ hai ta mới nói qua, ta không bằng người, thua ở ta dùng người không chính xác lại có nghi tâm, hôm nay ta sao có thể tái phạm sai lầm đồng dạng? Người đứng lên đi.” Dứt lời Cung Dư Mặc mới ngẩng đầu lên, cười nói, “Ta liền biết, hoàng huynh là sáng suốt nhất, tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn hấn.”

Cung Dư Thư bất đắc dĩ mà cười nói, “Người dám noi theo Huyền Vũ môn chi biến, cũng không phải đoán chắc ta sẽ giống với Lý Thế Dân, thu nạp hiền tài không kiêng kỵ?”

(Huyền Vũ môn chi biến: là sự kiện tranh giành quyền lực khi Tần vương Lý Thế Dân giành ngôi vị với anh mình là Thái tử Lý Kiến Thành đã tổ chức một cuộc phục kích trước cửa Huyền Vũ, trên con đường tới cung của Đường Cao Tổ, giết chết Lý Kiến Thành cùng em là Tề vương Lý Nguyên Cát. Sau khi biết chuyện, Đường Cao Tổ đã truyền ngôi cho Lý Thế Dân, tức Đường Thái Tông, còn mình làm Thái thượng hoàng cho đến hết đời.- nguồn Wiki)

Cung Dư Mặc cười nói, “Vẫn là hoàng huynh hiểu rõ ta.”

Dư Thư nhìn hình dạng Dư Mặc cười đến sùng nịch, lắc đầu, “Người nha,” muốn nói lại thôi một phen, chỉ cười nói, “Ngủ đi, thời gian đã không còn sớm.”

“Ân.”

.....

“Ly khai kinh thành vĩnh viễn không trở lại?” Hề Phán đỡ khung cửa kinh ngạc mà hỏi, “Cái này... là Dư Thư điện hạ yêu cầu?”

Cung Dư Mặc lắc đầu, “Không phải, hoàng huynh không tiện nói ra miệng, nhưng ta cũng nên tự mình hiểu lấy. Một hoàng đế đã chết bất đắc kỳ tử, nếu như xuất hiện ở kinh thành sẽ gây nên bao nhiêu rối loạn? Ta không muốn tự tìm phiền phức lại càng không muốn làm hoàng huynh khó xử.”

“... Là vậy sao?” Hề Phán cúi đầu, “Vậy, Tiêu đại nhân...”

“Vân Hiên ước chừng ba ngày sau liền đến Giang Nam, chúng ta ước hẹn tại đó gặp lại.” Cung Dư Mặc đi qua, “Hề Phán, ta nói rồi... Đợi tất cả những chuyện này trần ai lại định sẽ cho người một lời công đạo. Người theo chúng ta cùng nhau đi thôi, từ nay về sau liền tự do rồi.”

Ai ngờ Hề Phán lắc đầu, “Ta không đi, Hề Thiển ngày hôm qua đã tự mình nói với ta, nàng sẽ đi cùng Tần Phong. Chủ tử có Hề Thiển cùng Tần đại nhân hầu hạ, Hề Phán an tâm.”

“Người không đi? Người không đi lẽ nào ở lại trong cung?”

“Hề Phán không thể ở lại trong cung sao?”

“Thế nhưng...”

Hề Phán mi mục loay loay, cười đến như hoa khuynh quốc, “Chủ tử từng hứa với Hề Phán, đợi sau khi hoàn thành việc này liền cho Hề Phán tự do. Hôm nay Hề Phán đã quen sinh hoạt nơi cung đình này, lại sống không được những ngày tháng không ai hầu hạ không có sơn trân hải vị không có cấm y tân trang...

Làm sao có thể ly khai? Chủ tử nếu thật sự vì tốt cho Hề Phán... liền để Hề Phán ở lại trong cung hưởng phúc đi.”

Cung Dư Mặc nhìn nàng, một lúc lâu mới gật đầu, “Nếu... đây là lựa chọn của người.”

Lựa chọn.

Cũng biết cũng không phải là mỗi người đều có lựa chọn.

Thời điểm bị người bán đến câu lan viện, nàng không thể lựa chọn, thời điểm lên đài hát hí khúc bán rẻ tiếng cười, nàng không thể lựa chọn, cuối cùng bị người dùng năm mươi lượng bạc chuộc đi, nàng vẫn là không thể lựa chọn.

Chỉ là khi quạt giấy nhẹ nhàng lay động, vị công tử diện mục ôn hòa xinh đẹp, một đôi thủy mâu khiến người nhìn một lần liền thấy ấm áp, đứng ở trước mặt nàng cười mà nói, “mỹ mục phán hê, hảo tiểu thiển hê*, tỷ muội các người không bằng kêu Hề Phán Hề Thiển vừa hay.” Thời điểm ấy, tuy rằng là danh tự không thể lựa chọn, nhưng thực sự nói không nên lời, thật là ên tai.

(*mắt đẹp trông mong làm sao, khéo cười tươi đẹp làm sao)

Mỹ mục phán hê, hê phán. Đọc ra, phảng phất giữa cánh môi đều có hương mực.

“Kỳ thực, người không cần...” Cung Dư Thư đi tới phía sau Hề Phán, “Người có thể cùng hân rời đi, hoặc hảo hảo ở lại trong cung.”

Hề Phán cười nói, “Như thế nào đều là chịu đựng dày vò, cần gì phải vậy? Thỉnh bộ hạ thành toàn, đây là, tiện thiếp tự mình chọn lựa.”

Có thể chỉ có chính nàng biết, tại một thoáng kia công tử như thiên nhân bước đến, một khắc kia, hồn phách của nàng cũng đã khắc trên danh tự người kia, không thuộc về chính nàng. Ngay cả chính nàng đều không thể phân biệt, đây đến tột cùng là một loại cực đại may mắn hay là cực đại bất hạnh. Nhân sinh tại thế... có thể tìm được một người có thể làm mình si cuồng làm mình chấp nhận trả giá hết thảy, là xiết bao may mắn, nhưng đốt cháy toàn bộ bản thân cũng không chiếm được nửa điểm tiếc thương của người nọ lại là bất hạnh ra sao.

So với Tiêu Vân Hiên, nàng chênh lệch qua nhiều. Tiêu Vân Hiên cùng Cung Dư Mặc, cố sự nói ra tựa hồ có thể kinh thiên động địa, hai người bên nhau là quốc thái dân an, nhưng nàng thì sao?

Cung Dư Mặc trước khi hành sự từng hỏi qua nàng người có thật nguyện ý?

Chân thật đến nực cười, nàng nếu không muốn, còn có ai có thể bức nàng, còn có ai sẽ lại bức bức nàng không được?

“Một giọt lệ Bồ Tát, có thể phổ độ vô biên... Chủ tử, huyết cùng lệ Hề Phán chảy vào cuộc đời này, chỉ cầu là một mảnh bụi hồng trên phách vương hoành đồ của người.”

.....

Cung Dư Thư đứng ở cửa cung, ngẩng đầu nhìn trời cao vân đạm, đột nhiên nhớ tới khi còn bé đã từng bị hỏi qua vấn đề cửa ải giang sơn và mỹ nhân. Muốn mỹ nhân là hân hôm nay tay nắm thiên hạ, Tiêu Vân Hiên cái gì cũng muốn cùng Cung Dư Mặc gì cũng không muốn, nhưng không hiểu được hai người kia, là cái gì cũng đều chiếm được hay là gì cũng đều đã buông tha...

Chỉ thán nhân thế, không thuận theo người.

.....

Liệt Võ đế năm thứ sáu tháng tư, Tiêu Vân Hiên tướng quân trên đường đi sứ chư quốc nhiễm bệnh sốt rét, không trị thân vong. Tháng năm cùng năm, Liệt Võ đế nhận được tin vô cùng giận dữ, sau khi trọng phạt sứ thần Trữ Tu Phàm, quá tức giận mà bệnh không dậy nổi, ngày hai mươi bốn tháng năm bạo bệnh mà chết. Tháng sáu cùng năm, hoàng huynh Liệt Võ đế, tiền thái tử Cung Dư Thư lên ngôi, sửa niên hiệu Tuyên Nghi, từ ấy khai sáng Đại Hi triều trăm năm thịnh thế.

Tương truyền, Liệt Võ đế thiếu niên anh hùng, không chịu nhàn rỗi, hùng tâm bừng bừng, hai mươi chín tuổi soạn vị đoạt quyền, mạnh mẽ chinh phạt mở rộng biên cảnh, chỉ tiếc anh hùng khí đoản, lại hoặc là cử chỉ bức cung cũng không phải chính thống, tại vị bất quá sáu năm liền bạo bệnh mà chết. Đáng tiếc nhân tâm bất túc xà thôn tượng*, mặc dù cuồng ngạo như Liệt Võ đế, cũng tránh không khỏi thiên lý mệnh số.

(*lòng người không đủ rắn nuốt voi, ý nói tham lam vô độ không biết đủ)

Chỉ là trên phố, nói đến vị hoàng đế đoản mệnh này nhiều nhất cũng không phải là công tích của hắn cũng không phải hấn thị huyết, lại là cố sự ái tình giữa hắn cùng với Hề Phán nương nương. Có người nói Hề Phán nương nương vốn là nữ tử yên hoa, Liệt Võ đế khi niên thiếu cùng nàng nhất kiến chung tình, liền thay nàng chuộc thân, mấy năm sau không để ý gia tộc phản đối nạp nàng là trắc phi, sau khi đăng cơ lại phong làm quý phi. Tuy rằng Hề Phán nương nương này nhiều năm không có sinh tử, Liệt Võ đế lại thủy chung chuyên sủng nàng chưa từng dao động. Sau này Liệt Võ đế bạo bệnh mà chết, Hề Phán nương nương tự vẫn tuân tình theo, Tuyên Nghi đế vô cùng cảm động, đặc biệt chuẩn án theo lễ nghi hoàng hậu hợp táng cùng Liệt Võ đế, lúc này mới khiến cho người hữu tình sau trước vẹn toàn.

Một người là khí phách chiếm đoạt sơn hà khuếch trương hoành đồ phách nghiệp nhưng sau khi hoàn thành lại đột nhiên kết thúc – khuynh thế đế vương, một người là kinh thái tuyệt diệu một lần ngoảnh lại khuynh quốc khuynh thành, mặc dù từng lưu lạc phong trần nhưng vẫn nhận được muôn vạn sủng ái – một thân tuyệt thế hồng nhan. Một đế vương không so bì xuất thân si tình như vậy, một hồng nhan không tham niệm trần thế thể sống chết tương tùy, ái tình oanh oanh liệt liệt như vậy, có nhiều cố sự nhiều diễn nghĩa ca tụng hơn nữa cũng không quá đáng.

Tin tưởng tại thời điểm Cung Dư Mặc lựa chọn Hề Phán làm Vương phi, mà Hề Phán cuộc đời chẳng thể yêu, cũng sẽ không ngờ tới, có một ngày cố sự của các nàng sẽ thành truyền thuyết động lòng người nhất tại triều đại sau này. Đương nhiên, hậu thế nói thế nào tự do người hậu thế đánh giá, bởi vì nhân vật chân chính của cố sự lúc này còn hồn nhiên không biết.

.....

Tháng bảy, hết nóng, cảnh đẹp.

Hề Thiên chưa từng ly khai kinh thành, tới nơi nào đều cảm thấy mới lạ, lôi kéo Tần Phong nơi dạo nơi xem. Lưu lại Cung Dư Mặc cùng Tiêu Vân Hiên, nhân hạ thoải mái liền đi lên núi, đi có chút mệt mỏi liền tìm một lầu các nơi sườn núi nghỉ tạm.

“Người thực sự bỏ được?” Tiêu Vân Hiên hơi hơi nheo mắt, miễn cưỡng mà tựa trên ghế đá tại lầu các.

Cung Dư Mặc tự nhiên hiểu được ý hỏi chuyện gì, liền cười nói, “Vốn không phải thứ ta muốn, có gì luyến tiếc?”

“Của người quyền khuynh thiên hạ?”

“Không muốn lại thế nào?”

“Của người trí trị nước dọc ngang? Tay hô mưa gọi gió?” Nghiêng nghiêng đầu, trong phượng mâu tối như mực nhiễm đầy ý cười rửa không sạch.

“Không có cũng được.” Người nọ nói đến thanh đạm, chấp tay mà đứng, khoe mắt khẽ cười, tay áo nghênh phong phấp phới, tựa ứng gương cánh, phần phật muốn bay.

“Nga? Rất giỏi a.” Vân Hiên nhếch mi, nhẹ nhàng bước đến bên người hắn cười hỏi, “Vậy giang sơn mỹ nhân của người thì sao?”

“Không...” Lời theo thói quen đang thốt ra nghẹn tại yết hầu, Cung Dư Mặc cúi đầu nhìn Tiêu Vân Hiên cười đến vài phần giáo hoạt vài phần thờ ơ không để ý, chỉ phớt xá tiếng người huyền não ồn ào dưới lầu các cùng viên sơn như thủy mặc khí thế phóng xuất trước mặt, “Giang sơn,” nói xong lại đưa tay điểm điểm chóp mũi Vân Hiên, ý cười càng sâu, “Phu quân*.”

Duyên này trọn đời...

Không phụ Như Lai không phụ chàng.

(* trong QT là “lương nhân”- người tốt, lương thiện, có lẽ là đối với “mỹ nhân”. Nhưng cũng có nghĩa là chàng, phu quân. Ta thích để “phu quân” hơn. Không biết Dư Mặc muốn dùng với nghĩa gì... J))

Tác giả nói:

Gào khóc gào khóc ngao cuối cùng xong xuôi viết xong rồi! Hư thoát...

Ta nghĩ không tính phiên ngoại, văn này hẳn là dài nhất ta từng viết, hơn nữa kết thúc rồi đi.

Bắt quá vẫn còn có rất nhiều điều không viết vào.

Bởi vì ngừng không viết đã gần hai năm, cho nên muốn mài bút, dùng thiên văn này bởi vì ... thiên này tình tiết tương đối giản đơn, kết quả viết lại viết liền nghĩ còn có nhiều nhân vật thiết kế thật là tốt đều không viết ra được a! Thứ nhất là sợ chính mình hold không được nhiều nhân vật như vậy, hai là ta thực sự muốn nhanh lên một chút viết xong OTZ

Về Hề Phán, ta vẫn có cảm giác muốn viết ra, tin tưởng mọi người nghe qua “Hồng trần cuộn cuộn” bản tiếng Quảng Châu, ca từ trong đó, “Có lẽ đây là vinh hạnh khiến người kiếp này không yêu ta, đời đời con cháu truyền lưu tình yêu bí ẩn giữa ta và hắn” ta thì cơ bản là chiếu theo cảm giác này để viết... Bắt quá đúng hay không ta cũng không biết.

Nói chung tuy rằng qua 12 điểm, thế nhưng ta vẫn nỗ lực kéo dài phần cuối, mọi người thông cảm thứ lỗi a!

Phi thường cảm tạ mọi người đọc qua bỏ phiếu để lại phản hồi~~ thực sự rất cảm tạ ~~ ta sẽ tiếp tục nỗ lực viết

~Người edit nói: Hoàn aaaa... đã hoàn aaaa ...* Nước mắt lưng tròng* Cuối cùng ta đã làm xong, dù không phải từ đầu. Cũng không biết nói gì, thôi khi nào có cảm xúc ta sẽ viết cảm nhận sau vậy. Hẹn gặp lại a.

– Hoàn –

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bat-phu-nhu-lai-bat-phu-khanh>